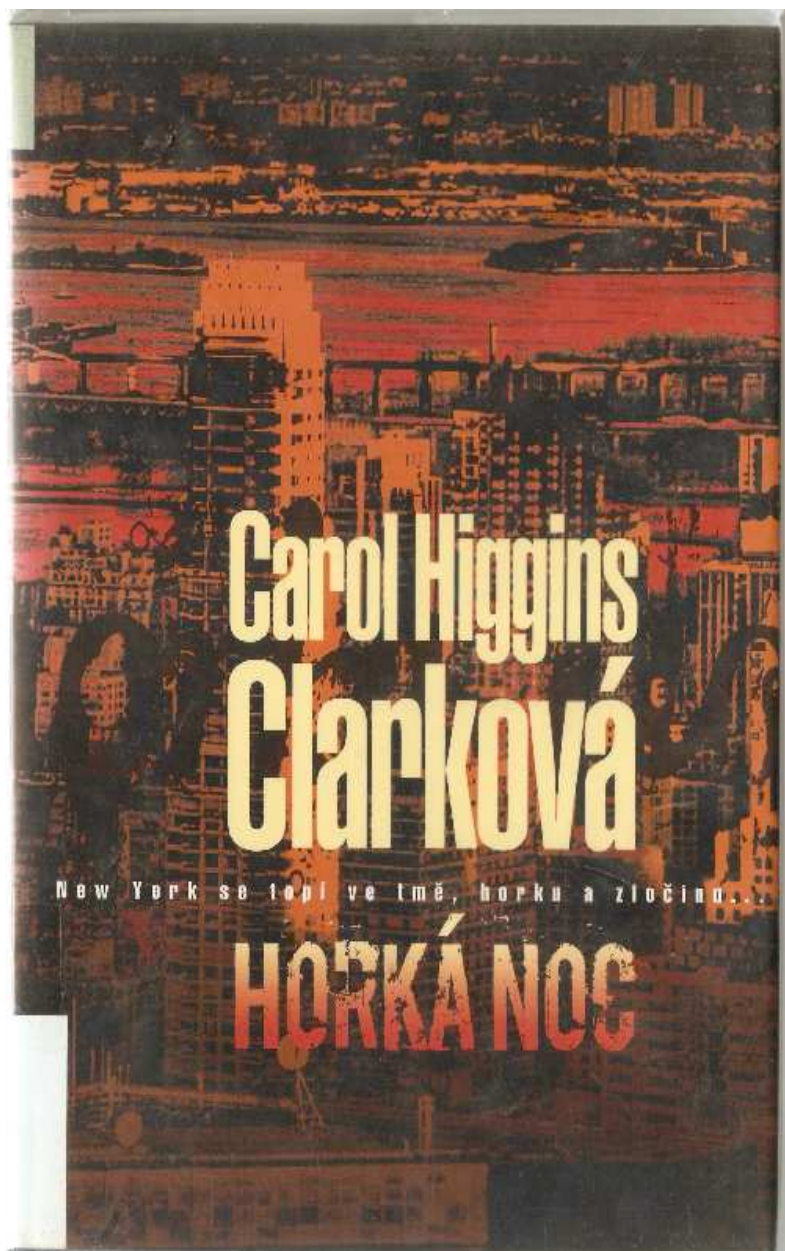

Horká noc

Carol Higgins Clark

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal - BB/art v roce
2009 Bořivojova 75, Praha 3 Copyright O 2008 by Carol
Higgins Clark All rights reserved.

Z anglického originálu Zapped (First published by Scribner,
New York in 2008) přeložila O 2009 Ivana Nuhličková
Redakce textu: Růžena Steklačová Jazyková korektura:
Mirka Jarotková Grafická úprava obálky O 2009 Bohumil
Fencel

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-488-5

Poděkování

Začátek práce na nové knize se hodně podobá výpadku proudu. Následující lidé mi pomohli najít cestu ven z temnoty.

Nejdřív bych ráda poděkovala své vydavatelce Roz Lippelové. Roz, jako obvykle bylo moc příjemné s tebou pracovat;

své literární agentce Esther Newbergové;

mé PR pracovníci Lisl Cadeové;

zástupci vedoucího redakce Gypsymu da Silvovi, editorovi Tonymu Newfieldovi a korektorům Barbaře Raynorové a Steveu Friedemanovi;

grafiku Johnu Fulbrookovi III, fotografu Glennu Jussenovi a jeho manželce Belle;

ředitelce Scribner Publishing Káře Watsonové.

Zvláštní dík patří Mikeu Clendeninovi a Katherine Bodenové z firmy Con Edison, kteří mi ochotně věnovali čas a vysvětlovali mi, co se děje při výpadku proudu, a mým přátelům Kevinu a Alane Gal-lagherovým, kteří mě s nimi seznámili.

S láskou mým drahým přátelům
Michelene a Jackovi Toomeyovým

14. července, 21.00

Když Lorraine Lilyová vyšla z budovy Kennedyho letiště a vykročila ke stanovišti taxíků, přivítal ji náraz vlhkého vzduchu. Náladu jí nezlepšila ani nesnesitelně teplá noc. Strašně ji bolely nohy z vysokých podpatků a byla unavená. Když se konečně propracovala na začátek fronty, během chvíle se objevil žlutý taxík. Řidič otevřel kufr, vystoupil a zadíval se na její jedinou tašku.

„To je všechno?“ ujistil se.

„Ztratili mi zavazadla.“

„Nic překvapivýho,“ zavrčel. „Nedělejte si s tím starosti, v tomhle počasí budete stejně potřebovat jen plavky. Nastupte si.“

Lorraine sklesla na zadní sedadlo a s vděkem vnímala, že v autě funguje klimatizace. Odhrnula si rusé vlasy z čela a povzddechla si. Řidič se na ni podíval do zpětného zrcátka.

„Kam jedete?“

„Do centra Manhattanu,“ odpověděla a sdělila mu adresu. Zareagoval sešlápnutím plynu.

Sáhla do objemné kabelky, vytáhla mobil a zhluboka se nadechla. Kolik takových hlubokých nadechnutí budu ještě v životě potřebovat? uvažovala. Už měla dost lidí, kteří jí stále říkali, aby se zhluboka nadechla. Navrhoval to úředník u výdeje zavazadel stejně jako její manžel Conrad. Právě si užila nádherné tři měsíce mimo domov, ale teď se vrací zpátky do reality.

P. Conrad Spreckles zvedl telefon po druhém zazvonění. „Přistála jsem,“ oznámila mu. „Zpátky na domácí půdě,“ prohodil nezúčastněně. „Ztratili mi zavazadla.“

„Zřejmě se potulují někde po zeměkouli. Jako jejich majitelka.“

„Nepotulovala jsem se po zeměkouli. Hrála jsem v důležité nové hře, která se může stát odrazovým můstkem mé kariéry.“

„V nějakém zapadlém městečku v Anglii, kde žije jedenáct lidí. Tos mohla klidně hrát u nás v suterénu tady v Greenwichi.“

„Chodilo na nás úžasné publikum,“ protestovala Lorraine. „Ale to nemůžeš vědět, protože ses neobtěžoval přijet. Poslyš, Conrade, musíme si promluvit. Ale teď jsem příliš unavená. Prospím se u nás v bytě a ráno se rozjedu do Connecticutu.“

„My dva se nemáme o čem bavit,“ oznámil chladně. „Podal jsem žádost o rozvod.“

Lorraine zalapala po dechu. Šokovalo ji, že podnikl tak drastický krok. Ne že by chtěla zůstat vdaná, ale doufala, že ji bude ještě nějakou chvíli podporovat, zatímco ona bude pracovat na své kariéře. Snažila se, aby její hlas zněl co nejsmutněji, když zamumlala: „No, Conrade, jestli myslíš...“

„Ano, myslím.“

„Dobře, přespím v našem bytě...“ „To nejde.“ „Proč ne?“ „Prodal jsem ho.“

„Tys ho prodal?“ vyjekla Lorraine. Taxikář po ní šlehl pohledem, ale vzápětí se soustředil zase na silnici. Ztišeným hlasem sykla: „Jak jsi mohl něco takového udělat?“

Je zábavné, že zprávu o našem rozchodu přijmeš celkem v pohodě, ale představa, že bys přišla o byt...“

„Na tos neměl právo.“

„Ale měl. Ten loft byl můj. Je to naprosto jasně řečené v předmanželské smlouvě, kterou jsi před dvěma lety podepsala.“ Conrad se zlomyslně zasmál. „Tenkrát jsem věřil, že miluješ mě, ne moje peníze.“

„Já tě milovala...,“ namítl Lorraine. „Chci říct, že tě stále miluju.“

„Nijak mě nešlechtí, že jsem se zbláznil do krásné ženy o víc než dvacet let mladší. Ale je načase pohnout se dál. Prodám dům - hnízdečko lásky, kde jsme měli být spolu šťastní po zbytek života — a dostaneš polovinu.“

Lorraine zachvátila panika. „Komus ten loft prodal?“ vyhrkla. „Našemu sousedu Jackovi Reillymu a jeho manželce Regan. Když se před třemi měsíci vrátili ze svatební cesty, udělal jsem jim nabídku, kterou nemohli odmítnout. Už začali oba byty propojovat. Určitě mezi těmi stěnami zažijí víc štěstí než my. I když mám podezření, že tys tam zažila víc šťastných chvil, než si dokážu představit.“

„To není pravda!“ vyhrkla Lorraine. „Jen jsem tam zkoušela se svými divadelními partnery nebo jsem tam občas pořádala cvičení jógy. Potřebovala jsem ten byt pro rozvíjení své tvořivosti a svůj volný čas.“

„Myslím, že krásné prostory na zkoušení pronajímají v Carnegie Hall. Dneska můžeš přijet sem a přespat v pokoji pro hosty, nebo zajed' do hotelu - to záleží na tobě. Brzy se ti ozve můj právník.“

Zavěsil.

Lorraine se točila hlava. Jack Reillyje policista. Jeho manželka soukromý detektiv. Pokud objeví trezor, který nechala zabudovat do vestavěné skříně, její život se ocitne v troskách. Musím se tam co nejdřív dostat, uvažovala překotně. Ale jak? Zalovila v kabelce pro adresář. Zavolá tomu mladému herci, se kterým v loftu zkoušela nedlouho předtím, než odjela. Věděla, že ten mladík vždycky potřebuje peníze. A měla pocit, že je to právě ten typ, kteří dokážou pomoci, pokud to bude za správnou cenu. Listovala stránkami, až našla číslo, a vytočila je.

Regan a Jack Reillyovi jeli po manhattanské Západní dálnici směrem na jih. Vraceli se z Cape Cod z prodlouženého

víkendu s Jackovou rodinou. Jeho otec měl narozeniny a na oslavu se sjela celá rodina.

„Už jsme skoro doma," prohodil Jack s úlevou. „Myslel jsem, že když se budeme vracet v pondělí, vyhneme se nejhustšímu provozu. Možná jsme se měli ještě nějakou chvíli zdržet, zvlášť v tomhle vedru..."

„Moje řeč," souhlasila Regan. „Ale jestli se řemeslníci opravdu zítra objeví, stojí za to se dneska potit. Majitel stavební firmy mi slíbil, že tam budou. Uvidíme."

„Nelituješ, že jsme se do toho pustili?"

„V žádném případě. Je krásné, když nám před ložnicí parkuje nákupní vozík plný stavebního materiálu." Regan se usmála. „Roky jsem poslouchala mámu lamentovat nad tím, že měli koupit ten byt vedle, když byl na prodej. My tu šanci měli a chopili se jí. Až bude rekonstrukce hotová, budeme mít domov, jaký se nám nikdy nebude chtít opustit, pokud do té doby nezešílíme."

Jack protočil oči. „Doufejme, že ne." O pět minut později už zabočoval k jejich domu. „Co kdybych tě vyložil se zavazadly a stávil se u Číňana pro něco k jídlu? Chci taky zajít do kanceláře a zjistit, co je nového."

„Prima. Otevřu zatím láhev vína a prostřu na naší nové terase na střeše. Možná teď není úplně v ideálním stavu, ale od řeky tam bude alespoň trochu profukovat."

Vyložili tašky z auta na vozík a Regan je odvezla nahoru do bytu, který Jack pořídil několik let předtím, než se seznámili. Uvnitř Regan rozsvítila. Ve vzduchu se vznášela vůně překližky a pilin. Se spokojeným úsměvem se vydala do nové části jejich bytu.

Je to strašné, pomyslela si při pohledu na plechovky, hřebíky, dřevo a různý odpad. Bylo těžké uvěřit, že se to skutečně promění v něco nádherného. Měla bych otevřít dveře na terasu, aby sem pronikl nějaký vzduch, uvažovala. Došla do rohu prostorného obývacího pokoje, kde bude i jídelna, a

vydala se po točitém schodišti na střechu. Na chvíli se zarazila. Měla pocit, že slyší nějaký zvuk.

Pak ale usoudila, že se jí to jen zdálo.

Sevřela zábradlí a zadívala se na okolní budovy. Uklidněná známým pohledem pokračovala vzhůru. Na horním schodě sáhla po klice kovových dveří vedoucích na terasu. V tu chvíli ale strnula na místě.

Všechna světla zhasla.

Regan zůstala stát sama v neproniknutelné tmě. Město New York právě zažilo výpadek proudu.

Regaňina nejlepší kamarádka Kit seděla u stolku poblíž jeviště v klubu Larry's Laughs uprostřed Manhattanu. Společnost jí dělala žena, s níž se seznámila teprve před několika hodinami. Obě se účastnily třídní konference o pojišťovnictví v hotelu Gates na Západní čtyřicáté čtvrté ulici. Berle, které Kit provázely od chirurgického zákroku před dvěma týdny, měla opřené vedle sebe.

„Po těch nudných seminářích bych si ráda užila trochu zábavy," prohodila Georgina, když se s Kit setkaly na zahajovacím koktejlu. „Zdá se, že vám by to také prospělo. Jeden z vrátných mi řekl, že nedaleko odsud je nějaký nový komediální klub. Snažím se dát dohromady partu lidí, abychom z tohoto mejdanu vypadli, jakmile předseda dokončí svůj projev." Zvedla oči vzhůru a předstírala zívnutí. „Co vy na to?"

Kit se zasmála. „Pokud tam dojedeme taxíkem a mají tam klimatizaci, nejsem proti," řekla žoviálně. V tu chvíli jí to připadalo jako dobrý nápad. Nikomu jinému ale zřejmě ne. Ukázalo se, že ochutnávat noční život v New Yorku chtějí jen ony dvě.

Během několika minut si Kit uvědomila, že s Georginou asi dlouhodobé přátelství nevznikne. Georgina celou cestu v taxíku neustále něco povídala a chytala Kit za ruku, aby zdůraznila svá slova. Pronikavě modrýma očima obhlížela taxík, občas upřela na Kit zneklidňující pohled, aby se hned zase odvrátila. Kit se dozvěděla, že Georgina je svobodná, nesnáší svoji práci a snaží se přestat kouřit. Byla celkem pohledná, měla dlouhé hnědé vlasy se světlým melírem a dlouhou ofinou, zajímavé rysy. Jednoduché černé letní šaty zdůrazňovala nekonvenční bižuterie. K barvě vlasů ladily dlouhé bronzové nehty.

Jak seděly a čekaly, až začne program, Georgina nervózně vypila svou margaritu a potom sáhla na podlahu po kabelce. „Doufám, že ti to nebude vadit, ale vážně si musím zakouřit. Za chvíli jsem zpátky.“ „Vůbec ne,“ začala Kit, „ale myslím, že každou chvíli —“ Georgina ale na odpověď nečekala a už se mezi stoly prodírala ke dveřím.

Kit si povzdechla. Když se k nám nikdo jiný nechtěl připojit, měla jsem odejít do pokoje a pustit si nějaký film, pomyslela si. V tu chvíli si uvědomila, jak je unavená. Navíc ji začínala bolet noha. Toužila být zpátky v hotelu a natáhnout se na postel. No, zítra večer bude s Regan a Jackem. Neviděla je od Dne obětí války, kdy se všichni sešli v domě na pláži, který měli rodiče Regan v Hamptons, a prohlíželi si stovky svatebních fotografií a připomínali každíčkou chvíli Reganina a Jackova velkého dne.

Kit si svatební hostinu nádherně užila, i když se tam s nikým výjimečným nesetkala. Jackův přítel, kterého jí chtěla Regan představit, ve svatební den ráno zavolal, že nemůže přijet. Dívka, se kterou právě začal chodit, měla drobnou dopravní nehodu a volala mu z pohotovosti. Okamžitě se za ní rozjel. Ukázalo se, že slečna v nesnázích měla jen několik modřin a oteklý ret, ale dokázala toho důkladně využít. Teď už jsou zasnoubení. Tak to dopadne vždycky, pomyslela si Kit a prohlížela si lidi kolem. Usoudila, že v klubu není nikdo, kdo by se do ní chystal zamilovat, když se vzpamatovává z operace chodidla. Potom upřela pohled na jeviště. Sedět takhle blízko může být v komediálním klubu nebezpečné, napadlo ji. Ale posadili ji sem, aby si mohla bolavou nohu pohodlně natáhnout.

Minuty mýjely a Kit uvažovala, kde je Georgina. Konečně začalo po sále bloudit světlo reflektorů a z reproduktorů se ozval: Dámy a pánové, vypněte si prosím mobilní telefony a pagery a všechno, co by mohlo rušit ostatní. A teď prosím

přivítejte na jevišti pana Billyho Peeblera z Paramusu v New Jersey!"

Diváci zatleskali a na scénu nadšeně vběhl asi dvacetiletý mladík s tmavými kudrnatými vlasy. Měl na sobě džinsy, tenisky a čemé tričko. Sířil kolem sebe chlapecký šarm. Široce se usmíval, hnědé oči mu zářily, ale Kit cítila, že je trochu nervózní. Kdo by taky nebyl? pomyslela si. Vyjít na jeviště a vyprávět vtipy vyžaduje velkou odvahu.

„Nazdar, všichni," zavolal Billy. „Rád vás vidím." Vytáhl mikrofon ze stojanu, držel ho v rukou a na chvíli se zarazil. „Řekni nějakej fór!" ozval se nějaký hlas zezadu. „Dopřej mi čas, kamaráde," odpověděl Billy s úsměvem. „Copaks nikdy neslyšel o dobrém načasování?" „Hlavně jsem nikdy neslyšel o tobě!" odpověděl provokatér. Billy si ho nevšímal. „Venku je strašné horko, tak jsem se odpoledne zastavil v nedaleké příjemně chladné hospůdce. Seděl jsem a staral se o své, když se uvnitř objevil kůň. Barman se ho zeptal: Co ta protáhlá tvář?"

Kit se zasmála, s ní i většina diváků. Když se Billy na chvíli odmlčel, rozesmáli se i další. „Víte, co ten kůň odpověděl?" zeptal se po chvíli Billy. „Je mi to úplně fuk!" křikl provokatér.

To Kit natolik rozzlobilo, že se otočila směrem k němu a zakřičela: „Zmlkněte!"

Billy na ni pohlédl a usmál se. „Neposlala vás sem moje matka?" Než stačila Kit odpovědět, reflektor zhasl.

„Někdo byl tak chytřej, že to vytáh ze zásuvky!" vykřikl výtržník, když se sál ponořil do přitmě, osvětlovaný jen svíčkami na stolech. Klimatizace zasténala a zastavila se.

„Došlo k výpadku proudu!" křikl někdo ode dveří ze sálu.

„Výpadek proudu!"

„Ale ne!"

„Pojďme odsud!" „Potřebuju se dostat domů!"

Lidé spěšně vstávali, někteří převrhli židle. Ve ztemnělém sále vládla stísněná atmosféra. Během několika vteřin se rozpoutalo peklo, jak se číšníci snažili vybrat peníze za pití a lidé se tísnili u východu.

Asi byl dobrý nápad, že jsem se usadila vepředu, pomyslela si Kit. Kdybych seděla uprostřed toho zmatku, určitě by mi o nohu někdo zakopl. Pár minut tady počkám. Georgina čeká určitě venku, a když budeme mít štěstí, chytíme nějaký taxík. Jste v pořádku?"

Kit se otočila. Vedle ní stál Billy Peebler. „Ach, dobrý večer...“, pozdravila.

Chlapec se na ni usmál. „Nazdar. Děkuju za tu přímlovu.“ „Ten chlapík byl hulvát.“ „Vím. Ale v téhle branži to člověk musí čekat.“ „Nemůžu uvěřit, že vypadl proud, právě když jste byl na jevišti.“ „Mně se ulevilo. Myslím, že bych vybuchl. Cítil jsem to v kostech.“ Kit se povzbudivě usmála. „Ne, ten první vtip se povedl.“ Je to jeden z nejstarších, ale je dost hloupý na to, aby vyvolal smích. Co tady děláte sama?“ „Přišla jsem s kamarádkou, ale ta si šla ven zakouřit...“ „No, to zní jako začátek vtipu.“ Kit se ušklíbala. „Kéž by tomu tak bylo.“

Několik minut si povídali, až se sál vyprázdnil. Když všichni odešli, působil opuštěně, na stolech poblikávalo už jen několik svíček.

„Pojďme se podívat, jestli najdeme tu vaši kamarádku,“ navrhl Billy. Rychle zvedal převrhnuté židle, které jí stály v cestě, a potom Kit opatrně doprovodil na chodník. Objímal ji přitom kolem ramen. Ulice byly ztemnělé, v dálce se ozývalo troubení aut, ve vzduchu bylo cítit vzrušení. Ale po Georgině nikde ani vidu.

„Nemůžu tomu uvěřit!“ prohodila Kit a zavrtěla hlavou. „Belhám se tu o berlích a ona zmizí. A přitom mě sem sama pozvala.“

U dveří stála hosteska, která Kit a Georginu uváděla na místa. „Hledáte tu dívku, se kterou jste přišla?“ „Ano.“

„Viděla jsem ji tady venku kouřit. Nějaký vysoký pohledný blondák si od ní vzal cigaretu. Za pár minut nastoupili do taxíku. Napadlo mě, že to bylo vážně rychlý.“

„Cože?“ ujistila se Kit překvapeně. „Ona mě tu vážně nechala? To je ohromné.“ Podívala se na Billyho a usmála se. Jedno vám řeknu. Kdyby to záleželo na mně, v pojišťovnictví by si už neškrtila. Teď mě napadá, že ale vlastně ani nevím, jak se jmenuje příjmením. Nemám ani její telefon, abych jí zavolala. Ať se těší, až ji zítra potkám...”

„Odvezu vás domů,“ navrhl Billy. „Kde bydlíte?“

„V Hartfordu.“

„Ale...”

„Vaše zděšení je na místě. Bydlím ve třicátém osmém poschodí hotelu Gates, takže ani to nepřipadá v úvahu, obávám se, že nemám sílu vyskákat po jedné noze tolik pater. Ale moje nejlepší kamarádka žije tady nedaleko v Tribece. Zavolám jí a zjistím, jestli je doma. Bydlí ve čtvrtém poschodí, to bych snad zvládla. Jen doufám, že je doma...”

Jack se dostal na policejní velitelství během několika minut. Byt v Tribece koupil kromě jiného i proto, že to bylo kousek od jeho kanceláře. Neměl práci s pevnou pracovní dobou od devíti do pěti, když se objevil nějaký případ, mohli ho zavolat kdykoli během dne nebo noci. Jackovi to nevadilo, měl svou práci moc rád. Když dokončil vysokou školu v Bostonu, rozhodl se pro kariéru u policie. Začínal jako obyčejný pochůzkář, teď už měl hodnost kapitána a během několika let se stal velitelem jednoho z oddělení. Jeho cílem bylo dotáhnout to na komisaře. Když si našel Regan, měl pocit, jako by všechno v jeho životě zapadlo na své místo.

Lidé často hovořili o tom, jak krásný pár ti dva tvoří. Čtyřiatřicetiletý Jack byl sto osmdesát pět centimetrů vysoký, měl široká ramena, světlé vlasy a pravidelné rysy. Jednatřicetiletá Regan měřila sto šedesát pět a patřila mezi tmavé Iry. Měla tmavé vlasy, modré oči a světlou pleť. Zdálo se, že jsou jeden pro druhého přímo stvoření.

„Kéž bych tě tak poznal o pár let dřív," říkával často.

„Taky bych byla ráda, Jacku. Věř mi! Ale teď dokážeme jeden druhého docenit," odpovídala s úsměvem a zvednutým obočím.

Všechno bylo tak krásné, že mu to občas nahánělo strach. Ale jak říkala Regan, obavy k Irům patří. Při vzpomínce na to, jak si ho hravě dobírala, se neubráníl úsměvu. Zaparkoval a vystoupil. Život je skvělý, i když ve městě je snad čtyřicet stupňů.

Spěchal dovnitř do budovy, pozdravil se se službou u vchodu a vyjel výtahem do své kanceláře. Ještě se zastavil na toaletách, aby si umyl ruce a opláchl chladnou vodou tvář. Necítil ale takové osvěžení jako v zálivu Cape Cod. Těžko uvěřit, že dnes dopoledne se před domem jeho rodičů s Regan koupali v chladné vodě. Po dlouhé cestě domů mu osvěžující plavání připadalo strašně vzdálené.

Dva z detektivů hovořili napjatě do telefonu. Procházel rozlehlou kanceláří. Jakmile vešel do dveří, cítil, že se něco děje. Joe Azzolino vzhlédl, zakryl mikrofon dlaní a křikl na něj: „Ty tu nemáš co dělat. Pokud nejsi zjevení.“

„O čem to mluvíš?“ zeptal se Jack.

Joe překvapeně vzhlédl. „Tys o tom neslyšel?“

„Neslyšel o čem?“ zeptal se Jack a snažil se, aby jeho slova nezněla netrpělivě.

„V New Yorku je obrovský výpadek elektřiny. Proud nejde ani v New Jersey, v Connecticutu a v některých částech středozápadu.“ „Odkdy?“

„Došlo k tomu asi před třemi nebo čtyřmi minutami.“

Protože policejní ředitelství mělo vlastní generátor, uvnitř budovy to nebylo okamžitě patrné.

„Víme, co to způsobilo?“ zeptal se okamžitě Jack.

„Na středozápadě řadí bouře. Blesky v Ohiu zasáhly vedení vysokého napětí a tím odstartovaly selhání. Dobrou zprávou je potvrzení, že to není sabotáž ani terorismus.“

„Díkybohu,“ prohodil Jack tiše. Zhluboka vydechl a spěchal do své kanceláře. A je po klidném večeru na střeše i po čínském jídle, pomyslel si a vytočil číslo domů. Nechal telefon dlouho vyzvánět, ale nikdo ho nezvedal. Bez elektrického proudu záznamník nefungoval. Neustálé vyzvánění mu dělalo starosti. Zavěsil a vytočil číslo Regařina mobilu. Ten zvonil, dokud se neozvala hlasová schránka. „Regan, to jsem já. Kde jsi?“ zeptal se stísněně. „Zavolej mi.“ Zavěsil. Teď už určitě vytáhla ze zásuvky v kuchyni baterku, pomyslel si.

Pokud odešla z bytu, vzala by si s sebou mobil. Znovu zkusil číslo domů a nechal telefon dvanáctkrát zazvonit. Nic.

Vyročil do velké kanceláře. „Právě jsem vyložil Regan u domu, ale nezvedá mi telefon. Za chvíli jsem zpátky, víte co dělat. Mobil mám u sebe.“

A byl pryč.

Regan stála v neproniknutelné tmě na nejvyšším schodě a srdce jí prudce bušilo. Uvažovala, co se stalo. Je to výpadek elektřiny? Chvilí zvažovala, jestli se prodírat staveništěm a dojít pro baterku nebo jestli na střeše stále bude svíčka, kterou tam nechala minulý týden. Věděla, že jeden z dělníků chodí na střechu kouřit. Všimla si na stole zapalovače... a venku bude alespoň trochu světla z oblohy. Natáhla se po klice. Stiskla ji a opřela se do dveří, které se se skřípáním otevřely. Opatrně vyšla na terasu. Okamžitěji bylo jasné, že do tmy je ponořený celý New York. Podívala se na západ a zjistila, že New Jersey je na tom stejně. Mrakodrapy tyčící se nad řekou Hudson zmizely ve tmě.

Snažila se rozkoukat. Natáhla se a na zemi našla kousek dřeva, které používali k zapření dveří. Měla ho u nohou. Sáhla po provizorní zarážce a zasunula ji mezi kovový rám a betonovou podlahu. Nemůžu se dočkat, až tady budou pořádné dveře a dobré zabezpečovací zařízení. Nebyl by špatný ani umělý trávník.

Narovnala se. Všechno bylo nezvykle tiché. Žili s Jackem v klidné části města, ale teď to vypadalo spíš jako město duchů. Regan opatrně došla k vratkému stolku, na kterém chtěli večeřet. Svíčka v červené nádobce s bílým dekorem byla na svém místě. Alespoň něco, pomyslela si, když ji zvedala.

Kovové dveře za ní se s bouchnutím zavřely. Regan se prudce otočila. Rozběhla se k nim, ale zjistila, že jsou zamčené. Zarážka na zemi nebyla. Ty dveře zavřel někdo záměrně, pomyslela si. Někdo je v bytě. Zřejmě to bude ten hluk, který slyšela.

Bylo jí jasné, že pokud by začala křičet, riskuje, že se ten člověk vrátí, aby ji umlčel, a ona neměla nic, co by se dalo použít jako zbraň. Ať si vezmou, co chtějí, pomyslela si. Srdce jí bušilo, když se tiskla ke stěně vedle dveří připravená udeřit, kdyby se noční návštěvník rozhodl objevit znovu.

Jack seděl zpátky v autě a hnal se ztemnělými ulicemi tak rychle, jak považoval za bezpečné. Osvětlení nefungovalo, semaforey nesvítily a na křižovatkách občas už někdo řídil dopravu. Stále se snažil Regan zastihnout na mobilu, ale bezvýsledně. Volal i sousedce, která bydlela pod nimi, ale ani tam se nedovolal.

Nedává to smysl, uvažoval. Kdyby byla Regan v pořádku, určitě by mi už zavolala.

Dojel k jejich domu a sáhl do přihrádky v palubní desce pro baterku. Vyskočil z auta. Ze dveří vycházela další ze sousedek. Jacku!" vyhrkla. „Právě jsem scházela potmě dolů ze schodů. Prosmýkl se kolem mě nějaký chlápek, málem mě srazil. Jsem si jistá, že tu nebydlí. .."

Jack se protáhl kolem ní a hnal se nahoru do jejich patra. Schody bral po dvou. Odemkl a vrazil dovnitř.

„Regan!" volal a přejížděl kuželem světla po místnosti. „Regan!"

Nikdo neodpovídal. Prošel všechny pokoje, ale bezvýsledně. V novém bytě se všude po zemi válely zbytky materiálu.

„Regan!" křikl a odkopl z cesty kus překližky. Prohlédl místnost dole a potom se rozběhl nahoru na střechu. „Regan!" křičel, když otevíral dveře.

Regan spustila ruku se svíčkou, kterou měla připravenou nad hlavou, aby mohla v případě potřeby zasadit ránu, a vletěla mu do náruče. Jacku!"

„Není ti nic?" zeptal se zastřeným hlasem, když ji k sobě tiskl. „Měli jsme nezvaného hosta." „Slyšel jsem."

Po chvíli Regan vzhledla a usmála se na něho. „A jídlo od Číňana nebude?"

Lorraine Lilyová seděla na zadním sedadle taxíku, směřovala k Manhattanu a byla s rozumem v koncích. Bylo jí vedro, byla unavená, zmáhal ji časový posun a měla strach. Nechala Clayovi Nardellinimu vzkaz na mobilu. Doufala, že kolega nedostal nějakou práci, kvůli které by musel opustit město. To by bylo hrozné.

Lorraine si nebyla jistá, co podniknout dál. Ještě ani nesdělila řidiči, že jedou jinam, než mu původně řekla. V žádném případě nedopřeje Conradovi tu radost, aby se ukázala v Connecticutu a hledala u něho přístřeší. Jak mi mohl prodat ten byt za zády? uvažovala vztekle. Třásla se při myšlence, co nechala v trezoru.

Nejradši by se otočila a nasedla do letadla zpátky do Anglie. Všechna radost z příznivého přijetí britské kritiky, která ji označila za sexy a zajímavou herečku, již se vyplatí sledovat, se rozplynula.

V letadle si promýšlela vtipné věty, odpovědi, které použije, až ji pozvou jako hosta do některé z nočních talk show. Představovala si, co všechno bude dělat, až bude slavná. Ale teď, jen o pár hodin později, nemá zavazadla a neví, kde stráví noc.

Budu si muset zajistit pokoj v hotelu, uvažovala. Potřebuju se vysprchovat a musím zůstat ve městě. Neodjedu, dokud nevyprázdním ten sejf. Pokud se Clay neozve, budu muset vymyslet nějaký jiný plán. Zavřela oči, opřela se a s lítostí vzpomínala na byt, který měla tak ráda. A teď ho shráblí Reillyovi. Nemohlo to dopadnout hůř.

Prostě ne. Taxík jel dál a ona přemítala, který hotel počít svou přítomností. „A sakra!“ zavrčel taxikář.

Lorraine otevřela oči, rozhlédla se a natáhla se zděšeně dopředu. Blížili se k mostu na Padesáté deváté ulici. Temný obrys Manhattanu vypadal strašidelně. „Ach bože!“ vyhrkla.

„Viděl jsem to," prohodil taxikář a snažil se zapnout rádio.
„Jako by někdo jen otočil vypínačem. Doufám, že za tím není žádná hrůza..."

Z reproduktorů se zřetelně ozval hlasatel. Lorraine měla pocit, jako by jí křičel do ucha. „Právě po celém městě zhasla světla — budeme vás informovat o vývoji situace..."

„Potřebuju pokoj v hotelu!" vyhrkla Lorraine.

„Cože?" zeptal se řidič a zdumil rádio.

„Potřebuju se ubytovat v nějakém hotelu!"

„V hotelu?"

„Ano. Je to dlouhý a smutný příběh."

„Všichni máme nějaký problémy, dámo. Ale něco vám povím, teď asi nebudete mít v hotelech velký štěstí. Město je plný turistů a lidí, co sem přijeli na kongresy. Některý možná právě teď uvízli ve výtahu. Jiní se nedostanou do svých pokojů. Najít vůbec nějaký pokoj, natož v některém z nižších pater, bude jako hledat jehlu v kupce sena."

„Ale já ten pokoj potřebuju."

„Prostě mi řekněte, kde vás mám vyložit. Nejsem cestovní kancelář."

Lorraine vytáhla mobil. Pokusila se vytočit číslo informací, ale linky byly přetížené. „Bože, život se mi rozpadá na kousky."

„Dámo, blížíme se na opačnou stranu toho mostu. Musíte mi říct, kam mám jet Jezdit po ztemnělém městě bez osvětlení a semaforů není žádná legrace." Na chvíli se odmlčel. „Ale kdo ví, možná dneska vydělám něco navíc. Lidi budou zoufale shánět taxíky. Tak kam to bude?"

„Hotel Sapphire."

„Dáma je náročná," zamručel si taxikář pod vousy.

Pomalou projížděli ztemnělým Manhattanem. Auta váhavě brázdila ulicemi. Lidé se nořili z restaurací. Reflektory aut představovaly jediný zdroj světla. Bylo to jako ve filmu, ale Lorraine tomu nevěnovala příliš pozornosti. Nanášela si

rtěnku a pudrovala se, stačilo jí na to světlo z pudřenky. Stejně by to zvládla i poslepu.

Řidič znovu zesílil rádio a poslouchal zprávy. „Věřila byste tomu?“ zeptal se Lorraine, aniž by čekal odpověď. „Všechno tohle způsobilo pár blesků.“

Když konečně zabočili k hotelu Sapphire, dveřník jim mávnutím naznačil, aby ani nezastavovali. „Nemá to smysl, všechno je obsazené. Je tu hrozný zmatek,“ prohodil se znuděným výrazem.

Lorraine zoufale zasténala.

„Tiše,“ vybídl ji řidič a naklonil se k rádiu. „Poslouchejte...“

„... ano, je to tak, lidi. Právě jsme se dozvěděli, že hotel Treetops u Central Parku, který se připravoval na slavnostní otevření za dva dny, otevírá už dnes. Zaměstnanci tam dokončovali poslední přípravy na přijetí prvních hostů. Teď jimi můžete být vy! Ředitel tvrdí, že chce pomoci obyvatelům New Yorku. Alespoň těm, co můžou vypláznout tisíc dolarů za pokoj. Ale mají vlastní generátor, takže je jisté, že se tam ochladíte...“

„Odvezte mě tam!“ vyhrkla Lorraine.

„To zaplatíte tolik za pokoj?“ zeptal se řidič nevěřicně.

„Učet bude platit můj zanedlouho bývalý manžel.“

„Doufám, že dostanu pořádný spopitný.“

O čtvrt hodiny později taxík zabočoval k mramorovému průčelí hotelu Treetops. U recepce v hale už stála fronta. Unavené oběti výpadku elektřiny vítal i reportér místní televizní stanice se svým štábem. Lorraine měla štěstí a vybrali šiji k interview. Pohled do kamery jí na chvíli spravil náladu.

„Právě jsem se vrátila z Londýna, hrála jsem tam v jedné hře,“ svěřovala se. „Teď mám pocit, jako bych zase v něčem hrála. Letecká společnost ztratila moje zavazadla —“

„Oni vám ztratili zavazadla?“ ujistil se mladý reportér se zájmem.

Lorraine se zasmála a pohodila hlavou. „Dokážete si to představit? Je toho prostě dneska moc...”

Než Lorraine skončila rozhovor o svých zavazadlech a vzrušujícím životě herečky, všechny pokoje už byly zadané. Zbývala jen dvě apartmá. Každé za čtyři tisíce dolarů.

„Cože?“ vyhrkla na recepčního.

„Kdybyste nepózovala před kamerou, mohla jste dostat pěkný pokoj za dvanáct stovek. Ale berte to z té lepší stránky, apartmá má výhled do parku, z pokojů vedou okna do postranní ulice.”

„Stejně venku není nic vidět, takže je úplně jedno, kam se díváte.”

„Berte, nebo nechte být.”

Lorraine položila na žulovou desku stolu Conradovu kreditní kartu. V tu chvíli jí zazvonil telefon. Volal Clay Nardellini. A byl jen tři bloky od ní.

Regan s Jackem vytáhli v kuchyni ze zásuvky druhou baterku a začali metodicky prohlížet byt. Jejich ložnice, místo, kam by směřovala většina zlodějů, vypadala netknutá. Trezor připevněný k podlaze uvnitř skříně byl zamčený. Jack ho rychle otevřel a zjistil, že obsahu se nikdo nedotkl. Reganiny šperky, jejich pasy, důležité doklady i peníze tam ležely tak, jak je uložili.

„Nemohl tu být dlouho, když se k tomuhle ani nedostal," poznamenal Jack.

I druhý pokoj vypadal neporušeně. Kromě nějakého připraveného stavebního materiálu bylo v jejich původním bytě všechno na svém místě.

Vyкроčili chodbou k vedlejšímu loftu, o kterém občas mluvili jako o doupěti Lorraine, nebo prostě o doupěti. Během posledních dvou let si Jack všiml, že čas tam trávila výhradně ona. Objevovali se tam různí muži, vždycky je představovala jako spolužáky z herecké školy. Conrada tam nikdy neviděl, ale když jim byt prodal, neviděl už ani Lorraine.

Stavební dělníci s rekonstrukcí teprve začínali a minulý týden probourali zeď mezi oběma byty, aby je propojili. Ani na jedné z dveří nebyl patrný násilný zásah. Na dveřích ze střechy také ne.

„Když jsme ve čtvrtek večer odjížděli, všechno bylo zamčené," prohodil Jack. „Rod a jeho dělníci sem neměli v době naší nepřítomnosti přístup, že ne?"

„Řekl mi, že kdyby se objevil nějaký materiál, možná ho přivezou," odpověděla Regan a svítila baterkou kolem sebe. Potom došla k velké skříně a otevřela ji. Když ji viděla naposledy, byla prázdná. Teď v ní bylo uloženo několik krabic drahých italských kachlíků. „Rod tu asi byl. Dobrá zpráva je, že kachlíčky, o kterých tvrdili, že je dodají za půl

roku, už jsou tady. Špatná zpráva je, že dělníci mohli nechat odemčeno. Víím, že když nosí materiál z nákladního výtahu, stisknou knoflík na dveřích, aby se nezavřely. Buď nechali otevřeno oni, nebo dneska přišel někdo, kdo má klíč."

„Rodovi dělníci věděli, že jedeme pryč," poznamenal Jack. „A proč by čekali až do večera, kdy se máme vrátit? Tomu nerozumím. Ale kdo jiný by to mohl být?" Jack zavrtěl hlavou. „Samozřejmě, nevyměnili jsme po koupi toho bytu zámky, protože na tom nezáleželo. Nebylo tam co ukrást a ještě nebyla probouraná spojovací zeď. Dělníci stejně chodí pořád dovnitř a ven." Povzdechl si. „Kdo ví, kolik lidí, kteří pracovali pro Conrada a Lorraine, mělo klíče? Zítř ráno musím objednat zámečníka."

Stáli vedle sebe a svítili na podlahu. „Ten člověk utekl, když jsem byla na střeše. Když mě zamkl, zřejmě se ještě rozhlédl, aby se ujistil, že tu nic nenechal."

„Možná měl taky strach, že se může každou chvíli rozsvítit světlo a ty bys ho zahlédla."

Pečlivě prohlédli s baterkami celou místnost. „Ty kachlíky s ručně malovanými džbánky vína, bochníky chleba a výjevy z Toskánska jsou sice krásné, ale za vězení snad vážně nestojí," prohodila Regan ironicky. Jinak tu nic není. Conrad nám dal sice dobrou cenu, ale postaral se, aby tu nezůstalo vůbec nic. Na stěnách nezbyl jediný háček na obrazy..." Zarazila se, když se ve světle baterky objevil na podlaze malý tmavý předmět, částečně schovaný pod kouskem dřeva. Bylo to jen pár kroků od hlavních dveří. Jack si ho všiml také. Došel k němu, zvedl ho a podržel ho před nimi.

Oba zůstali tiše stát, když si uvědomili, na co se dívají.

Malý paralyzér se zabudovaným světlem připomínal pero. Regan naprázdno polkla. „Určitě bude mít vztek, že ho ztratil, když je všude tma..."

Jackovi do smíchu nebylo. „Kdyby na tebe s tímhle zaútočil, mohl tě vážně zranit. Pojd', musím to dát do nějakého igelitového pytlíku."

Vrátili se do kuchyně, kde na kuchyňském pultě nechala Regan ležet kabelku. Zazvonil jí mobil.

„Máš tam taky zprávu ode mě," prohodil Jack, když otevíral zásuvku. „Musím se vrátit do kanceláře, ale samotnou tě tady nenechám."

„Že by byl dnes večer, kdy si chlapi vodí manželky do práce?" prohodila Regan a vzala telefon. Byla to Kit.

„Regan, nebudeš věřit, co se mi stalo."

Regan se usmála. „Ale budu."

„Ne, vážně. Kde začít... Jedna žena, se kterou jsem se seznámila na konferenci, mě vytáhla do klubu. Zůstala jsem trčet v centru, a jak víš, chodím o berlích. Hotelový pokoj mám v třicátém osmém poschodí. A výtahem se tam nedá vyjet. Naštěstí jsem tu s jedním velice milým hercem, který se o mě stará. Nemohla bys pro mě přijet a vzít mě k vám?"

„Náš byt teď taky nevypadá příliš útulně," namítla Regan. „Zmnoha důvodů. Ale samozřejmě pro tebe zajedu. Nefunguje pouliční osvětlení ani semaforey, tak to pár minut zabere."

„Nikam neuteču. Sedíme s mým novým přítelem Billym na schodech jednoho domu na Padesáté čtvrté ulici mezi Devátou a Desátou avenue. Lidi vycházejí ven, vynášejí skládací židle a lahve piva a vína. Jeden chlapík navrhl, že by bylo dobré uspořádat večírek celého bloku."

„Drž mi místo," zažertovala Regan a poznamenala si adresu. Když zavěsila, obrátil se k ní Jack. Zkoumal paralyzér uložený v igelitovém sáčku.

„Jedeš vyzvednout Kit?" „Alespoň nemusíš mít starost, že jsem sama." „Chodí o berlích. Náš vetřelec by neměl moc práce ji přeprat, nepotřeboval by ani ten paralyzér."

„U Kit nikdy nevíš. Neměj starost, zvládneme to.“ „Kdybych tak nemusel zpátky do kanceláře. Ale takováhle noc...“ Ted se neodbytně rozdrnčel Jackův mobil. Volal ho jeho zástupce Keith Watters.

Jacku, právě vyloupili jednu novou galerii v SoHo. Dostali se tam zadním vchodem a ukradli nějaké skleněné plastiky za pár set tisíc dolaru. Když je vypnutý proud, zabezpečení nefunguje. Majitelé se vydali ze svého bytu do galerie hned po výpadku proudu. Ale bylo už pozdě...”

„Řekni mi adresu,“ vybídl ho Jack rychle. Když zavěsil, vzal Regan za ruku. „Půjďme. Odvedu tě dolů k autu. Slib mi, že ať se stane cokoli, nevrátíš se sem sama.“

Jacku, neboj se, sama sem nepůjdu. I kdyby naskočil proud, přivezu sem Kit.“

„Kéž bychom měli takové štěstí,“ řekl Jack. „Mám pocit, že dnešní noc bude dlouhá.“

Conrad Spreckles odpočíval ve vkusně zařízené jídelně svého domu v Greenwichi. Výpadek proudu, který způsobil potíže lidem ve třech státech, se ho nijak nedotkl. Díky vlastnímu generátoru v domě fungovala klimatizace, studená byla i vodka, kterou popíjel.

Cítil náramné uspokojení, když sdělil Lorraine, že prodal byt. Napil se a vybavil si, jak ji to zasáhlo. Rád by jí to sdělil osobně, aby si užil i výraz její tváře, ale neměl na vybranou - bylo by nepříjemné, kdyby zajela hned večer do loftu a pokoušela se dostat dovnitř. Reil-lyovi nemusí o jejich problémech nic vědět. Když uzavírali smlouvu, na Lorraine se ho ptali. Řekl jim, že hraje v Anglii divadlo. Měl pocit, že jim ta situace připadá trochu nezvyklá, ale byli velice slušní a dál se nevyptávali. Kéž by tak slušná dokázala být i jeho exmanželka.

Penny si jeho nepříjemnou situaci vychutnávala. Když se seznámil s Lorraine, byli spolu dvacet pět let. Conrad jí sdělil, že se chce rozvést, a trval na tom, že nikoho nemá. Jenomže nakonec se ukázalo, že s Lorraine měl poměr už v době, kdy byl ještě ženatý. Penny a jeho dvacetiletá dcera Alexis, jeho princeznička, mu nikdy neodpustily. Pochopil, že se dopustil životního omylu. A pochopili to i všichni v Darienú, kde Penny stále bydlela. Brzy to zjistí i všichni v Greenwichi.

Udělal ze sebe blázna. Mladá atraktivní herečka o něho měla zájem jen kvůli jeho penězům. Kvůli penězům, které Sprecklesova rodina vydělala léty prodáváním kvalitní čokolády po celém světě. Firmu založili jeho prarodiče a čokoládu vařili na sporáku ve svém bytě v Bronxu. Jeho otec firmu rozšířil a Conrad s bratrem expandovali do celého

světa. Jméno Spreckles bylo synonymem pro vynikající čokoládu, které nikdo na světě nedokázal odolat.

Conrad se znovu napil a zadíval se na televizi. Měl vyladenou stanici vysílající zprávy o výpadku elektriny. Očekával, že každou chvíli se ve dveřích objeví Lorraine. Co jiného by taky mohla udělat? V New Yorku vládne chaos. Když zahlédl její tvář v televizi, vyskočil z křesla a doběhl k obrovské obrazovce. Jeho žena vypadala stejně krásně jako vždycky.

„Hrála jsem v jedné hře...," vrněla.

„Potvora jedna...," sykl. Vybrala si tak neuvěřitelně drahý hotel! Za jeho peníze! Nepůsobila jako žena, již muž právě oznámil, že požádal o rozvod. Conrad sáhl po láhvi s vodkou a dolil si.

Já se ti pomstím! pomyslel si. Toho budeš trpce litovat. Nevím ještě, co ti provedu, ale něco musím vymyslet.

Zazvonil telefon. Ve chvíli, kdy ho zvedl, si uvědomil, že udělal chybu. Byla to Penny, volala ze svého domu, také vybaveného vlastním generátorem.

„Ahoj drahý," pronesla sladce. „Pokud se nedíváš, měl by sis naladit zprávy..."

Regan ve svém lexusu opatrně projížděla ztemnělými ulicemi Manhattanu. Cestou k Desáté ulici poslouchala v rádiu zprávy o výpadku proudu. V duchu se ale probírala tím, co se stalo v jejich bytě. Došlo jí, že při jejím příchodu domů byl někdo uvnitř. Někdo s paralyzé-rem. Měla jsem štěstí, pomyslela si. Doopravdy velké štěstí.

Kdo to mohl být? uvažovala cestou. Někdo ze stavebních dělníků? Nemyslela si to, ale jeden z mužů jí připadal poněkud nevrlý a nepříliš přátelský. Jenže to z něj ještě nedělá zločince, připomněla si. No, ať to byl kdokoli, určitě ho potěšilo, že díky výpadku proudu mohl uniknout, aniž by ho viděla, a možná i poznala. Až ale zjistí, že ztratil zbraň, už tak nadšený nebude.

Jack si odnesl paralyzér s sebou, aby z něho nechal sejmut otisky prstů a zjistil, jestli je možné vypátrat majitele.

Regan si povzdechla. Matka měla obavy, když se stěhovala do budovy bez ostrahy. „Nemám strach, když jsi s Jackem..., ale bojím se, když budeš v tom bytě sama.“

Jako by matka tušila, že na ni Regan myslí, zvuk z rádia přerušilo vyzvánění telefonu. Nora Regan Reillyová, úspěšná autorka detektivek, s manželem Lukem, majitelem tří pohřebních ústavů v Newjersey, byli právě v Los Angeles na schůzce s producentem. Jednali o televizním zpracování několika Nořiných knih. Regan přijala hovor. Z reproduktorů se ozval matčin hlas.

„Regan, právě skončila projekce a zaslechli jsme zprávy o výpadku proudu. Jsi v pořádku?“

„Jsem,“ ujistila ji Regan.

„Určitě? Kde jsi?“

„Sedím v autě a jedu vyzvednout Kit. Pořád ještě chodí o berlích a těžko by se dostala do svého hotelového pokoje v třicátém osmém patře.“

„Ty jsi za volantem? Buď opatrná. Nesvítí se a nefungují semaforey!“

Regan se usmála. „No jo.“ Tohle nebyla pravá chvíle říct matce o vloupání. Kemá smysl jí přidělovat starosti. Jen vyzvednu Kit a vrátíme se domů. Koho by napadlo, že všechny ty svícny, které jsme dostali jako svatební dar, se nám budou takhle brzo hodit!“

„Dávej si pozor bys nepodpálila byt.“

„Budu se snažit.“

„Kde je Jack?“

„Bude celou noc v práci. Někdo už se vloupal do jedné galerie v SoHo.“

„Ach bože, frčtam posledního výpadku v New Yorku tolik zločinů a rabování nebylo.“ poznamenala Nora.

„Tehdy se to stalo odpoledne. Lidé měli čas všechno zajistit, než se setmělo. Když tomu teď došlo v noci a všechno se najednou potopilo do tmy, lidé, kteří by za normálních okolností nekradli, se mohou chovat impulzivně...“ Proč tohle matce vykládám, napadlo Regan. „Ale v rádiu zdůrazňují, že zatím to probíhá celkem v klidu. Dopravní špička pominula, ti, co dojíždějí, jsou už pryč z města.“

„Co nejdříve se vrať domů a pořádně zamkni dveře.“

„Určitě. A pozdrav ode mě tátu. Zavolám vám zítra.“

Na Padesáté čtvrté ulici zabočila Regan doprava. Reflektory jejího auta ozářily večírek, který byl už v plném proudu. Hudba hrála, lidé tančili na ulici, z grilů vynesných na chodník se linula vůně. Pomalu pokračovala a hledala adresu, kterou jí dala Kit. Věděla, že je to na pravé straně ulice. Při pohledu na všeobecné veselí ji napadlo, že to připomíná novoroční oslavy. Na schodech posedávali lidé, snad každý z tohohle bloku si musel pozvat nějaké přátele. Nakonec zaparkovala a vystoupila.

„Regan!“ zavolala na ni Kit a prodírala se k autu. Cestu jí razil nějaký mladý muž.

Regan jí otevřela dveře u sedadla pro spolujezdce. Objala kamarádku a cítila z ní napětí. Napadlo ji, že noha ji musí opravdu bolet.

„Regan, tohle je Billy," představila jí Kit mladíka. „Pojede s námi."

Jistě," odpověděla Regan, potřásla si s Billym rukou a doufala, že to není žádný šílenec. Vypadal jako příjemný chlapík.

Zatímco se Kit soukala do auta, Billy nasedl dozadu a Regan uložila berle do kufru.

Když se všichni usadili, Regan zažertovala: „Tenhle večírek vypadá vážně zábavně. Určitě chcete odejít? Voní to moc dobře."

Kit položila ruku Regan na paži. „Regan...", začala, ale vzápětí se odmlčela.

„Co se děje, Kit? Není ti nic?"

„Právě mi volal jeden člověk z konference. Je v hotelu a věděl, že jsem šla do klubu s tou dívkou..." „S tou, která tě tam nechala?"

Kit přikývla. Jmenuje se Georgina Mathiesonová. Její dobrou kamarádku dnes zavřeli za krádeže v obchodě. Byly s Georginou v sobotu v Atlante. Někdo si poznamenal poznávací číslo auta té druhé dívky. Mají je obě na záznamech kamer, jak si cpou do tašek oblečení. Před pár hodinami policie Georgininu kamarádku Paulette zadržela."

„Takže Georgina krade v obchodech?" ujistila se Regan.

„Možná se dneska stavila u nás doma."

„Cože?"

„Někdo se k nám večer vloupal. Vyrušila jsem je a utekli."

„To je příšerné!" vyhrkla Kit. „Ale Regan, tohle je opravdu vážné!" Regan se chystala prohodit nějakou vtipnou poznámku, ale Kit vypadala tak vyděšeně, že se zarazila. „Tak povídej."

„Ta Paulette spolupracuje s policií. Řekla jim, že Georgina se v klubech seznamuje s blondatými chlapíky, omámí je prášky, pak je zaveče do auta a odveze na nějaké odlehle místo, kde jim na ruku vypálí nápis Jsem had. A nechaje tam. Stejně jako dneska nechala mě v tom klubu! Hned po několika minutách s ní jsem měla pocit, že je divná, ale netušila jsem, že je to takhle zlé. Regan, uvaděčka v tom klubu mi řekla, že viděla Georginu kouřit na chodníku. Potom nasedla do taxíku s nějakým chlápkem, který ji požádal o cigaretu. A ten chlapík byl blondatý! Nemá tušení, co ho čeká!"

„Komedialní kluby!" vyhrkl Billy na zadním sedadle. „Rodiče nikdy nechtěli, abych byl komik. Počkejte, až tohle uslyší! Poprvé v životě mám radost, že nejsem svědovlasý."

„Kit, proč tě tam vlastně zvala?"

„Pokoušela se dát do kupy pár lidí. Nemá auto, takže dneska asi neměla v plánu udeřit. Ale možná nedokázala odolat, když se naskytla příležitost."

„Je ta uvaděčka ještě v klubu?" zeptala se Regan.

„Ano," odpověděl Billy. „Volal jsem tam. Říkala, že počká, jestli se tam nebudete chtít stavět a promluvit si s ní."

„Samozřejmě budu," ujistila ho Regan.

Hudba na ulici hrála hlasitěji než obvykle, lidé si radostně pozpěvovali „I want to rock and roli all night..."

Jestli je někdo rychle nenajde, ten chlapík bude k smrti vyděšený," zasténala Kit. „A mohlo by to dopadnout i hůř. Kdybych se s ní nikam nevypravila, možná by se s ním nasetkala..."

„Není to tvoje vina, Kit," uklidňovala ji Regan.

„Podnikneme všechno, co budeme moci, abychom je našli. Zavolám Jackovi a ten vyhlásí pátrání. Samozřejmě to ale není nejlepší noc na hledání nějaké..."

„Útočné potvory."

Regan otočila klíčkem v zapalování a vytřukala Jackovo číslo. Pomalu se rozjela podél chodníků plných bavících se lidí. Myšlenky na pokus vykrást její byt ji opustily. „Kit, vyndej mi z kabelky zápisník," požádala kamarádku, když Jackův telefon začal vyzvánět. „A začni zapisovat všechno, co si o Georgině pamatuješ. Všechno, o čem se zmínila, co dělala. Co pila, než se vytratila..."

„Pila rnargaritu," prohodila Kit, když otevírala Reganinu kabelku. „Se solí navíc. Vypila ji na dva loky."

Z reproduktorů v autě se ozval Jackův hlas. Podle čísla věděl, že ho volá Regan. „Regan, jsi v pořádku?" zeptal se naléhavě.

„Ano, jsem. Jsem tu s Kit."

„Můžu ti zavolat za chvíli, právě se věnujeme..."

„Ne, Jacku," zarazila ho Regan. Jsem si jistá, že tohle tě bude zájmat...

„Tohle není špatné místo, kde trávit čas při výpadku proudu," poznamenal Clay Nardellini. Žvýkal párátka a procházel se Lorraininým apartmá. „Máš tu příjemně chladno, zatímco zbytek města se ovívá složenými novinami. Ten tvůj cukrář si asi nevede špatně."

Lorraine protočila oči. „Potřebuju někde přespat. Zatímco jsem byla v Anglii, Conrad prodal náš byt sousedům."

Clay vytřeštil hnědé oči. Blížila se mu třicítka, měřil asi sto sedmdesát pět centimetrů, měl hnědé vlasy, olivovou pleť a lehce podsaditou postavu. Vypadal přitažlivě, ale bylo v něm něco pouličně drsného. To znamenalo, že ho téměř vždycky obsazovali do rolí zločinců. Svěřil se s tímhle mindrákem svým spolužákům v hodinách herectví. Spolu s učitelem Wendallem a ostatními v kurzu tvrdě pracoval na tom, aby posílil duchovní stránku své osobnosti. Bral také hodiny správné výslovnosti kvůli lepšímu posazení hlasu a lekce tance, aby se pohyboval půvabněji. Toužil si zahrát romantickou roli spolu s nějakou známou mladou herečkou. „On to prodal? Mělas to tam hrozně ráda."

Lorraine pokrčila rameny. „Chceš něco k pití?"

„Dám si pivo."

Dívka si nalila z otevřené láhve na stole sklenku bílého vína, potom vytáhla z minibaru láhev piva. Došla ke dlouhé bílé pohovce, z níž se otevíral pohled na Central Park. Celé apartmá bylo zařízené v bílé barvě - včetně koberců, stěn, nábytku i výzdoby. Bytový architekt byl zřejmě posedlý bílou, což nepochybně bude přivádět uklízečky k šílenství. Lorraine podala Clayovi pivo a oba se posadili.

Muž se vděčně napil studeného nápoje. „Je dobré. Tak, Lorraine, čemu vděčím za tu čest? Volalas mi, hned jak jsi vystoupila z letadla. Kde je ten tvůj cukrář?"

Dívka se opřela a upravila si polštář pod zády. „Podal žádost o rozvod.“

„To je mi líto,“ prohodil Clay s pochopením.

„Ale v tom problém není.“

„Vážně?“

„Ne.“ Lorraine se probírala prsty s nalakovanými nehty bílým měkkým kobercem. „Vzpomínáš si, jak nám Wendall říkal, že pokud máme s někým nějaký problém, máme mu napsat dopis a sdělit mu v něm, jak nám je?“

„Samozřejmě. Ze všeho se vypsát, ale ten dopis neposílat. Je to skvělá terapie a vyjde to daleko levněji než cvokař.“

Lorraine přikývla. „Myslím, že jsem vážně potřebovala léčení, protože jsem napsala dopis skoro každému ve svém životě. Osobním i profesionálním. Ale potom jsem to dohnala ještě dál. Nejenže jsem napsala každému řediteli castingové agentury, producentovi a režisérovi, kteří mě neobsadili, ale napsala jsem nepříjemné dopisy každému v oboru, i lidem, s nimiž jsem se vůbec nesetkala. Nemyslela jsem to úplně vážně - ale některé z těch dopisů jsou pěkně zlomyslné. Myslela jsem si, že se potom budu cítit sebejistěji.“

„A sakra!“ vyhrkl Clay. Zavrtěl nevěřícně hlavou a potom na ni upřel tázavý pohled. „Kdes vzala čas všechny ty dopisy napsat? Aha, zapomněl jsem, nemusíš chodit do práce, abys zaplatila nájem.“ Pak se zarazil. „Mně jsi napsala taky?“

„Myslíš, že kdyby ano, tak bych ti o tom vyprávěla?“

„Asi ne. Tak proč mi to povídáš?“

Lorraine naprázdno polkla. „Nechala jsem v bytě nainstalovat sejf, Conrad o něm nevěděl. Je schovaný za jednou ze skříněk v šatníku.

Ty dopisy jsou v tom sejfu. Pokud je někdo najde, jsem mrtvá. Moje kariéra skončila.“

„To je jasný,“ souhlasil Clay. „Lidi v našem oboru si pamatují dlouho.“ Lorraine sebou trhla.

Clay se naklonil dopředu. „Nemyslíš, že i kdyby sousedi ty dopisy našli, vrátili ti by je zpátky?"

„Mohli by je poslat! Zašla jsem tak daleko, že jsem na dopisy napsala adresy a nalepila známky. A pokud by je chtěli vrátit, dají je Conradovi. Byt patřil jemu."

„Pustila ses do toho opravdu důkladně, co?"

„Wendall nám vždycky říkal, že o své sny musíme bojovat. Tak jsem se snažila. Ale jestli se ty dopisy dostanou do rukou Conradovi, přečte si je, a potom je osobně odnese na poštu! To je mi jasné."

Je tam i dopis pro něho?"

Lorraine přikývla. „Desetistránkový." Povzdechla si a pevněji sevřela skleničku. „A všechny ty dopisy jsem vyvedla svým úhledným rukopisem, takže nemohu popřít, že jsem je psala já. Musím je dostat zpátky, a na to potřebuju tvoji pomoc."

„Moji pomoc? Leze mi krkem, že pořád hraju zločince, a ty po mně chceš, abych se jím skutečně stal. Jak to bylo v té reklamě? Nejsem doktor, ale hraju ho v televizi. No, nejsem zločinec, i když je docela často hraju!"

„Tohle pro tebe bude snadné. Pracuješ jako údržbář. Určitě tě napadne nějaký způsob, jak se do bytu dostat. Nechci, abys tam ukradl něco, co mi nepatří. Ale ty dopisy jsou přece moje!"

Jsou v tom sejfů i nějaké peníze?"

„Ano, a jsou všechny tvoje! Občas jsem si něco odložila, Conrad dokázal být pěkně lakomý. Je tam něco mezi dvaceti a třiceti tisíci dolarů, nejsem si ale úplně přesně jistá."

Clayovi poklesla čelist. „Ty si nejsi jistá, jestli máš dvacet nebo třicet tisíc dolarů?"

„Ne, nejsem. Jestli to pro mě uděláš, ty peníze jsou tvoje. Prosím, Clayi, v sázce je celá moje kariéra. Jsem na cestě ke slávě — britští kritici to tvrdili - a ty dopisy by ji rázně ukončily."

„Mohl bych jít do nějaké soutěže a dvacet tisíc dolarů tam vyhrát," namítl Clay. „A neriskoval bych vězení."

„Ale zatím jsi to nepodnikl, že?" namítl Lorraine. „Kromě toho, většina z nich se točí v Los Angeles." Ozval se telefon, který si Lorraine odložila na konferenční stolek. Rychle ho zvedla. Byl to Edwin, producent hry, v níž hrála v Anglii.

„Lorraine, drahoušku, nemohl jsem spát a pustil si televizi. Pochopil jsem dobře, že jste tam úplně potmě? Proboha!"

„Ano, Edwine," zavrkala. „Snažíme se to nějak přežít. Strašně mi chybí divadlo. Jako bych měla v srdci obrovskou díru. Cítím to jako ztrátu. Chybíš mi ty i ostatní..."

„Ty mně taky, miláčku," přerušil ji Edwin. „Ted' ale poslouchej, stejně jsem se ti chystal zítra zavolat. Můj kamarád Charles, ten režisér z Hollywoodu, který přišel na závěrečné představení naší hry, tě považuje za opravdu zajímavou herečku..."

Lorraine pokleslo srdce. Charles Dryen byl velice známý a uznávaný režisér. Dopis, který napsala jemu, byl zvlášť hrubý. Prohlásila v něm, že na jeho filmy se nedá dívat a že by v žádném z nich ani za nic nehrála. „Právě podepsal smlouvu na režii velkého důležitého snímku a má v něm pro tebe krásnou roli. Chci, abys mu hned ráno zavolala..."

Když Lorraine zavěsila, byla na pokraji hysterie. „Clayi, v tom sejfu jsou i docela cenné šperky. Můžeš je mít všechny. Já stojím jen o ty dopisy. Prosím!"

Clay si plně uvědomoval, že takhle by si za jednu noc mohl vydělat výrazně víc, než když celý rok obchází byty a opravuje lidem kapající kohoutky. Odložil láhev s pivem na stůl. „Tak dobře, Lorraine, udělám to. Nechci připravit svět o tvůj úžasný talent."

Mladá žena ho nadšeně objala. „Wendall říkal, že nám to spolu moc dobře jde. Víím, že to zvládneme zase!"

„Tohle je ale realita, Lorraine," namítl Clay vážně. „To není etuda z hodin herectví. Jestli to nevyjde, oba skončíme za mřížemi na Ri-ker's Islandu. A mám na mysli skutečně oba. Půjdeš do toho bytu se mnou."

„Samozřejmě," souhlasila Lorraine. „V tomhle jedeme společně." Nervózně se napila. Nemá smysl se mu zmiňovat, komu teď ten byt patří, napadlo ji. Kdyby tušil, že majitelem je policista, nikdy by se do toho nepustil. Bez ohledu na to, o kolik peněz jde.

Regan, Kit a Billy se v klubu Larry[^] Laughs posadili ke stolu osvětlenému svíčkou. Přisedla si k nim Bečky, mladá, jedenadvacetiletá hosteska, která tu pracovala teprve dva týdny. Studovala na univerzitě a tohle měla jako letní brigádu. Rusé vlasy měla stažené do ohonu, na sobě krátkou sukni a tílko. Vyzařovalo z ní nadšení a bylo cítit, že je rozrušená. Billy všechny představil.

Ztemnělá místnost působila jako jeskyně. Ale bylo to jediné místo, kde se mohli všichni posadit a promluvit si. Bečky měla své působíště u vchodu do sálu. Viděla odtamtud na malý bar i velké okno s výhledem na ulici.

„Bečky, víte, proč jsme tady?“ začala Regan.

Dívka přikývla. „Nemůžu tomu uvěřit.“

„Mohla byste nám prosím říct, co jste viděla?“

„Snažila jsem se na všechno rozpomenout. Když ta žena a Kit přišly, usadili jsme je vpředu u jeviště, protože Kit měla berle. Uvedla jsem je osobně ke stolu a ujistila se, že Kit má veškeré pohodlí. Bylo tu plno, na pondělní večer až nezvykle. Ale když je vedro, lidé neradi zůstávají doma. Nakonec jsme všechny usadili a potom... Georgina?“

„Ano, tak se jmenuje,“ přitakala Regan.

„Georgina spěchala kolem mě k hlavnímu vchodu. Chtěla jsem jí říct, že představení každou chvíli začne a měla by si jít sednout, ale bylo na ní něco zvláštního, odradilo mě to.“

„Přesně tak,“ poznamenala Kit. „Něco divného.“

„Viděla jsem, jak si venku nervózně zapaluje cigaretu. Myslela jsem, že párkrát potáhne a vrátí se zpátky.“ Bečky se na chvíli zarazila a zamračila se. „Viděla jsem, jak kouří.“

Nešlo o žádné rychlé prásknutí, ale dlouhé důkladné vdechnutí kouře."

„Říkala mi, že se snaží přestat," poznamenala Kit ironicky.

„A co se dělo potom?" zeptala se Regan.

„Potom se někdo z hostů zeptal, jestli by mohli dostat jiný stůl. Tvrdil, že ze svého místa moc dobře nevidí. Měli jsme téměř plno. Vrátila jsem se do sálu a přesadila je k jinému stolu. Sice mi nepřipadal o nic lepší, ale jim se líbil. Když jsem se vrátila na své místo, vyhlédla jsem ven a uviděla toho dlouhána, jak žádá Georginu o cigaretu."

„Byl tady uvnitř?" zeptala se Regan.

Bečky zavrtěla hlavou. „Nemyslím. Bar byl tou dobou už prázdný, všichni seděli na svých místech. Vpředu zůstal jen barman, který vyřizoval objednávky číšníků pro zadní stoly. Jasně jsem viděla, jak se Georgina celá rozzářila, když mu podávala cigaretu. Pamatuju si to naprosto přesně. Znáte ten pohled, který dívky vykouzlí na tváři, když jim věnuje pozornost nějaký pohledný mladík?"

„Vybavuju si, že jsem se tak tvářila i já," prohodila Kit. „Ale to už je dávno."

„Najednou se úplně proměnila. Byla samý úsměv, hravě ho šťouchla do ruky a potom se něčemu smáli."

„Mě takhle bouchla v taxíku," zavrčela Kit. Jsem si jistá, že tam budu mít modřinu."

Bečky kývla směrem ke Kit a pokračovala: „Potom jsem se musela soustředit na rezervace a spočítat, kolik lidí jsme usadili. Pár minut jsem měla skloněnou hlavu. Když jsem ji znovu zvedla, nasedali do taxíku."

„Jaký typ taxíku to byl?" zeptala se Regan.

Jen obyčejný čtyřdveřový sedan. Vypadal starý. On otevřel dveře, ona nastoupila a on nasedl za ní. Pak byli pryč. Musím říct, že mě to překvapilo. Napadlo mě, jestli tam Kit, její jméno jsem samozřejmě neznala, zůstala sama."

„Můžete nám o tom mladém muži, s nímž Georgina odjela, říct ještě něco?“ zeptala se Regan.

Bečky si založila ruce. „První, čeho si na něm člověk všimne, je ta výška. Musel mít minimálně sto devadesát centimetrů. Byl opravdu vysoký a hubený. Svědovlasý. Měl účes, jaký nosí většina kluků - na straně na pěšinku. Vlasy se mu na koncích trochu vlnily. Viděla jsem ho z profilu a měla jsem dojem, že je celkem pohledný - o několik let mladší. Měl takovou dětskou tvář.“

„Co měl na sobě?“ zeptala se Regan.

„Džinsy a košili s krátkým rukávem.“

Jakou barvu měla ta košile?“

„Nejsem si jistá. Řekla bych zelenou nebo modrou.“

„Bylo na něm něco zvláštního, co vás upoutalo? Nebo na jejich chování?“ zeptala se Regan. „Cokoli, i kdyby to vypadalo bezvýznamně.“

„Snažím se rozpomenout... no... když ona nastupovala do taxíku, podíval se na hodinky. Ale bylo v tom ještě něco. Snažím se na to přijít. Už to mám!“

„Copak?“ zeptali se Regan, Kit a Billy zároveň.

„Byl levák! Měl hodinky na pravé ruce. Řekla bych, že je levák.“

„No, to by mohlo být užitečné,“ povzbudila ji Regan. Doufala, že jí dívka sdělí přesnější popis, ale co mohla čekat?

„Pokud to bude možné, zkuste se ještě rozpomenout. Víím, že barman uklízí, ale mohla byste ho požádat, aby si k nám na chvíli sedl?“

Jistě,“ prohodila Bečky vesele. Jak říkala babička, víc hlav víc ví.“

„S tebou je ale vážně legrace.“

Georgina se na Chipa, mladého muže, s nímž se setkala před klubem, usmála. Z klubu pokračovali do East Village, aby si poslechli nějakou jazzovou kapelu. V tu chvíli zhasla světla. Okamžitě změnili plány a vystoupili z taxíku u jednoho z oblíbených barů na Druhé avenue. Byly tam velké prosklené dveře otevřené na chodník, kde stály stolky. Hosté — většinou bylo kolem dvaceti — postávali venku, popíjeli a užívali si vzrušení z výpadku proudu. „To ty jsi velice zábavný,“ odpověděla Georgina s úsměvem. „Mám hrozně ráda spontánní lidi.“

„Na střeše mají velký bar, pojďme.“ Jak stoupali po tlumeně osvětlených schodech, museli se protahovat kolem lidí, kteří scházeli dolů. Zdálo se, že to nikomu nevádí. Chip ji vzal za ruku. Zatím to jde dobře, pomyslela si Georgina.

Vyšli nahoru, bar byl vlevo. Pokud tam nějaké stoly byly, nebyly vidět. Připomínalo to nějakou obrovskou hlučnou koktejlovou party. „Co ti můžu přinést k pití?“ zeptal se Chip. „Když zůstaneš stát tady u stěny, protáhnu se k baru.“

„Normálně piju margaritu. Myslím ale, že po všem tom zmatku by mi udělala dobře sklenička bílého vína.“

„Mrknu se, co se dá dělat.“

Georgina při čekání pozorovala všechny ty mladé lidi kolem. Vypadali šťastní a bezstarostní. Nikdy jsem neměla možnost chovat se jako oni. Nikdy jsem se ve větší společnosti necítila dobře. Jak to, že je to pro všechny tak snadné? Tři měsíce byla s Huckem šťastná, ale potom ji opustil a začal chodit s její spolubydlící. Georgina zahlédla nějaký mladý pár. On byl světlovlasý. Objal dívku a políbil ji. Dívka se smála a chytila se ho kolem krku. Georgina cítila, jak v ní narůstá vztek. Takhle to bylo kdysi s Huckem. Budeš toho

litovat, Hucku, uvažovala. Dostanu tě. Najdu tě, ať jsi zmizel kamkoli, a budeš trpce litovat.

„Na cos myslela?" zeptal se Chip. „Jako by ses ocitla někde milion kilometrů daleko."

Georgina sebou trhla. Mladík držel dvě margarity. Tohle by udělal Huck, když byli ještě šťastní a spolu. „Věděla jsem, že jsi fajn kluk," prohodila s úsměvem.

Přitukli si. „Vítej v New Yorku," řekl. „Vybrala sis na návštěvu opravdu zajímavý večer."

Jsem ráda, že jsem tu právě teď," pronesla laškovně. „Seznámila jsem se s tebou, ne?"

Chip vykroužil na tváři široký úsměv. „Přesně tak. Ještě nikdy jsem se s nikým tak rychle nesblížil. Tys byla v tom klubu sama?"

„Ano. Jsem tady pracovně a nikdo se mnou nechtěl jít. Chtěla jsem vypadnout z hotelu a miluju kluby, kde vystupují komici."

„Mohli jsme tam zůstat."

Georgina se napila. Jistě. Ale když jsi říkal, že máš rád jazz, připadalo mi lepší vydat se do centra."

„Vážně jsi tu pracovně?" ujistil se a přistoupil blíž k ní.

„Ano. Nakupuju oblečení pro jeden butik v Kalifornii. Mám tu práci moc ráda, ale myslím, že potřebuju změnu. Ráda bych dělala něco, kde můžu opravdu pomáhat lidem." Usmála se na něho.

„Vím, o čem mluvíš. Pracuju ve finančnictví na Wall Street, ale nemyslím si, že je to pro mě to pravé. Dneska jsem šel do klubu, protože uvažuji o tom, že bych to zkusil jako sólový komik."

„Měl jsi rezervované místo?"

„Ne. Někdy jen tak zajdu do klubu, abych viděl, co komici dělají. Dodávám si odvahu, abych začal chodit večer na hodiny. Myslím, že by to mohlo být zábavné, ať už to dopadne jakkoli. Teda samozřejmě dokud se to nedozví

táta." Chip se pokusil napodobit otce: „Zaplatil jsem za tvoje vzdělání a ty chceš dělat co?"

Georgina se rozesmála. „To je skvělé, že chceš zkusit sólovou komiku!" Jak popíjeli a povídali si, v baru bylo stále hlučněji a přicházelo víc lidí. Chip koupil další pití. Nakonec se Georgina rozhlédla a navrhla: „Nepůjdeme se projít? Všichni jsou venku v ulicích. Možná zahlédneš něco pěkného, co by se ti v budoucnu hodilo do vystoupení. Na tvém prvním představení chci sedět v první řadě."

Chipovi se rozzářily oči. „Některá děvčata, s nimiž jsem o tom mluvil, si myslí, že jsem blázen. Ty ne."

„Nejsi blázen."

„Je bezvadné mít někoho, kdo člověka podporuje," řekl Chip, vzal ji za ruku a vedl ji po zaplněném schodišti dolů. Venku zabočili doleva a vykročili po Druhé avenue.

„Kam bys chtěla jít?" zeptal se.

„Pojďme se chvíli jen tak procházet. Později bych ráda zašla dolů k řece. Když nesvítí žádná světla, obrys New Yorku bude určitě úchvatný."

„Cokoli budeš chtít," slíbil Chip trochu nejistě. „Má milá Rose, noc patří tobě."

Georgina se usmála. Byla ráda, že je na něm pití už znát. Ani si nevšiml, že mu svůj koktejl nalila do jeho kalíšku. „Rose je moc hezké jméno," pokračoval Chip. Jmenuješ se po někom z rodiny?"

„Ne." Georgina pokrčila rameny. „A ty?"

„Po tátovi. Ale Chip není moje skutečné jméno."

Já se taky nejmenuju Rose, pomyslela si Georgina. Máme toho hodně společného.

Conrada rozhovor s bývalou manželkou Penny dokázal vytočit. Věděla, jak ho dostat, uměla zatlačit na správná místa a popichovat ho na první pohled nevinnými poznámkami.

Nejhorší na tom bylo, že mu bylo jasné, že si to zaslouží. Penny byla velice přitažlivá žena a měli spolu krásné manželství. Krásné až do té doby, než se Conrad dostal do krize středního věku a padl do osidel Lorraine.

„Vybrala si opravdu luxusní hotel na přespaní, když jsi ten byt prodal," poznamenala Penny mírně. „Slyšela jsem, že ten pokoj stojí celé jmění. Zůstane tam, dokud si nenajde něco k bydlení?"

„Ne, nezůstane," odpověděl Conrad odhodlaně.

„Myslíš, že bude usilovat o bydlení v Greenwichi? Jsou tam nádherné -"

„Dobře víš, že dává přednost centru," přerušil ji Conrad.

„No, to ráda slyším. Určitě bys ji nechtěl potkávat. Máš rád vlastní prostor k dýchání, ne?" Penny si odkašlala. „Prosím tě, nezapomeň, že od soboty za týden pořádáme u nás doma večírek na oslavu dvacátých prvních narozenin Alexis."

„Nezapomněl jsem."

„To je dobře, dneska tu byl Rod se svou partou. Vyčistili bazén. Potřeboval natřít a nějaké drobné opravy. Je opravdu skvělý." „Rod je stavař. Netušil jsem, že i čistí bazény."

„Za správnou cenu to udělá. Je to práce jen na pár dní. Dostaneš

/v . U

ucet.

Conrad se zachvěl. Brzy bude platit výdaje dvou bývalých manželek. To je k vzteku.

„Moc ráda jsem ho viděla. Je to už dávno. Neříkal jsi, že rekonstruuje ten byt pro vaše bývalé sousedy."

„Říkali, že hledají nějakou dobrou stavební firmu. Doporučil jsem jim Roda, protože odvedl na našem domě před lety skvělou práci. Možná jsem měl ale užstat zticha. Nepotřebuju, aby s tebou probíral moje záležitosti.“

„Ale to nedělá, drahý. Je to velice příjemný člověk.“

„Příjemný člověk, když se ovšem ukáže. Už skončil?“

„Ne. Slíbil, že bude pracovat dnes a zítra. Dělali až do tmy a potom odjeli. Museli být na cestě, když vypadl proud.“ Penny zívla. „Tak dobře, miláčku. Nemám ti nahrát zprávy, kdyby se v nich zase objevila Lorraine?“

„To nebude nutné. Dobrou noc, Penny.“ Conrad zavěsil. Byl v pokušení nalít si další skleničku, ale pak se rozhodl, že by to nebylo dobré. V zrcadle za barem viděl atraktivního prošedivělého muže v dobré formě, ale na jeho tváři se projevovaly známky stresu. Potřebuje se zabrat do práce. Se sevřeným žaludkem se posadil ke svému starožitnému psacímu stolu. Pohled na desku stolu potaženou červenou kůží, jemnou porcelánovou lampu a pero Mont Blanc ho uklidnil. Byl připravený se poprat se vším, co je nutné vyřešit. Jak říkal dědeček Spreckles: „Kdykoli se mě svět snažil srazit na kolena, odešel jsem do kuchyně a pustil se do další várky čokolády. V takových chvílích jsem vytvořil některé z našich nejlepších receptů.“

Conrad se podíval na portrét babičky a dědečka Sprecklesových, který si nechali namalovat u příležitosti padesátého výročí svatby. Byli by zděšeni, kdyby věděli, kolik peněz z výroby jejich čokolád platí Conrad a jeho bratr Winston svým bývalým manželkám. Alespoň Winston se zdá být ve druhém manželství spokojený.

„Nedovolím Lorraine, aby mě oškubala!“ slíbil Conrad prarodičům. Odemkl zásuvku, kde měl uložené důležité finanční doklady za posledních několik let. Věděl, že osobním finančním záležitostem nevěnoval tolik pozornosti, kolik by bylo potřeba. Nechával to na svém účetním,

kterému bezmezně důvěřoval. Nakonec, byl to právě jeho účetní, kdo ho vybízel k uzavření předmanželské smlouvy. Díkybohu, že jsem ji přiměl ji podepsat, pomyslel si. Samozřejmě z toho neměla velkou radost. Mluvila o tom skoro pořád, ale alespoň jsem se v té situaci zachoval rozumně. Dostane jen pět milionů dolarů.

Po několika minutách probírání účty Conrad zrudl. Věděl, že Lorraine je schopná si nechat proplatit úplně všechno. Kdyby to šlo, třeba i žvýkačky. Tvrdila, že jim to slouží u leteckých společností k užitku. Jenomže ten prospěch nedokázali při cestování nikdy využít. Když se vydali na cesty, sedadla první třídy už byla dávno zadaná.

Výpisy z kreditních karet dostával Conrad k odsouhlasení a potom je posílal účetnímu, který je zaplatil. Conrad také dával Lorraine spoustu hotových peněz, aby měla na útratu. Bůhví, na co to potřebovala, protože všechny její nákupy se objevovaly na jeho účtech. Když ale teď procházel výpisy, uvědomil si, že za poslední dva roky vytáhla z jeho tří účtů tisíce dolarů. Pět set z bankomatu v New Yorku, šest set z bankomatu v Greenwichi. Proč ho na to účetní neupozornil? Conrad vytáhl ze zásuvky kalkulačku a spěšně začal mačkat dačítka. Vyšlo mu téměř sedmdesát tisíc dolarů!

„Kde všechny ty peníze jsou?“ zasténal. „Musela je někam schovat. Nebo má svůj účet, o kterém nevím.“ Zavrtěl hlavou a mumlal si dál. „Spíš si je schovala. Nikdy nepočítala s tím, že tohle manželství vydrží dlouho.“

Vstal od stolu a bez ohlednutí k obrazu prarodičů vyběhl ven. Styděl se jim podívat do očí. Jak mohl být tak lehkomyslný? Pokud ty peníze schovala tady v domě, najdu je. Půjdu od jedné místnosti ke druhé a všechno prohledám. Cestou ke schodišti se zarazil. Mohla ty peníze schovat někde v bytě? Dal si práci, aby ho vystěhoval kompletně. Všechno, co tam nechala, bylo uložené v pokoji pro hosty. Její kabelky, oblečení, podložka na jógu.

O lofts nemá cenu teď uvažovat. Rozhodl se a sevřel dřevěné zábradlí. Vykročil vzhůru. Všechno popořadě.

Bylo mu jasné, že ty peníze musí někde být.

Jak říkal dědeček Spreckles: „Nejde vždycky o peníze, často jde o princip.“

V tom máš pravdu, dědo, pomyslel si Conrad. Vešel do pokoje pro hosty, otevřel skříň a sáhl po první z neuvěřitelně dlouhé řady značkových kabelek

Předtím než vypadl proud, klábosil Rod přátelsky cestou domů z Connecticutu ve firemní dodávce se svými dvěma zaměstnanci. Frank a Wally pro něho pracovali už roky. Oba byli svobodní, bylo jim něco přes třicet. Rod právě překročil čtyřicítku a byl otcem dvou malých dětí. Všichni tři žili nedaleko od sebe v severní části New Jer-sey, kde vyrůstali.

„Tahle práce je úplně snadná, že?“ prohodil Rod spíš řečnický, když projížděli po dálnici. „A paní Sprecklesová se opravdu předvedla s obědem. Když si pomyslím, že někteří klienti nám nenabídnou ani sousto, ani sklenici vody...”

„Ráda povídá,” prohodil Frank, jinak nemluvný člověk.

„To jo.” Rod se rozesmál. Vždycky měl dobrou náladu, což bylo překvapivé, protože na něj lidé často křičeli, když se neobjevil ve slíbeném termínu nebo nedokončil práci ještě měsíce po dohodnutém datu. Po Rodovi to ale všechno steklo. Oči mu stále zářily a andělskou tvář zdobil úsměv. Když práci dokončil, byla vždycky skvělá. Spokojení klienti brzy zapomněli na vztek a doporučovali Roda svým přátelům.

„Vážně je hrozně upovídaná,” dodal Frank. „Bál jsem se, že nám bude vyprávět o všem, co se přihodilo za těch deset let, kdy jsme tam byli naposledy. Taky se ptala na byt bývalého manžela.”

Wallymu se na zadním sedadle sevřel žaludek. Přezdívkou dostal díky mrožímu kníru, který mu dodával výraz smutného psa, ale vždycky byl příjemný společník. Teď byl ale celý napjatý. Jeho kamarád Arthur se měl dnes večer vloupat do loftu a otevřít ukrytý sejf, který tam Wally předešlý týden objevil. Byl to objev, o kterém se šéfovi nikdy nezmínil.

Byl to sen všech stavařů — najít poklad v domě, který rekonstruují. Vyprávěl se bezpočet historek o hotovosti

nalezené ve zdech, špercích ukrytých pod prkny podlahy, mincích schovaných pod izolací v rohu na půdě. Byly to poklady, o nichž vlastník domu neměl tušení, na místě je zanechali předchozí majitelé, kteří zemřeli nebo na své cennosti prostě zapomněli.

Před několika lety Wally vytrhl ze stěny lékárničku a zůstal zírat, protože za ní našel v malém výklenku diamantový náhrdelník. Strčil si ho do kapsy, ale šperk nikdy nikomu nechyběl. Usoudil, že to není krádež, protože majitel toho náhrdelníku je dávno pryč - buď mrtvý, nebo někde daleko. Diamanty v něm vzbudily chuť k dalším vzrušujícím objevům. Po každé nové rekonstrukci teď zažíval zklamání. Zdálo se, že něco podobného už se mu nikdy nepříhoda. Až do minulého pátku.

Wally začal uklízet těžké krabice s italskými obkladačkami do skříně, aby nepřekážely. Otevřel spodní skříňku, o níž byl přesvědčen, že ji na začátku prací důkladně prozkoumal, a jednu z krabic šoupl dovnitř větší silou, než měl v úmyslu. Ozval se zvláštní dutý zvuk a Wally znervózněl. Měl obavy, že některý z kachlíků praskl. Když vytáhl krabici zpátky, vypadla i falešná zadní strana skřínky a zíral na něho zabudovaný trezor s klíčkem v zámku.

Tělem se mu rozlil adrenalin. Frank a Rod se odešli podívat na něco na střechu, takže byl v bytě sám. Tenhle objev patřil jemu! Bylo mu ale jasné, že nebude zřejmě k ničemu. Naklonil se dopředu a zkusil otočit klíčkem. Nešlo to. Potřebuje heslo nebo otisk prstu majitele trezoru, jinak klíčkem neotočí. Druhá možnost byla nesmyslná a přijít na heslo se taky nejevilo reálné. Ale věděl o někom, kdo by si s tím mohl poradit.

Wallyrnu vířily hlavou myšlenky. Usoudil, že Reillyovi nemají o sejfů potuchu. Kdyby o něm věděli, nenechávali by tam klíč. Chtěli také do skříně nové poličky a o ukrytém sejfů se nezmiňovali. Nemohl o něm vědět ani Conrad

Spreckles, protože z bytu odvezl všechno, co mělo být jen minimální cenu. Kdyby sejf patřil jemu, určitě by ho tu nenechal.

Wally si byl jistý, že uvnitř trezoru leží poklady, jeho poklady. Rychle vrátil na místo falešnou zadní stranu skříňky a nanosil dovnitř ostatní bedny s kachlíky. Radoval se, konečně se mu vyplatilo, že si nechal Rodovi za zády udělat duplikáty klíčů. Od příhody s náhrdelníkem to tak dělal u všech bytů a domů, které renovovali. Napadlo ho, že by mohl najít něco, co by nešlo odnést v kapse. Teď má naději, že se mu to povedlo.

Wally se nemohl dočkat, až bude doma. Jakmile ho Rod vysadil, spěchal dovnitř a zavolal Arthurovi, kamarádovi, s nímž hrál poker. Pozval ho na roh do baru na pivo. Arthur byl fanda do počítačů a skvělý matematik, miloval všechny numerické hádanky. Stejně měl rád pití zadarmo, takže pozvání přijal. Když popíjeli a Wally mu nastínil svůj plán, že se vypraví do prázdného bytu a pokusí se zjistit kód trezoru, odmítl.

„Takový riziko nemám zapotřebí," oznámil odhodlaně a na protáhlé tváři se mu objevil bolestný výraz, světlé oči prozrazovaly úžas. Zavrtěl několikrát hlavou a ohrnul spodní ret. „Ne, ne, ne."

„Arthure, mohli bychom získat nějaký peníze navíc. Mohl by sis koupit nový počítač, možná dva."

Arthur několikrát zamrkal a zamyšleně se napil studeného piva. „Nemohl bych tam za tebou přijít, až tam budeš sám? Nestane se někdy, že s tebou v bytě nikdo není?"

„Ale jo, ale při tyhle práci je to nepravděpodobný. A majitelka toho loftu bývá často doma. Ona i její muž tam bydlí i během rekonstrukce."

„A teď tam nejsou?"

„Ne! Na pár dní odjeli. Rod říkal, že se tam vrátíme ve středu, až přijedou."

Wally ovšem neměl tušení, že Regan Reillyová je očekává už v úterý.

Arthur důrazně odmítl, dopil pivo a odešel, aby se vrátil ke svému počítači. V sobotu a v neděli to Wally zkoušel znovu. Arthur zůstal neoblomný, popíjel sice pivo, které Wally platil, ale tvářil se stále odmítavě.

Dneska se Wally od paní Sprecklesové dozvěděl, že druhá paní Sprecklesová se vrací z Anglie a netuší, že byt je prodaný. Určitě z toho nebude mít radost, protože tam pobývala hlavně ona. Bez manžela.

Wallymu okamžitě došlo, že ten trezor musí být její a že je potřeba neprodleně jednat. Pokud tam má něco cenného, jistě se to pokusí získat. Musí ji předejít. Wally si uvědomoval, že tohle už je víc krádež než nález něčeho, co někdo odložil a zapomněl, ale bylo mu to jedno. Byl odhodlaný a jako by vlak už vyrazil z nádraží. Oznámil, že se jde na chvíli protáhnout, a zašel na zadní dvorek za domem paní ■ ; Sprecklesové. Odtamtud znovu zavolał Arthura. Ten naštěstí právě prohrál peníze v sázkách. Pracné propočítávání, při němž bral v úvahu koně, dráhu i zvláštnosti rasy, selhalo. Nakonec neochotně souhlasil, že po setmění se s ním do loftu vypraví a pokusí se kód sejfu odhalit. Požádal Wallyho, aby zjistil datum Lorrainina narození. Lidé často používají jako heslo kombinaci dne, měsíce a roku narození - od počítače po zabezpečovací systém. Byla to hloupost, protože zlodějům to usnadňovalo situaci.

„Pokud ten kód nerozluštím," oznámil Arthur nervózně, „rozbiju ten sejf kladivem. Moje babička si schovávala šperky léta na půdě, ale pojišťovna ji přiměla nechat si udělat bezpečný trezor. Když se k ní vloupali zloději, rozbili ho. Vypadal jako pomačkaná plechovka od limonády."

Wally zavěsil, vrátil se do domu a bez velkého úsilí zjistil od Penny Sprecklesové, že Lorraine Lilyové je třicet let, je jen o

devět let starší než její dcera, což je samozřejmě nechutné. Prvního ledna jí bylo třicet a zatím se jako herečka neprosadila, takže už to nejspíš ani nehrozí.

Wally se vrátil na dvůr a zavolal znovu Arthurovi. Sdělil mu datum narození, zbytek informací vynechal. Když se teď vraceli v Rodově dodávce, byl jako uzlíček nervů. Jestli se něco stane a někdo je chytí...

Když zhasla světla, byl ponořený do myšlenek. Rod pustil rádio a ve zprávách se dozvěděli o výpadku elektřiny. Rod okamžitě volal manželce, která mu řekla, že proud sice nejde, ale ona i děti jsou v pořádku. Frank nikomu nevolal. Wally také ne.

O chvíli později zazvonil Wallymu mobil. Na displeji viděl, že volá Arthur, ale bál se hovor přijmout. Nemohl riskovat, aby Rod s Frankem rozhovor slyšeli. Zdá se mu to, nebo to zvonění zní rozzlobeně?

„Ty ten telefon nezvedneš?“ zeptal se Rod. „Třeba se chce jen někdo zeptat, jestli jsi v pořádku. Nebo tě někdo potřebuje.“

„Mě nikdo nepotřebuje,“ zažertoval Wally a hovor zrušil. „Nikomu na mně nezáleží.“

Frank protočil oči.

„No tak,“ prohodil Rod se smíchem. „Vsadím se, že ať volá kdokoli, umírá touhou s tebou mluvit.“

Pravdivější slova mohl jen těžko říct. Na druhé straně se vztekal Arthur. Volal z bezpečí svého auta zaparkovaného u řeky Hudson. Toužil Wallymu vynadat, že mu dal špatnou informaci o návratu majitelů bytu z dovolené. Navíc byl vyděšený, protože ztratil paralyzér, který si koupil na internetu, když byl nedávno navštívit babičku v Nebrasce. Pořídil si ho jen pro svou ochranu, jeden daroval i babičce. Pokud majitelé tu věc najdou, mají šanci ho vystopovat...

„Tak zvedni ten telefon!“ křikl na přístroj. „Okamžitě ten pitomej telefon zvedni!“

Kent, barman v klubu, se posadil k Regan, Bečky, Kit a Billymu k jednomu ze stolů v sále, utřel si ruce malým ručníkem, kterým si potom setřel i pot z čela. Návštěvnícům v klubu připadal rusovlasý pihovatý třicátník pohledný a přátelský. „Není jednoduché to tady uklidit potmě," začal. „Je hrozné všem spočítat bez světla útratu. Dneska musí tratit hostinští po celém městě," na chvíli se odmlčel. „Neměl bych si stěžovat. Situace, se kterou se potýkáte vy, je daleko vážnější."

„Vypadá to tak," souhlasila Regan. Jak víte, ta žena, jmenuje se Georgina, tu dneska nechala Kit. Bečky si všimla, jak nastupuje s vysokým světlovlasým mladíkem do taxíku. Také jí neušlo, že byl levák. Mohl byste nám říct, co jste viděl vy?"

Kent poklepával prsty na stůl. „Když se Kit s Georginou objevily, bylo tu už docela plno, ale všiml jsem si jich, protože Kit měla berle. Potom jsem asi o dvacet minut později viděl Georginu spěchat přes bar ven. Držela v ruce nezapálenou cigaretu, tak jsem tušil, o co jde. Vyběhne ven, několikrát potáhne a vrátí se zpátky. Tou dobou byl už bar téměř prázdný, protože představení mělo každou chvíli začít, ale vyřizoval jsem objednávky pití. Když jsem se podíval ven, držela cigaretu a jen zírala před sebe. Napadlo mě, že tahle ženská bude málo příjemný divák. Někdy člověk dokáže odhadnout, kdo se bude vděčně smát a kdo ne. Ji jsem tipoval spíš na tu druhou skupinu."

„Viděl jste toho chlapíka, s nímž odjela?" zeptala se Regan.

„Ano. Když jsem se podíval znovu, byl tam. Byl vysoký, řekl bych kolem sto devadesáti, a jak už říkala Bečky, měl světlé vlasy. Vypadal úhledně, jako student. Ti dva spolu očividně flirtovali."

„Už jste ho někdy předtím viděl?" zeptala se Regan.

„Nemyslím. Tak vysokého kluka bych si pamatoval.“
Regan si přejela dlaní po čele. „Mohl mít namířeno dovnitř, ale všimnout si Georginy, ta se mu zalíbila a požádal ji o cigaretu.“

„Samozřejmě,“ poznamenala Kit. „Georgina dokázala zapříst hovor velice obratně. A její oběti byly všechny světlolasé.“

Regan se otočila k Becky. „Nechal někdo dneska večer propadnout svou rezervaci?“

Jen jedna trojice, ti ani nezavolali, aby rezervaci zrušili. To je skutečně neslušné.“

„Ten mladík tedy zřejmě k té trojici nepatřil. Mohou k vám zajít i lidé z ulice?“

„Pokud máme místo. Ale poslední dobou je obvykle plno, nebo skoro plno. Náš klub začíná být velice módní. Larry — majitel — zahajuje i kurzy pro sólové komiky. Ten první už je naplněný.“

„Kente,“ ozvala se Regan, „řikal jste, že spolu flirtovali. Mohl byste to nějak upřesnit?“

Kent povytáhl obočí. „Vidím namlouvání u baru skoro pořád a vždycky mě to zaujme. Když jsem vyhlédl z okna, sáhl jí na vlasy, jako by odstraňoval nějaké smítko. A máme to, pomyslel jsem si pro sebe. Aha, ještě jsem si všiml, že měl na ruce masivní školní prsten. Ten s velkým barevným kamenem uprostřed. Viděl jsem jich už spoustu, ale tenhle vypadal opravdu obrovský.“

„Školní prsten?“ prohodil Billy. „Počkejte, možná to k ničemu nebude...“

„Zkuste to,“ vybídla ho Regan.

„Zastavil jsem se tu v soboru odpoledne, abych si promluvil s Larrym. Klub nebyl ještě otevřený. Seděli jsme vepředu u baru, já jsem potom odešel na toaletu. Vracel jsem se a zazvonil mi telefon. Volala mi matka. Když jí telefon nezvednu, cítím se provinile...“ Na chvíli se odmlčel. „Vidíte, co mě přitáhlo ke komice. Prostě jsem telefon zvedl a

chvilku si s mámou popovídal o svém a jejím zdraví a potom zavěsil. Když jsem se vrátil k Larrymu, ležel před ním na stole kousek papíru. Říkal, že se právě někdo přišel zapsat do jeho kurzu, ale musel ho odmítnout, protože má už plno. Larry dává každému přezdívku. Tomuhle chlápku říkal Vysokoškolák, protože měl jeden z těch velkých školních prstenů. Larry byl hrozně rád, že se kurz naplnil. Chlapíkovi řekl, aby na sebe zanechal kontakt, kdyby nakonec někdo odřekl. Požádal ho o e-mailovou adresu na seznam náhradníků."

„Byl to vysoký blondák?" zeptala se Kit rychle.

„Nemám tušení. Ale měl ten školní prsten, ne? Myslím, že by stálo za to Larrymu zavolat."

„Bezesporu to nemůže škodit," souhlasila Regan.

„Před chvílí jsem s ním mluvil. Je ve svém domě na Jersey Shore. Mám jeho číslo v mobilu," nabídl Kent.

O tři minuty později už měl barman Larryho na lince. Po krátkém osvětlení situace řekl: „Dám tě na hlasitý poslech." Pak položil telefon na stůl.

„Dobrý den, Larry," pozdravila Regan. Billy nám řekl, že s vámi nedávno mluvil a vy jste se zmínil o nějakém mladíkovi, který se hlásil k vám do kurzu. Dal jste mu přezdívku Vysokoškolák."

„Ano, vzpomínám si," řekl Larry.

Jak vypadal?" zeptala se Regan.

„Byl hodně vysoký, řekl bych tak sto devadesát, měl svědé vlasy..."

Všichni kolem stolu pocítili příval adrenalinu.

„Byl to opravdu moc příjemný kluk," pokračoval Larry.

„Velice zdvořilý. Připadal mi příliš normální na to, aby se pouštěl do sólové komiky."

Billy protočil oči.

„Všiml jste si jeho školního prstenu?"

Jo, byl to jeden z těch velkých, těžkých a zdobených. Jako prsten ze Světové série. Musí být nepohodlné mít tu těžkou věc pořád na ruce."

„Billy se zmínil, že jste měl jeho jméno napsané na kousku papíru. Máte ten papír?" vyptávala se Regan dál.

„Nerad to přiznávám, ale nemám tušení, kde je. Potřebuju zavést nějaký systém."

„Všiml jste si, kterou rukou vám psal adresu?" zeptala se Regan. „Byl to levák, stejně jako já, to mi neuniklo." Bečky vydechla.

„Zdá se, že je to mladík, kterého hledáme," pokračovala Regan. „Asi si nepamatujete jeho jméno?" „Parnatuju."

„Vážně?"

„Parnatuju si ho, protože měl velice obyčejné příjmení. Pomyslel jsem si, že jestli pronikne mezi herce, jeho jméno už bude určitě někdo používat. Právě to se stalo i mně. Musel jsem si příjmení změnit. Ale tenhle mladík měl nezvyklé křestní jméno, tak mě napadlo, že by to mohlo vyjít."

„A jak se jmenuje?" zeptala se Regan a snažila se, aby její hlas nezněl netrpělivě.

„Chip Jones. Ale nemám tušení, jaká je jeho e-mailová adresa. Tu mi taky napsal."

„Larry, jste skvělý. Jste si jistý, že se jmenuje Chip Jones?"

„Ano, vybavuju si, že jsem o tom uvažoval. Říkal jsem si, že je to takové starosvětské."

„Nevybavujete si, jestli říkal ještě něco?"

„Vzpomínám si, že byl nádherný den. Souhlasil a mluvil o tom, že šel celou cestu z Upper East Side, kde bydlí, pěšky. To je všechno, co vám dokážu říct. Moc dlouho se nezdržel, za chvíli byl pryč."

„Děkuji vám, Larry. Moc jste nám pomohl," řekla Regan.

„Byl to moc příjemný kluk. Doufám, že se mu nestalo nic zlého."

„Uděláme všechno pro to, abychom ho co nejrychleji našli. Kdybyste si ještě na něco vzpomněl, prosím zavolejte mi, i kdyby vám to připadalo bezvýznamné." Nadiktovala mu telefonní číslo. Když zavěsila, zavolala na informace. Na Manhattanu žádný Chip Jones nebydlel. Několik mužů jménem C. Jones našli na Upper East Side a bylo tam i několik dalších, u nichž nebyla uvedena adresa. „Potíž je v tom," prohodila Regan k ostatním, „že jeho skutečné jméno zřejmě nebude Chip. To bývá obvykle přezdívka."

„Co teď budeme dělat, Regan?" zeptala se Kit.

„Zajedeme k tobě do hotelu a promluvíme si s někým z firmy, pro kterou Georgina pracuje. Uvidíme, co víc se o ní dá zjistit. Taky bych si ráda promluvila s někým z policie v Atlante, nejlépe s tím, kdo vyslýchal její kamarádku. Pokud mi to bezpečnostní služba v hotelu umožní, chtěla bych se podívat do Georginina pokoje."

„Půjdu s vámi," nabídl Billy odhodlaně.

„Dobře," souhlasila Regan a otočila se ke Kentovi. „Máte tu telefonní seznam, který bychom si mohli půjčit?" „Ano, hned vám ho přinesu." „Díky. Vy i Bečky jste nám moc pomohli."

„Budu se snažit ještě na něco rozpomenout, Regan," slíbila Bečky. „Možná se mi ještě něco vybaví."

„Velice si toho cením." Regan se zvedla. „Billy a Kit, vy můžete už cestou do hotelu začít obvolávat C. Jonese podle telefonního seznamu a já zavolám Jackovi, abych ho informovala, co jsme zjistili."

Chip s Georginou se procházeli po klidné ztemnělé části Park Avenue, když mu zazvonil v kapse telefon. Georgina mu stiskla prsty. „Neber to.“ „Proč ne?“ zasmál se. „Poruší se tak kouzlo.“

„Ale nezblázní.“ Chip vytáhl telefon z pouzdra na opasku a podíval se, kdo volá. „To je můj spolubydlící Phil. Je to fajn kluk, bude to trvat jen chvíli. Haló...“

Georginy se zmocnila beznaděj, zatímco Chip klábosil s kamarádem. Dnes večer to nebude snadné, i když Chip jí spadl do náruče jako dárek. Obvykle vlákala ty kluky k sobě do auta a pak s nimi odjela. Přejela dlaní po kabelce. Uspávači kapky měla připravené. Používala je sama, když nemohla usnout. Malá cejchovací značka byla schovaná v kapsičce na zip. K tomu měla obvyklé množství zapalovačů. Jsem vždycky připravená, pomyslela si.

„Kde jsi?“ zeptal se Chip kamaráda. „Dobře. Ale nejsem tu sám. Jen tak se procházíme. Zajdu za tebou později.“

„Takže ty máš spolubydlícího,“ prohodila Georgina, když Chip zasunoval telefon do pouzdra. „Kde bydlíš?“

„Na Východní devadesáté ulici. Kousek od našeho bytuje nový bar, začíná být opravdu oblíbený. Chodí tam všichni mí kamarádi. Kdybys chtěla, můžeme se k nim přidat...“ „Ne,“ odmítla Georgina s úsměvem. „Radši bych byla jen s tebou.“ „To já taky, opravdu,“ ujistil ji Chip, ale to už mu telefon zvonil znovu.

„Proč si ho nevypneš?“ zeptala se a snažila se o přátelský tón. „Vypnu,“ prohodil a díval se, kdo volá. „Ale tohle je máma. Nejspíš chce jen vědět, že jsem v pořádku, když je výpadek proudu.“ Stiskl tlačítko a přijal hovor. „Ahoj, mami. Mami? Je tě špatně slyšet. Zavolám ti zpátky.“ Přerušil hovor a vytočil číslo do letního domu svých rodičů v Maine. Matka to okamžitě zvedla. „Chipe, zlato, jsi v pořádku?“

„Jo, mamí. Taky vám vypadl proud?“

„Ne, nám ne.“

„Nemusíš mít o mě strach. Teď nemůžu mluvit. Zítra ti zavolám.“ „Jsi doma?“

„Ne, v bytě je strašné horko. Všichni jsou venku na ulicích. Je to celkem zábava, pokud to nepotrvá dlouho. Pozdravuj tátu.“ „Dávej na sebe pozor. Mám tě moc ráda.“

Já tebe taky.“ Když hovor ukončil, vypnul telefon a otočil se k Georgině. „Už žádné další telefonáty, slibuju.“ Naklonil se a políbil ji na tvář. „Kam půjdeme?“

Georgina ho objala kolem krku. „Mám bezvadný nápad. Pojďme zjistit, jestli si někde můžeme koupit láhev šampaňského, a potom se posadit na lavičku u Central Parku na Páté avenue. Připadala bych si jako v nějakém filmu Woodyho Allena.“

„Máš Woodyho Allena ráda?“ vyhrkl Chip nadšeně.

Georgina přikývla. „Annte Hall je jedním z mých nejoblíbenějších filmů.“

„Mám všechny jeho komedie na kazetách. Je hysterický. Díky němu mě zajímá komika.“ Chip se zasmál. „Mám pár scének, které jsem napsal o tom, co člověku přináší být hodně vysoký.“

„Nemůžu se dočkat, až je uslyším.“ Georgina ho hladila po krku a něžně prohodila: „Sedět s tebou na lavičce v parku, popíjet šampaňské, poslouchat tvé vtipy, co víc by si mohla dívka přát?“

Chip ji k sobě přitiskl. „Jsem moc rád, že jsi fanynka Woodyho Allena. Dívka, se kterou jsem chodil, jeho humor nechápala.“ Vzal Georginu za ruce, stáhl si je z krku a vyrazili podél bloku. „Pochybuj, že bude otevřený nějaký obchod, ale mrkneme se, jestli by nám láhev neprodali v nějakém hotelu nebo restauraci.“

„Výborně!“ smála se Georgina. „To bude skvělé.“ 15

„Tak jak to uděláme?" zeptala se Lorraine Claye.

Clay si zhluboka povzdechl. Vstal, došel k oknu a s výrazem hlubokého zamyšlení nad problémy světa se zadíval do temného Central Parku. „Lorraine?" začal vážným tónem a mnul si bradu.

„Ano?"

„Máš od toho bytu ještě klíče?"

„A proč bych neměla mít klíče?" odsekla poněkud netrpělivě.

„Ještě před pár hodinami jsem si myslela, že v tom bytě žiju. Ale k čemu nám budou? Určitě už vyměnili zámky."

Clay s úsměvem zavrtěl hlavou. „Lorraine, Lorraine. Zlato, možná ty zámky ještě nevyměnili. Většina lidí to dělá až po dokončení rekonstrukce. Nemusí mít strach, že ty nebo tvůj muž byste se nastěhovali zpátky, ne?"

„Asi ne. Ale jakmile prorazí stěnu mezi oběma byty, dostaneme se s našimi klíči i k nim."

Clay se k ní otočil a založil si ruce na prsou. „Během rekonstrukce se lidé obvykle starají, aby měli své cennosti někde bezpečně uložené. Vědí, že jejich bytem stále procházejí řemeslníci. Ti mívají dokonce často klíče. Takže proč se obtěžovat s výměnou zámků, dokud práce není dokončena? Vždycky se může někdo dostat dovnitř. Vyměnit zámky až po dokončení prací skýtá jistotu, že nikdo, kdo tam pracoval, už se dovnitř nemůže dostat."

Lorraine vyskočila. Jsi skvělý, Clayi! Je to tak prosté, ale přijít jsi na to musel ty. Musíme se tam dostat co nejdřív."

Clay si vychutnával její chválu. Bylo příjemné, když ho někdo obdivuje, příliš si toho poslední dobou neužil. Odkášlal si. Je tu ale problém."

„Jaký?"

„Je na dveřích bezpečnostní řetěz?"

„Ne. Mluvili jsme s Conradem o tom, že ho necháme namontovat, ale nikdy jsme se k tomu nedostali. Jsou tam důkladné zámky, takže nám to nedělalo starosti. Jen doufám, že ho tam nenechali dát noví majitelé.“

„Pokud zatím nevyměnili zámky, jsem si jistý, že se neobtěžovali ani s řetězem. No, o nic nejde. Nejdřív se tam vypravíme a zjistíme, jestli se dostaneme s tvými klíči dovnitř. Kdyby nás někdo přistihl, můžeš tvrdit, žeš Conradovi nevěřila. Když ti řekl, že byt prodal, bylas přesvědčená, že jen blafuje.“

„Já věděla, že jsi ten správný člověk, komu zavolat,“ vydechla Lorraine obdivně, načechrala si vlasy a roztáhla paže jako páv. „Ano! Jsi skvělý. Za chvíli budu mít dopisy zpátky. A ty peníze v bance. Budeme oslavovat!“ Lorraine se rozběhla k mladíkovi a odhodlaně ho objala. Připomínalo to jejich společné scény při hereckých kurzech. Vypadalo to spíš, jako by právě dojednali světový mír.

Clay se cítil nabitý pozitivní energií. Přesto prohodil: „Samozřejmě bych na ty lidi nerad narazil. Kdo to vlastně je? Musíme se přesvědčit, že nejsou doma.“

Lorraine se od něho odtáhla a její tělo jako by se začalo hroutit.

„Jak to myslíš?“

„Jak myslím co? Ptám se, kdo jsou ti lidé, co v tom bytě teď žijí.“

„Je to takový mladý pár.“

„Co myslíš tím mladý pár? Mají děti? Čím se živí? Jaké mají zvyky?“

„Děti nemají.“

„Co dělají, Lorraine? Chováš se vyhýbavě a musím říct, že to moc dobře nehraješ.“

Otočila se, došla k baru a nalila si další skleničku vína. Přiměla se uronit několik slz, které jí stékaly po tvářích.

„Co se stalo, Lorraine?“ zeptal se Clay a spěchal k ní.

„Na tom už nezáleží. Vím, že mi nebudeš chtít pomoci.“
„Ale já ti chci pomoci. Nemá smysl zastírat, že peníze potřebuju, hodí se i ty šperky, které prodám. Když budu mít štěstí, vydrží mi to, dokud se nedostanu do nějakého seriálu.“
„Tak dobře. Ale to, co ti řeknu, se ti nebude líbit.“
„Zkus to.“
„On je velitelem policejního oddělení. Ona je soukromý detektiv. Jmenují se Regan a Jack Reillyovi.“ Clay zamrkal.
„Moje máma čte knihy její matky.“ „To je hezké.“
„Vždycky doufala, že na Regan někde v New Yorku narazím a dáme to dohromady.“
Lorraine se ušklíbla. „No, v tom případě máš pár měsíců zpoždění, už je zadaná.“
„Já vím. Je strašně těžké najít nějakou hodnou holku. Měl jsem na ženské smůlu. Všechna děvčata, která mě zaujmou, hledají někoho bohatého. Kdybych se už živil jako herec..“
„No, náš milostný život na tom momentálně není zrovna nejlipší,“ přerušila ho Lorraine. „Ale obsah toho sejfu nám oběma pomůže zvládnout to nejdůležitější - naši kariéru. Ty budeš mít peníze, abys mohl chodit do kurzů a na konkurzy, aniž by sis musel shánět nějakou práci. Já ty dopisy spálím a už se nebudu muset bát, že mě navždycky vyženou z Hollywoodu.“ Napila se. „Potom se náš život zase dostane do normálních kolejí, tím jsem si jistá.“
Clay vážně přikývl. „Máš pravdu. Bude to pro nás oba zlomový bod. Potřebujeme se dostat do toho bytu co nejdřív. Dlužím za nájem.“
Je čtrnáctého.“
„Ani mi to nepřipomínej.“ Mladík luskl prsty. „Musíme sebou hodit. Jack Reilly bude mít teď zřejmě dost práce, když se nikde nesvítlí. A když budeme mít štěstí, doma nebude ani Regan. Nemáš náhodou jejich telefonní číslo, co?“

„Máni!" vyhrkla Lorraine. „Asi před půl rokem jsme se potkali s Regan na chodbě. Měli s Jackem před svatbou. Řekla jsem jí, že čekám balíček, který ještě nedorazil, a potřebuju odejít. Nabídla, že mi ho převezme. Vyměnily jsme si telefonní čísla a slíbily si, že si budeme navzájem pomáhat. Mám její číslo v mobilu."

„Tak sem s ním. Zavolám tam a zjistím, jestli jsou doma."

„Co když se jim objeví číslo volajícího?"

„Můj mobil se hlásí anonymně. Kromě toho, aby se objevilo číslo volajícího, musí jít proud."

Lorraine sáhla na stolek pro mobil, našla číslo Reillyových a nadiktovala ho Clayovi. Vytukával jednotlivá čísla a přitom si mumlal: „Doufejme, že zachraňují lidi v metru."

Oba tiše čekali, když telefon u Reillyových začal vyzvánět. Lorraine naslouchala se zatajeným dechem. „Záznamník se neozve, protože nejde proud," zašeptal Clay a vítězoslavně dodal: „Nejsou doma!" Po několika dalších zazvoněních zavěsil. „Obuj si ty svoje lodičky a vyrazíme. Je nejvyšší čas úspěšně zakončit den!"

Lorraine málem upadla, jak rychle se obouvala. „Už nikdy v životě nenapíšu žádný dopis," prohodila rozrušeně. „Ani jediný, ani nákupní seznam, nic! Nic už nesvěřím papíru. A co se týče mého budoucího bývalého manžela, bude litovat, že mi tohle provedl. O to se postarám!"

„Nejdřív se soustředíme na jednu věc, Lorraine, pak se uvidí," varoval ji Clay. „Vzpomeň si, co nám Wendall vždycky říkal o realizaci našich snů."

„Je jedno, co vám kdo říká nebo co dělá, aby vás odradil, nevšímejte si ho. Soustřeďte se jen na svůj cíl." „Přesně tak!" souhlasil Clay. Jeho hlas zněl sebevědomě, i když se tak necítil. „Dokud se nedostaneme k obsahu sejfy, musíme na všechno ostatní zapomenout. Je potřeba se soustředit." Napřímil ramena a Lorraine sáhla po kabelce. Jedeme do Tribeky."

Cestou z apartmá se Clay snažil zahnat myšlenku, která se mu vtírala do mysli - nesouhlasný výraz jejich učitele herectví.

„Samozřejmě, pokud si zvolíte špatný cíl," říkával Wendall se smíchem, „může to, přátelé, vést k velkým potížím."

Clayovi bylo jasné, že se pouštět špatnou cestou. Ale neustále si připomínal, že má dva týdny zpoždění s placením nájemného.

Jakmile Regan, Kit a Billy nastoupili do auta, Kit zavolala šéfa Geor-giny, hovořila s ním už předtím. V Dexterově mobilu se ale ozvala jen hlasová schránka. Potom zavolala její kolegyni, které přezdívala klepna Gail. Ta jí prozradila, že všichni sedí v baru v hotelu Gates. Je tam s nimi i Dexter.

„Získala jsem stůl těsně předtím, než zhasla světla," křičela Gail do telefonu. „V hotelu podávají teplé nápoje a jídlo, které by se mohlo zkazit."

„Za chvíli jsme tam," řekla jí Kit. „Rádi bychom si promluvili s Dexterem a s kýmkoli dalším, kdo s Georginou pracoval. Popros je, aby se zdrželi, dokud se tam neobjevíme."

„Samozřejmě!" vyhrkla Gail nadšeně. Potom ztišila hlas. „Dexter je z toho zdrcený."

„To si dokážu představit," souhlasila Kit. Když zavěšila, jenom zavrtěla hlavou. „Sedí v baru a popíjejí teplé nápoje. Ta Gail se zdá být úplně jiná."

„Pokud se jí podaří udržet tam Georgininy spolupracovníky, budu moc ráda," prohodila Regan. „A kdybych se mohla podívat do Georginina pokoje..."

Kit nakrčila nos. „Bude pěkně vysoko."

„To zvládnou. Ty můžeš zatím klidně počkat v baru a popíjet s ostatními."

„Půjdu nahoru s vámi, Regan," nabídl se Billy. „Mám docela formu."

Kit se k němu obrátila. Zase seděl sám na zadním sedadle. „Nejsi rád, že ses mě rozhodl dnes večer zachránit?"

Mladík se na ni usmál. „Vlastně ano. A kdybych se mohl nějak podílet na tom, abych uchránil toho chudáka před zásahem nějaké šílené ženské, budu mít radost. Řeknu vám, taky jsem se v životě setkal s několika potrhými ženskými, ale..."

„Až bude po všem, musíme si promluvit," utrousila Kit. „I já mám za sebou svůj příděl podivínů — vid', Regan?"

Regan zvedla obočí. „Někteří se až vymykali normě, Kit." Projížděli ztemnělou ulicí a potom zabočili doleva směrem k hotelu Gates. „Nechcete vy dva už začít volat? Mám sice pocit, že Chipa Jonese takhle nenajdeme, ale nemůžeme tu možnost vyloučit. Dneska má spousta mladých lidí mobil a pevnou linkou se neunavují. Zvlášť pokud sdílejí bydlení společně."

Následujících deset minut se Kit a Billy věnovali telefonování. Ozvalo se několik záznamníků, jedna žena se na ně utrhla, proč jí volají, když nejde proud, narazila kvůli nim do stolu, jak se snažila najít telefon. Většina ale jen zavrčela, že je to omyl, a zavěsila. Nikdo z těch, kteří se jim ozvali, ale nebyl příliš nadšený.

„Tak, to bychom měli," řekla Regan, když vyčerpali seznam. „Kdybychom tak věděli, čím se ten chlapík živí. Když se chce zapsat do kurzu pro komické herce..."

„Ty kurzy jsou plné lidí z nejrůznějších oblastí," ujistil ji Billy. „A spousta z nich nemá nejmenší tušení, jak vyprávět vtip. Nevědí nic o komickém načasování." Naklonil se dopředu. „Nechci tím říct, že ten chudák nemá talent, ale může pocházet odkudkoli a dělat cokoli. Lidé si neuvědomují, jak těžké je postavit se před publikum a lidi rozesmát. Zvlášť když se to nepovede a sál je plný nepřátelsky naladěných nevraživých diváků."

„Vsadím se, že Georgina se určitě směje každému vtipu, který Chip

Jones utrousí," poznamenala Regan. „Dělá, co může, aby si získala jeho důvěru."

„Falešný smích vždycky poznám," řekl Billy. Je to horší, než když se lidi nesmějí vůbec."

„Ale tebe tvoje práce baví, ne?" ujistila se Kit.

„Mám ji moc rád! Jen se snažím pomoci s vyšetřováním. Chci jen říct, že ten kluk se může živit čímkoli. Někteří lidé říkají, že kurzy komediálního herectví jim pomáhají při nabytí sebedůvěry. Copak zešleli? Když se vašemu vtipu nikdo nesměje, sebedůvěra vás opustí velice rychle!"

„Dobře," přerušila ho Regan a pokusila se změnit téma. „Kit, tvůj telefon má připojení na internet, ne?" „Ano."

„Podívej se na stránky, kde se uvádí seznam komiků s jejich doporučením. Pokud ho tam nenajdeme, můžeme tuhle stopu opustit." Chip Jones v seznamu nebyl.

„To bychom měli," prohodila Regan a našla na ulici před hotelem místo na parkování. V hale bylo horko, byl tam cítit pot, plápolaly svíčky a vládl zmatek. Hala byla plná lidí, kteří se nemohli dostat do svých pokojů, a dalších, kteří neměli jak se dostat domů na předměstí. Připomínala letištní halu za řádění sněhové bouře. Lidé posedávali i na zemi. Někteří podřimovali, jiní si povídali, další vypadali zničeně a jen se tiše ovívali.

V baru Kit zahlédla kolegy z pojišťovny. Seděli v rohu u tří k sobě sražených stolů.

Gail na Kit zamávala. „Pojďte sem," volala. „Doufám, že nečekáte pití s ledem!" Nervózně se zasmála stejně jako několik dalších. Zřejmě už něco vypili a bylo jim jedno, jestli je teplo nebo ne.

Kit představila Billyho a Regan svým spolupracovníkům.

„A," řekla Gail snaživě, „támhle na konci sedí Melanie a Dexter, pracují s Georginou. Je hrozné, co Georgina těm mladíkům dělá. Je to nějaká nemoc nebo co?"

Regan přikývla a došla na konec stolu, kde seděla Melanie a Dexter. Potrásla si s nimi rukama. „Možná bychom si mohli promluvit venku, není tam takový rámus," navrhla.

Dexter, vážný muž kolem čtyřicítky s řídkými jemnými vlasy, odstrčil židli. „Samozřejmě. Jsem moc rád, že jste

tady. Tohle je černá skvrna na pověsti naší firmy. Hrozný den pro pojišťovnu Ilka. Všechny nás to zaskočilo."

Melanie ale vůbec zaskočeně nevypadá, pomyslela si Regan, když si prohlížela mladou dívku s rozzářenýma modrýma očima.

„Potřebujete nějak pomoci?" zavolala Gail, když Regan, Kit, Billy, Melanie a Dexter opouštěli hlučný bar.

„Kdyby něco, dáme ti vědět," slíbila jí Kit.

V hale Regan začala: „Uděláme všechno, co je možné, abychom našli Georginu dřív, než někomu dalšímu ublíží. Ale hledat ji, zvláště při výpadku proudu, je náročné. Jsme si jistí, že známe jméno toho mladého muže, s nímž je, ale nic jiného o něm zatím nevíme. Pokud vás napadá něco o Georgině, řekněte mi to, prosím - pomoci by mohl i každý drobný detail. Dextere, pochopila jsem dobře, že jste to byl vy, kdo o ní dostal dnes večer ty zprávy?"

Dexter svěsil koutky. „Policie z Adanty se spojila s prezidentem naší firmy poté, co uvěznila Georgininu přítelkyni, a ta ji obvinila z dalších trestných činů. Pan Blankbucks tím byl samozřejmě zaskočený a okamžitě mi zavolał. Než jsem zastihl Kit, Georgina už byla s další potenciální obětí někde venku."

„Myslím, že není příliš pochyb o tom, že Georgina se svou kamarádkou v obchodech kradla."

„Ne. Z ničeho ji zatím neobvinili, ale mají záznamy bezpečnostních kamer, které nenechávají prostor pro téměř žádné pochybnosti," vysvětloval Dexter.

„A její kamarádka tvrdí, že svádí světloušé muže, s nimiž se setká v baru, a potom jim vypálí cejch. Existuje nějaký důkaz, že ty ostatní zločiny spáchala ona?"

Dexter upřel pohled na podlahu. „Možná ano. Před chvílí mi volal jeden detektiv z Atlantý a chystal se právě zavolat Kit, když jste se objevili. Rád by si promluvil i s vámi, Regan. Georginina kamarádka tvrdí, že minulý měsíc označovala

nějakého chlapíka v Miami. Policie z Atlanty se spojila s tamní policií. Ten chlápek to oznámil, ale Georgina byla tou dobou už pryč. Má nějaké problémy s rukou, cejch mu vypálila opravdu drsným způsobem. Policie prověřuje všechna města, o kterých jim kamarádka řekla, že tam působila. Mají ale obavy, že další oběti se bojí ozvat. Ten člověk z Miami měl na zápěstí vypálený nápis Jsem had a Georginu přesně popsal. Skutečné jméno mu samozřejmě neprozradila."

„A proč se ten muž přihlásil?" zeptala se Regan.

„Přiměla ho k tomu jeho manželka, je ženatý."

„Ach bože," vydechl Billy.

„Co ty o tom víš?" odkašlala si Kit.

„Takže se zdá, že její kamarádka mluví pravdu," poznamenala Regan.

„Ano, madam. Usiluje o mírnější trest za ty krádeže."

„Můžete nám říct o Georgině ještě něco?" zeptala se Regan.

„Melanie, znala jste ji dobře?" Melanie sepnula ruce.

„Vlastně ne. Nepracovala u nás příliš dlouho." „Hovořila někdy o své rodině?"

Melanie se zamyslela. Jen jednou. Byla jsem v kuchyňce, ukládala jsem do ledničky narozeninový dort pro babičku. Chystala jsem se k ní zajet hned odpoledne z práce. Georgina si tam přišla pro šálek kávy a vyptávala se mě na ten dort. Když jsem jí řekla, o co se jedná, najednou vypadala posmutněle. Obvykle mívala umínutý výraz, pokud víte, co tím myslím. Zmínila se, že babička byla jediná, s kým si byla v rodině blízká, ale zemřela, když bylo Georgině dvanáct. Otec jí zemřel, když byla maličká, a matka se zajímala spíš o jiné muže."

Regan přikývla. „Zmínila se o nějakých sourozencích?"

„Říkala, že je jedináček."

„Víte, kolik je Georgině let?"
„Dvacet sedm," odpověděl Dexter.
Jaký na vás dělala dojem?" zeptala se ho Regan.
Muž pokrčil rameny. „Musím říct, že jsem v šoku. Nikdy by mě nenapadlo ji z něčeho podobného podezírat."
„Dobře. Mohu dostat číslo na toho detektiva z Atlanty?"
„Samozřejmě." Muž sáhl do kapsy, vytáhl kousek papíru a podal ho Regan.
„Děkuji vám. Pokud by si kdokoli z vás vzpomněl na něco, co by nám mohlo pomoci, zavolejte mi, prosím." Regan jim dala svoje číslo. „A ještě něco," dodala. „Kit ví, jak Georgina vypadá. Ale my s Billym o tom nemáme tušení. Nemáte náhodou její fotografii?"

„Ano!" vyhrkla Melanie. „Fotila jsem mobilem na večírku." Prohrábla kabelku a vytáhla telefon. Otevřela ho a dívala se na fotografie, které pořídila před několika hodinami. „Tady je!"

Billy s Regan pohlédli na obrázek. Dívali se na poněkud zvláštní, ale přitažlivou dívku, která se široce usmívala vedle Dextera.

„Tady je další!" ukázala Melanie.

Tentokrát to byl detail Georginy. Regan napadlo, že ta dívka má v očích vážně něco zvláštního. „Děkuji vám, Melanie. Moc jste mi pomohla."

„Mohla bych ji jet hledat s vámi?" nabídla se Melanie.

„Obávám se, že ne," vyhrkl Dexter. „Mám odpovědnost za vaši bezpečnost. Šéf by nebyl moc rád, kdyby se vám něco přihodilo."

„Řeknu vám, co byste mohla udělat," obrátila se k Melanii Regan. „Půjdu zjistit, jestli by mi bezpečnostní služba umožnila nahlédnout do jejího pokoje. Kdybyste šla se mnou, možná by vám tam něco osvěžilo paměť. Kdybyste se potom

posadila v hale a dala mi vědět, jestli se Georgina objeví, bylo by to skvělé."

Melanie vypadala zaskočeně. „Ale to už bude hrozně pozdě! Přece nepřivede toho kluka sem. Zvlášť když ty ostatní vyhodila někde na krajnici. Chytili byste ji."

„Máte pravdu, Melanie. Ale kdyby nechala toho mladíka v bezvědomí někde ve městě, mohlo by se mu stát něco ještě horšího. A věci komplikuje výpadek proudu. Rádi bychom ji chytili co nejdřív."

„Dobře, Regan," souhlasila Melanie. „Prosedím v hale klidně celou noc, pokud to bude nutné."

„Přidám se k vám," ujistil ji Dexter.

„Výborně," Regan vypadala potěšené. „A teď jdu vyhledat hotelovou bezpečnostní službu. Nevíte náhodou, ve kterém poschodí má

Georgina pokoj?" „Ve čtyřicátém druhém!" vyhrkla Melanie.

„Víte, že se jí podařilo

získat nejlepší pokoj ze všech?"

Než ho Rod vyložil u jeho domu v Edgewateru v New Jersey, pár kilometrů jižně od mostu George Washingtona, Wally byl na zhroucení. Neustále mrzutý Frank trval na tom, že ho musí odvézt jako prvního. Wally se potýkal s pocitem viny, tak se ani nebránil. Mobil měl vypnuté zvonění, ale viděl, že Arthur ho volal dvaadvacetkrát. To nevěstí nic dobrého, pomyslel si Wally. Takhle neodbytní jsou jen lidé, kteří mají špatné zprávy.

V tom, že se blíží malér, ho utvrdila i Rodová slova, když Wally vyskočil z auta.

„Vyzvednu tě zítra ráno a vrátíme se k paní Sprecklesové. Je dobře, že má generátor.“ Rod se zasmál. „Při výpadku proudu je to výhoda. Ráno nás čeká Regan Reillyová, a tak budu muset vymyslet nějakou výmluvu. Modleme se, aby ten výpadek proudu vydržel minimálně do zítřejšího oběda.“

„My měli zítra pracovat u Reillyových?“ zeptal se Wally nejisté. „Myslel jsem, že se tam máme vrátit až ve středu, až přijedou z dovolené.“

„O nic nejde. Ona to zvládne. Práci pro paní Sprecklesovou se nedalo odolat.“ Rod několikrát zatroubil a odjel.

Wally zůstal na ztemnělé příjezdové cestě vinoucí se od tmavé silnice zkoprněle stát. Točila se mu hlava. Přiměl se dojít k předním schodům a posadil se. Slyšel sousedy, jak se smějí a povídají si. Cítil i vůni jídla z venkovních grilů. Všechno mu to připadalo neskutečné. Bylo mu jasné, že se musí podívat na ty zprávy. Dodal si odvalu a vytáhl telefon. Objevovala se jedna zpráva za druhou, všechny od jindy klidného Arthura. Alespoň měl tolik rozumu, že je neposlouchal v Rodově autě.

„Vešla dovnitř právě ve chvíli) kdy jsem tam byli Zamkl jsem ji na střeše! Proč jsi mě zapletl do nějakých svých výmyslů? Proč?..“

Když Wally otevíral třináctou zprávu, ozval se v ulici známý řev auta. A sakra, pomyslel si, vyskočil a hledal klíče.

Arthurovo auto zabočilo a se skřípěním zastavilo na Wallyho příjezdové cestě. Kamarád rázně vystoupil a rozběhl se k němu. „Ty idiote!”

„Pojď dovnitř,” vybídl ho Wally rozechvělým hlasem. „Nechceme přece budít pozornost sousedů.”

„Sousedí jsou mi úplně jedno!”

„Ale to by neměli! Někteří jsou docela vlezlí!” Wally se otočil, odemkl dveře a vykročil do ztemnělého obývacího.

„Vůbec nic nevidím! Najdu baterku nebo svíčku.”

Arthur se došátral k pohovce a sklesl na ni. „Ztratil jsem někde paralyzér. Buď někde na ulici, nebo u nich v bytě. Ale řekl bych, že spíš u nich.”

„Paralyzér?” zavolal Wally z kuchyně. „Na cos potřeboval paralyzér?” „Víš, že mám tyhle hračky rád. Navíc je to dobré pro osobní ochranu. Kupoval jsem jeden babičce, tak jsem si ho pořídil taky.” „Ale tady jsou nelegální.” „To vím!”

Wally se vracel do obývacího pokoje se zapálenou dortovou svíčkou. „Pojďme si připravit plán,” navrhl a vosk mu stékal na prsty. „Vždycky můžu tvrdit, že ten paralyzér je můj a ztratil jsem ho tam při práci.”

„To bude vypadat divně. Majitelé vědí, že se k nim někdo vloupal.” „Máš pravdu. To je divné. Mám provinilý pocit vůči Rodovi.” „Vůči Rodovi? A co já?”

„Celé ty roky usilovně pracoval. Jestli se to provalí, bude to mít hrozné následky pro jeho firmu.”

„Ale neskončí ve vězení, že jo,” zavrčel Arthur. Otřel si čelo. „Strašně se potím.”

„Klid,” snažil se ho uklidnit Wally. „Mám nápad. Pojedeme zpátky do města...”

Jsem příliš rozčílenej, abych mohl řídit."

„Tak pojedeme mým autem. Navrhuju, abychom se vydali ve tvých stopách a prohlédli to mezi domem a místem, kdes zaparkoval auto. Třeba tam ten paralyzér najdeme."

„A co když ne? Nejde proud, na ulicích je tma jak v pytli, stěží je něco vidět!"

„Nevím. Ale mám pocit, že když budeme poblíž toho bytu, něco vymyslíme. Mohli bychom se taky někde najíst."

„Najíst? Zbláznil ses?"

„Nedokážu tady jen tak sedět, Arthure! Mám úplně sevřenej žaludek. Jdeme. Ta svíčka mi pálí prsty." „Ta ženská je možná ještě na střeše," prohodil ztrápeně Arthur. „To jistě ne. Ona a její manžel jsou schopní." „Myslíš schopní jako zloději? Jako my?"

„Víš, jak to myslím. Určitě už ji odtamtud zachránil." Wally sfoukl zbytek svíčky a vyskočil. „Pojď, Arthure. Když tu budeme jen tak sedět, ten paralyzér těžko najdeme."

„Stejně mám pocit, že je příliš pozdě."

„To nevádí, jdeme. Ale Arthure -"

„Ano?"

„Možná by nebylo špatný vzít od tebe z auta nářadí. Člověk nikdy neví, třeba bychom mohli mít s tím sejfem ještě druhou šanci." „V žádným případě, ty cvoku! Žádný nářadí neberu!"

Conrad Spreckles prohledal pokoj pro hosty, nevynechal jediné místo. Žádné peníze, které by si Lorraine mohla schovávat, ale nenašel. Strašně ho rozčílilo, když si všiml na cenovkách u bezpočtu Lorraineových kabelek obrovských sum.

„Využívala mě," vydechl. „Dědeček Spreckles by takové plýtvání nesnesl! Lorraine nakupovala jen kvůli nakupování. To je nechutné. Žádnou z těch kabelek nedostane! Dám je všechny Alexis. A pokud nebude některou chtít, věnuju je charitě."

V ložnici se probral Lorraineovým prádelníkem. Ani tam žádné peníze neobjevil. Jen drahé prádlo, šátky a svetry, polovinu z nich neměla nikdy na sobě.

Conrad sklesl na obrovskou postel. Cítil se pokořený. V tomhle domě je spousta míst, kam by mohla peníze ukrýt. Můžu hledat jak chci dlouho, a stejně nemusím nic najít, pomyslel si. Nejspíš si založila tajný účet, kde jí moje peníze přináší úroky. A teď bydlí v hotelu Treetops v New Yorku, za který budu muset zaplatit. To vysávání musí skončit! Zítra zavolám svému právníkovi a zjistím, jestli jí můžu zrušit kreditní kartu. Každopádně jí budu muset omezit limit na výdaje, nebo se před ukončením rozvodu ocitnu na mizině.

Sáhl po dálkovém ovládání a pustil televizi. „Při mé smůle bude znovu ve zprávách," prohodil nahlas.

Na nočním stolku zazvonil telefon. Conrad vyskočil. Podíval se a zjistil, že volá jeho dcera Alexis. Oči se mu zalily slzami. Od jeho svatby s Lorraine se na něho zlobila, chovala se odtažitě a téměř mu nevolala. Sáhl po sluchátku. „Alexis?" „Ahoj, tati."

„Ahoj, zlatíčko, jak se ti vede?" „Dobře. Jsem v New Yorku." „V té tmě? Tvoje matka mi o tom nic neřekla." Jsem

tu s Dodie a nějakými kamarády. Měla jsem přespat u rodičů Dodie, ale není mi dobře." „Co se děje, zlato?"

„To bude tím hrozným vedrem. Mám pocit, že se mi špatně dýchá. Jsme sice venku a bavíme se, ale najednou se cítím fakt mizerně. Moc ráda bych k tobě zajela. Víím, že máš vlastní generátor a že budu moct spát v klimatizované ložnici. To mi určitě uleví."

Conrad protočil oči. Volá zas jen proto, že něco chce. Ale je to lepší, než kdyby o ní vůbec nic nevěděl. A zatím vždycky odmítala u něho přespat.

„Nebudu se zmiňovat o tom, že Lorraine se mi nikdy nelíbila, ani o tom, že se ubytovala v centru v hotelu Treetops."

„Aha, mluvila s matkou," prohodil Conrad ironicky.

„Ano. Navrhla mi, abych ti zavolala a zjistila, jestli bys mě nemohl vyzvednout. Vážně mi není dobře a v domě rodičů Dodie bude horko jako v peci. Špatně se mi dýchá."

Holčička moje malá, pomyslel si Conrad. Bylo mu jasné, že jí nic není, ale byla tak rozmazlená, že nechtěla trávit ani jedinou noc v nepohodlí a strádat. Babička Sprecklesová se musí otáčet v hrobě, trávila často celé hodiny u rozpáleného sporáku a míchala v hrncích čokoládu. Je to hrozné, babi, pomyslel si Conrad. „Kde jsi, holčičko? Samozřejmě že pro tebe přijedu."

„Děkuju, tati! Jsem v Lonnieho baru na Upper East Side."

„Ještě ti nebylo jedenadvacet."

„Bude mi za dvanáct dní."

„To je jedno. Kde to je?"

„Na Osmdesáté ulici a Druhé avenue, přímo naproti restauraci Elaine. Víím, že jste tam s Lorraine často chodili. Nemusíš dovnitř, jen mě prozvoň, až se budeš blížit. Není potřeba spěchat, tati. Nechci, abys byl nervózní nebo něco tak."

„Samozřejmě, zlatíčko. Doufám, že se ti nepřitíží, než se tam dostanu."

„Neboj. Mám tě moc ráda. Na shledanou.“

Conrad zavěsil. Šťastně si pomyslel, že získá svou dceru zpátky. Ale to mu nezabrání pomstít se Lorraine. Na chvíli se zastavil a přemýšlel, čím by jí mohl znepříjemnit život. Nakonec něco zavrčel a vykročil k šatníku. „Vymyslím to v autě.“ Srdečně se zasmál. Pokud někdo dokáže vymyslet způsob, jak Lorraine hodně zkomplikovat život, je to Alexis.

Záchranáři po celém New Yorku vyprošťovali lidi z výtahů, hasiči se potýkali s požáry od převrhnutých svíček, policie hlídkovala v ulicích, aby udržela pořádek. Georgina s Chipem se snažili získat někde láhev šampaňského, kterou by si vypili v parku na lavičce. Stále se jim to nedařilo.

Došli na Lexington avenue a pokračovali několik bloků na sever. Potom zabočili na jih na Třetí ulici. Obchody s alkoholem, které míjeli, byly všechny zavřené, měly stažené rolety. Jeden z majitelů seděl před obchodem s několika přáteli. Drželi hlídku, kdyby došlo k rabování. Choval se přátelsky, ale nebyl ochotný kvůli nim otevřít.

Zašli do několika barů, ale ani tam jim láhev neprodali.

„To je hrozné, co úsilí stojí získat v tomhle městě láhev šampaňského,“ prohodila Georgina, když stáli na rohu Třetí avenue a Padesáté ulice. Začínala být nevrlá. Pohledný a chlapecký Chip jí strašně moc připomínal Hucka. Je tak o čtyři pět let mladší než já, pomyslela si. Chová se ke mně dneska večer hezky, ale nemá v úmyslu navázat vztah. Neklid narůstal a začínala pociťovat vztek. Nakonec by mě nechal, stejně jako Huck.

Chip ji objal kolem ramen. „Připadám si, jako bychom hráli nějakou hru.“ Políbil ji do vlasů. „Krásně ti voní vlasy.“

„Díky.“

Sklonil se a začal jí odhrnovat ofinu stranou. „Nedělej to,“ vyhrkla Georgina.

„Promiň. Proč ne?“

„Lip vypadám s ofinou, to je všechno.“

Mladík se rozesmál. „Rose, kolem je úplná tma, sotva ti vidím tvář,“ smál se dál.

Georgina se snažila smát s ním, stejně jako když šiji dobíral Huck. Seznámila se s ním první týden na vysoké a byl to první člověk, se kterým se od babiččiny smrti opravdu

sblížila. Ten podzimní semestr trávili většinu času spolu. Byla šťastná. Konečně měla zase pocit, že ji má někdo rád. A milovala ho z celého srdce. Na jeden večírek Huckova bratrstva přinesl jeden z kamarádů kus drátu vytvarovaného do podoby řeckého písmene. Rozžhavl ho. „Přišel čas zasvěcení nových členů," vykřikoval. „Pokud jste našemu bratrstvu skutečně oddaní, měli byste hrdě nosit náš symbol na čele po celý zbytek života. Je to znamení cti!"

Huck celý večer popíjel a zdálo se, že jeho nátlaku podlehne a nechá se označkovat. Georgině se ho ale podařilo odvléct pryč. Následující den jí řekl, jak hrozně je jí vděčný. Cejchování vyvolalo ve škole velký skandál, jeden z označkových kamarádů měl problémy s vážnou infekcí, která se do rány dostala.

O tři týdny později, když odjížděli na vánoční prázdniny, ale udělal Huck něco nepředstavitelného. Rozešel se s ní. A co bylo ještě horší, jen jí to zavolal.

„Potřebuju pro sebe víc prostoru," oznámil. „Nechci se ještě vázat vážným vztahem."

Georginina spolubydlící jí sdělila, že se po prázdninách přestěhuje ke kamarádce ze stejného oboru, aby se mohly společně učit. Snažila se plačící Georginu uklidnit, když si obě balily věci.

„Nestojí za to," říkala. „Potkáš někoho jiného. Jsi krásná a je s tebou zábava."

Georgina napůl omámená nastoupila do taxíku, aby ji odvezl na autobusové nádraží. Když ale přijel autobus, nedokázala se přimět do něj nastoupit spolu s ostatními veselými cestujícími, kteří vezli dárky a povídali si o plánech na prázdniny. Dvě hodiny seděla na lavičce a zírala do prázdna. Nechtěla odjet domů, nechtěla se setkat s matkou. Nakonec vzala kufr a vrátila se taxíkem na kolej. Rozhodla se, že pojedje až následující den.

Když otevřela dveře svého pokoje, Huck ležel na posteli a mazlil se s její spolubydlící. Ta vzpomínka ji zaplavila vztekem. Už několik týdnů se scházeli Georgině za zády. Odešla ze školy a už nikdy nedostudovala.

„... chci říct," pokračoval Chip, „že nejde proud!" Georgina se s trhnutím vrátila do přítomnosti. „Budu si muset připravit o výpadku proudu pár vtipů," prohodil. „Miláčku, ladí mi ty boty k oblečení?... Cože? Vždyť si toho nikdo nevšimne..." Chip si z ní dělá legraci.

Poklepal jí ukazováčkem na špičku nosu. „Rose, ty jsi zvláštní povaha."

„To si o mně myslíš?"

„Ano." Mladík se rozhlédl kolem. „Nemáme s tou lahví šampaňského moc štěstí, co kdybychom šli na Pátou avenue a našli si nějakou lavičku? Pár margarit jsme už vypili, další pití nepotřebujeme, ne?"

Samozřejmě že potřebujeme, pomyslela si Georgina. Jak jinak bych tě mohla omámit, ty pitomče. Věděla, že kapky obvykle zabírají během třiceti minut. Opřela si mu hlavu o hrud' a zavrňela: „Myslím, že bychom si mohli někde dát ještě jednu margaritu. A potom můžeme jít, dobře?"

„Říkal jsem ti, že je to tvůj večer. Znáám pár barů na Upper East Side, kde míchají skvělou margaritu. Uvidíme, kde mají ještě otevřeno." Vzal ji za ruku a vydali se od centra. „Jeden z nich je na Osmdesáté šesté ulici."

Dělá to schválně, pomyslela si Georgina. Měl by vědět, že ta část města mě rozesmutní.

Až se zítra ráno probudí, bude toho litovat.

Bude toho hodně litovat.

Jack Reilly a Keith Waters stáli v předním sále právě vyloupené nové galerie Zvěřinec v SoHo. Galerie se chystala otevřít následující sobotu, připravovala zahajovací večírek, ale probíhala už první výstava a vzbudila velký ohlas. Specializovali se na unikátní skleněné plastiky od umělců z celého světa. Obrovský skleněný pantoflíček vystavený ve výloze přitahoval pozornost kolemjdoucích. Ted' se stejně jako Popelka ztratil spolu s mnoha ostatními skleněnými plastikami ve tmě. Zbytky dvou uměleckých děl rozbité na miliony střepů pokrývaly podlahu. Jen několik soch zůstalo nedotčených.

Jeden z majitelů galerie, Leon Peters, muž kolem šedesátky s mokřými šedivými vlasy a zarudlými tvářemi, se psychicky zhroutil. Dokázal jen mávat rukama a vztekle křičet o zničení nádherné výstavy. Přiběhl rovnou od bazénu ze svého domu. Manželka Zora se přihnala s ním. Měl na sobě pestrobarevné plavky, stejnou košili a sandály.

„Naše poklady!“ plakal. „Otevřeli jsme si se Zorou tuhle galerii, abychom si splnili sen. Oba milujeme hru Skleněný zvěřinec, viděli jsme ji na naší první schůzce před pětatřiceti lety. Oba milujeme skleněné plastiky. Když jsem odešel do penze, usoudili jsme, že bychom se o svou lásku ke sklu měli podělit s ostatními. Měli jsme pocit, že je naším osudem přivádět lidi do duchovního a estetického prostředí galerie. Lidi, kteří citlivě vnímají sklo. Pracovali jsme několik let, abychom to uskutečnili!“

„Je mi to moc líto,“ řekl Jack.

„Víte, že v bibli se cení sklo víc než zlato?“ zeptal se Leon a stále divoce mával rukama.

„Ne,“ přiznal Jack soucitně. Ale ti zloději to určitě věděli, pomyslel si.

„Mám pocit, jako bych přišel o kousek duše. I o kousek Zořiny duše! A nějaký šílenec nejspíš ty plastiky ničí, zatímco tu mluvíme. Někaký odporný lupič, který v životě neslyšel o bublinkové fólii! S těmi kusy se musí zacházet velice opatrně. Každý z nich má cenu desítek tisíc dolarů. Sjezdili jsme svět, abychom je dali dohromady. Každá z těch soch má vlastní úchvatný příběh!"

„Ujišťuji vás, že uděláme všechno, co bude v našich silách, abychom zjistili, kdo to udělal, pane Petersi," řekl Jack a snažil se rozčileného muže uklidnit.

„Proč ti zloději nekradli v obchodě s teniskami? Slyšel jsem, že právě tam se vloupali, když proud vypadl posledně." Pan Peters se obrátil za hlasem své ženy, který se nesl zezadu z kanceláře. „Zoro, miláčku, pojď sem. Dávej pozor na střepy."

Zora, hodně opálená drobná nenápadná žena, byla asi stejně stará jako její manžel. I na ní bylo znát, že sem spěchala přímo od bazénu. Mokré vlasy měla stažené do drdůlku a na sobě měla ovázaný šátek se stejným havajským vzorem, jaký měl její manžel na plavkách. „Jesli se mi dostane do rukou ten, kdo to udělal, uškrtím ho," prohlásila. „Svět je plný sobců. Sobců, kteří nedokáží rozlišit, co je správné a co ne."

„Obávám se, že v tomhle máte pravdu," připustil Jack tiše.

„Měli jsme tolik plánů," pokračovala. „Sklo se má dávat jako dárek k patnáctému výročí svatby. Jednou za měsíc jsme tu chtěli s Leonem pořádat večírek pro lidi, kteří tohle šťastné výročí slaví." Zavrtěla hlavou. „Obávám se, že si budou muset počkat na šestnácté výročí, co?"

„Ne, pokud se nám podaří zjistit, kdo to udělal," odpověděl Jack. „Máme skvělý tým detektivů..."

„Víme jen, že se sem dostali zadním vchodem, poplašný systém byl kvůli výpadku proudu vypnutý!" vyhrkl Leon. „Nenechali žádné stopy! Moc rád bych zažaloval elektrárnu!"

Jack klidným hlasem navrhl: „Nechcete se vrátit domů a trochu si odpočinout? Nechám tu jednoho ze svých mužů, aby hlídal, dokud zítra nebude možné vyměnit dveře, doufejme, že to už proud půjde.“

Ja svou loď neopustím!" vykřikl Leon.

„Ale miláčku, oba na sobě máme plavky," poznamenala Zora prakticky.

„Je tu hrozné vedro! Aspoň nás budou chladit." „Asi máš pravdu.“

O chvíli později Jack s Keithem vyšli z galerie a nasedli do Jackova auta. Oba si povzdechli. „To byla ale noc," prohodil Jack. „To tedy ano." „Nevíš všechno.“

„Copak?" zeptal se Keith se zájmem.

„Víš, že Regan volala dvakrát kvůli té bláznivé ženské, co byla s Kit?" začal a natáhl se do přihrádky v palubní desce. Vytáhl igelitový sáček s malým paralyzérem. „Než jsme se dneska vrátili domů, někdo se nám vloupal do bytu. Regan je vyrušila, ale uvědomila si to až nahoře na střeše, nastal výpadek proudu a oni ji tam zamkli. Utekli, ale ztratili tam tohle." Podal sáček Keithovi. „Rád bych to vzal do kanceláře a zjistil, jestli se to dá identifikovat.“

„Někdo se k vám vloupal? Děláš si legraci?" ujistil se Keith, když si prohlížel zbraň.

„Nedělám. Regan s Kit se teď snaží najít nějakou šílenou ženskou, co cejchuje chlapy, které sbalí v baru. A Chip Jones je někde ve městě, aniž tuší, jak špatně pro něho může dnešní večer skončit." Jack nastartoval. „Mám k vám poslat detektivy, aby vyšetřili to vloupání?" zeptal se Keith.

Jack zavrtěl hlavou. „To může počkat. Právě teď se tady děje spousta jiných věcí. Někdy to šílenci přehánějí. Moc rád bych Regan pomohl najít toho kluka, než skončí v nějaké temné uličce.“

Lorraine a Clay procházeli halou, když je zastavil jeden z dveřníků. Byl to muž kolem padesátky, měl příjemnou tvář, nebyl nijak výrazný typ, ale jeho oblečení připomínalo uniformu gardy v Buckinghamském paláci.

„Slečno Lilyová," oslovil ji, „cítíte se tady u nás v Treetops dobře?" Lorraine nasadila svůj hollywoodsky úsměv. „Je to tu skvělé. Opravdu úžasné." Muž přikývl. „To jsem rád. Mohu vám ještě nějak pomoci?" „Zavolal byste nám taxík?" Muž se usmál. „Proč byste proboha chtěla opouštět pohodlí domova, zvláště když nefunguje proud? Proč nezůstat tady a nedat si něco dobrého v naší klimatizované jídelně? Právě přišel pianista a bude hrát na přání."

Lorraine by nejradši zaječela, ale udržela na tváři úsměv. „Jsme herci. Toužíme na vlastní kůži pocítit pulzování města za noci, jako je tahle. Když budeme mít štěstí, jednou budeme hrát třeba ve filmu o tom, co se za výpadku proudu dělo. Když nepůjdeme teď ven, kde bychom takovou zkušenost získali?" Koketně naklonila hlavu.

Muž se lehce uklonil a řekl: „Samozřejmě. A já budu doufat, že až takovou roli někdy v budoucnosti budete hrát, zmíníte se, že jste se mohla uchýlit do hotelu Treetops a odpočinout si po náročném bádání v luxusním pohodlí." Znělo to, jako by recitoval nějakou připravenou řeč.

„Postarám se, aby se hotel Treetops objevil v poděkování v titulcích," zasmála se Lorraine. „A co s tím taxíkem?"

„Jsem vám k službám. Vaše přání je mi rozkazem."

Lorraine s Clayem za ním vykročili na chodník před hotel. Jediné osvětlení zajišťovaly reflektory projíždějících automobilů, ale žádný z nich nebyl taxík. Muž se snažil nějaké auto zastavit, ale nemělo to smysl.

Žádný taxík v dohledu nebyl.

„Můžete nám zavolat odvozovou službu?“ zeptala se Lorraine. „O to jsem se už pokoušel pro jiného hosta. Žádná z firem nezvedá telefon.“

„Skutečně luxusní hotely mají auta, která používají na dopravu svých hostů po městě,“ prohodila Lorraine. „Vy nic takového nemáte?“

Dveřník se zatvářil dotčeně. „Nečekali jsme, že dnes večer otevřeme. Máme tu jen omezený personál,“ začal omluvně. „Zaměstnanci hotelu Treetops dělají, co mohou, aby se vám i za těchto okolností postarali o co největší pohodlí.“

Lorraine zalovila v kabelce a vytáhla desetidolarovou bankovku. „Já vím. Půjďme pěšky. Nedělejte si s tím starosti.“

Ublížený pohled se muži vytratil z tváře, když zasunoval bankovku do kapsy. „Těšíme se, až vás zase přivítáme.“

Určitě ne tak, jako se zpátky těším já, pomyslela si Lorraine. „Clayi, půjdeme po Páté avenue a uvidíme, jestli budeme mít štěstí.“

„Tvé přání je mi rozkazem,“ zamumlal Clay, když vykročili po Central Park South. Na temné ulici vládl klid. Moc lidí venku nepo-tkávali. Na Páté avenue nebyl k máni jediný taxík. Stejně tak dobře mohli postávat někde venku na louce. „Půjďme pěšky,“ navrhl Clay.

Lorraine zasténala. Ušli dva bloky a ji hrozně rozbolely nohy. Měla lodičky s deseticentimetrovými podpatky, ty, které si obula už v hotelu v Anglii. Bylo těžké uvěřit, že od té chvíle neuplynulo ještě ani dvacet hodin.

Jak kráčeli směrem na jih, Clay sledoval pozorně ulici a mával na každý taxík nebo auto, které by mohlo zastavit a vzít je. Bylo to ale nezvyklé a beznadějně. Na Páté avenue v New Yorku vládne naprostá tma a neexistuje způsob, jak se dostat do centra. Normálně tu vždycky byla spousta taxíků i dalších řidičů, kteří si chtěli něco přivydělat. Ale dneska

utráceli peníze za taxík i ti, kdo obvykle cestovali metrem. Něco takového by ale Lorraine nikdy nenapadlo.

Dívka pokulhávala za Clayem. „Zastav se na chvíli,“ žadonila. „Mám puchýře.“

„Proč sis vzala tyhle boty?“

„Říkala jsem ti to. Letecká společnost ztratila moje zavazadla.“

„Ale tomuhle se dá jen stěží říkat pohodlná cestovní obuv.“

„Musím vypadat co nejlépe, na cestách zvlášť. Člověk nikdy neví, kdy se může setkat s nějakým producentem nebo režisérem. Je možné je potkat v hale pro cestující první třídy nebo mít vedle nich sedadlo v letadle.“

„To mně se stát nemůže. Já sedím obvykle úplně vzadu v nejlevnější třídě. A většinou vedle nějakého ubrečeného dítěte.“

Lorraine si povzdychla. „Clayi, takhle až do Tribeky nedojdu. Nevládnou to.“

„Nedodává ti sílu představa, že získáš zpátky ty svoje dopisy?“

„Mám na nohou puchýře!“ křičela Lorraine, zastavila se a vztekle zadupala. Jenomže stála na mříži a jeden z podpatků se jí zachytil v otvoru. Když se snažila botu vytrhnout, podpatek se ulomil.

„Ach ne!“ vykřikla. „Tyhle lodičky mám nejradši!“

„Máš nejradši boty, z kterých máš puchýře?“ zeptal se Clay ironicky.

„Asi ano!“ Lorraine odkopla boty a vytáhla podpatek z mřížky. Stála bosá na chodníku. I přes zklamání vnímala dotek bosých chodidel na dlažbě jako obrovskou úlevu. „Mamma Mia, to je o moc lepší. Ale bosá jít nemůžu, Clayi. Mohla bych šlápnout na nějaký střep nebo hřebík.“ „Tak co navrhuješ?“

„Nevím. Proč mi jen ta pitomá letecká společnost ztratila zavazadla?“ „Na to bych ti rád odpověděl, Lorraine, ale nevím.“ „Mohl bys mě nést?“

„Celou cestu do Tribeky? V žádném případě.“ „V sázce je spousta peněz.“

„Není jich ale dost na to, abych si po zbytek života platil chiro-praktika. Poslyš, Lorraine, bydlím na Deváté ulici. Zaběhnu tam a přivezu kolo. Vrátím se co nejrychleji.“

„Samotnou mě tady nechat nemůžeš.“ Rozhlédla se kolem. Je tu tma a pusto.“

„A co mám dělat?“

„Mám hrozný strach,“ kňourala Lorraine. „Někdo mě tu může přepadnout.“

„Tak co kdybychom se vrátili do hotelu? Je to jenom osm bloků. Myslím, že tam bych tě dokázal donést. Tvůj přítel vrátný umírá touhou uvítat tě zpátky doma. Můžeš si s ním chvíli popovídat, než se vrátím s kolem.“

„Nebude to vypadat divně?“

„Lorraine!“

„Promiň. Tak dobře. Svezu se ti na zádech.“

Clay se k ní otočil zády, předklonil se a dívka si naskočila. Objala ho rukama kolem krku, nohama kolem pasu a vyrazili po Páté avenue zpátky. „Poslední blok půjdu sama,“ řekla. „Kdyby mě někdo takhle viděl, mohlo by to ublížit mé image.“

„Neměj strach,“ zamumlal. „Moc rád tě někde poblíž shodím.“

Regan, Billy, Melanie a Cal Hopkins, šéf ochranky v hotelu Gates, podnikli namáhavý výstup po tmavém dusném schodišti do Georgi-nina pokoje. Když vystoupali do čtyřicátého druhého poschodí, byli všichni zpocení.

„Kit má štěstí, že má tu operovanou nohu," poznamenal Billy a napil se.

Cal přidělil každému láhev s vodou, ještě než vyrazili. „Nepotře-buju, aby mi cestou někdo omdlel," řekl. Vykořčili za ním dlouhou chodbou. Zastavil se, namířil světlo baterky na dveře Georginina pokoje a odemkl univerzálním klíčem - otevřel a pomalu vykořčil dovnitř.

Když se Regan rozhlédla, napadlo ji, že Georgina není právě fanaticky pořádná. V pokoji byly dvě velké postele, na jedné změt' oblečení. Napůl prázdný kufr ležel otevřený na podlaze. Zběžný pohled do koupelny odhalil jen to, co si s sebou ženy na cesty obvykle berou — čistící mléko, hydratační krém, kartáček na zuby, pastu, dentální nit, lak na vlasy, mejkap a podobně.

„Nezdá se, že by tu bylo něco nezvyklého," prohodila Regan. Rychle si prohlédla oblečení. Na posteli ani v kufru se nic zvláštního neukrývalo. Ve skříni viselo několik značkových, ale pomačkaných šatů. Většina na sobě měla ještě cenovky. Regan napadlo, že to je možná výsledek jejích krádeží v obchodech. Na dně skříně ležely tři páry bot. V kožených deskách na stole byly jen papíry týkající se kongresu o pojišťovnictví. „Melanie, jste jediná, kdo ji zná. Je tu něco, co vám připadá zvláštní?" „Ne," odpověděla dívka zklamaně. Regan otevřela zásuvky prádelníku. Dvě vrchní byly prázdné. Ve spodní ležel polštář v červeném povlaku. „Tohle patří hotelu?" zeptala se Cala.

„Ne. Spousta lidí si na cesty bere vlastní polštář. Dělá to i moje žena. Má ráda málo naplněný polštář a nemůže vystát

ty velké a objemné nebo příliš tvrdé. Potíž je v tom, že občas zapomene svůj polštář přivést zpátky domů. Naši hosté jsou na tom stejně. Nevěřili byste, co všechno tady lidi zapomenou!" Muž hvízdal. „Z toho by se vám zatočila hlava." „Rád bych si o tom s vámi promluvil," ozval se Billy. „Živím se jako komik a neustále hledám nějaký zajímavý materiál."

„Vážně? V tom případě se za mnou někdy stavte. Ukážu vám naše oddělení ztrát a nálezů. Jestli tam v těch hromadách nenajdete pár vtípů, měl byste se komiky vzdát."

„Díky," zamumlal Billy. „To беру."

Regan vytáhla polštář ze zásuvky, položila ho na jednu z postelí a stáhla sepraný červený povlak. Zip ušmudlaného polštáře plného skvrn byl částečně rozpáraný.

„Zajímalo by mě, proč si nekoupí nový," poznamenala Melanie. „Vím, že vydělává slušné peníze. Chci říct, že vydělává víc než já, a můj polštář takhle nevypadá."

Regan otevřela zip a sáhla dovnitř. Nahmatala něco, co připomínalo kousky tuhého papíru. Vytáhla je ven. „Nějaké fotky," zamumlala. Rychle rozložila šest fotografií vedle sebe na postel. Když na ně s Calem posvítili, zalapali po dechu.

Na pěti různých kvalitních snímcích byly mužské paže se zarudlou spáleninou v podobě slov Jsem had.

„Její kamarádka nepřeháněla!" vydechla Melanie. „Ach bože! Je tak krutá!" Bezděčně si přejela dlaní po předloktí. „Regan, musíte toho kluka najít."

„Budu se snažit. A co je tohle?" Na šesté fotografii byla asi desetiletá holčička, stála před restaurací z červených cihel s nějakou ženou, ta vypadala tak na šedesát. Ve výloze svítil neonový nápis, ale nedal se přečíst. „Myslím, že je to Georgina s babičkou."

„Koho jiného by si člověk dával na fotografii do polštáře?" zeptala se Melanie při pohledu na snímek. „Říkala jsi, že si

byly s babičkou velice blízké. A ta holčička je Georgině hodně podobná..."

Cal vzal fotografii a důkladně si ji prohlížel. „Počkat! To místo i tu ženu poznávám!"

„Vážně?" ujistila se Regan překvapeně.

„Byla to taková malá putyka na Upper East Side. Jmenovalo se to tam Nunzio. Chodil jsem tam před víc než dvaceti lety s kamarády. Mívali otevřeno do čtyř do rána a vždycky tam bylo plno. Tahle dáma tam obsluhovala za barem. Byla to sice hrozná čarodějnice, ale míchala nejlepší margaritu ve městě."

„Jste si jistý?" zeptala se Regan.

„Ano! Ta žena mívala na baru postavenou fotografii své vnučky." Cal se usmál. „Sekýrovala všechny kolem. Zvlášť když zahlédla chlápka, co se nechoval dobře ke své dívce. Kdo se jí nelíbil, toho vyhodila." Na chvíli se odmlčel. „Kíkala, že by se měli smažit v ohni pekelném... všem nám dávala za vyučenou."

Na chvíli zavládlo ticho. „Míchala margaritu?" zeptala se Regan.

„Ano."

„Kit říkala, že Georgina dnes margaritu popíjela. Říkáte, že ten bar už tam není?"

„Ne. Ta žena zahynula před léty při nějaké hrozně autonehodě, když byla na dovolené. Majitel bar potom prodal. Zaskočilo mě, když jsem se dozvěděl, že je po smrti. Měl jsem pocit, že nás všechny přežije."

„Tak tohle se jí stalo," vydechla Melanie tiše. „Georgina se nikdy nezminila, jak babička zemřela."

Regan si povzdechla. „Cale, můžete říct, kde přesně na Upper East Side ten bar byl?" „Na Osmdesáté ulici, kousek od Druhé avenue." „Mohl byste mi sehnat přesnou adresu?" „Hned vám ji půjdu najít."

Regan se znovu zadívala na fotografie označených paží. „Musíme Georginu najít. Pokud její babička pracovala na Upper East Side, třeba se tam dnes večer vrátí. Pojdme. Z auta zavoláme policii v Atlante.“

„Jedu s vámi,“ vyhrkla Melanie. Je mi jedno, co říká Dexter. Je příliš velký strašpytel na to, aby se sem vydal s námi. Když přijdu o práci, je to jedno. Ty fotografie jsou hrozné! Chci vám pomoci najít Georginu dřív, než označuje někoho dalšího. Kit ví, jak Georgina vypadá, ale má berle. Já můžu obíhat bary a poznám ji snáz než vy podle fotografie. Zvlášť když je dnes v barech tma.“

Regan upřela na dívku obdivný pohled. Vzpomněla si, jak se sama cítila v jejím věku, když plná touhy po spravedlnosti začala pracovat na svých případech. „Budu ráda, Melanie, ale nerada bych vám způsobila nějaké potíže.“

Dívka rozhodila rukama. „Kdybych nedokázala v mládí riskovat práci kvůli tomu, co považuju za správné, kdy potom? Krom toho, jak by to vypadalo, kdyby moje firma poté, co zaměstnala šílence, jako je Georgina, vyhodila někoho, kdo ji chce pomoci najít?“

„To je fakt, Melanie. A teď půjdeme.“

Wally s Arthurem za naprostého ticha přejížděli most George Washingtona. Wally ukázal na ztemnělý obrys Manhattanu a poznamenal: „To je ale něco, vid’?”

„Mně to nemusíš ukazovat," zavrčel Arthur. „Zapomněls, že já už tu dneska byl?"

„Ne. Promiň. Jen že je hodně zvláštní, když jediné světlo představují auta na silnici." Pohlédl na osvědčenou palubní desku a rozbušilo se mu srdce. Blikala na ní kontrolka, které si nevšiml, když do auta nastoupil. Varování, že nádrž je téměř prázdná. Za chvíli jim dojde benzin. Když naposledy vyjel, všiml si, že potřebuje natankovat. Ale pokaždé byla u pumpy fronta alespoň dvou aut, tak to odložil.

Po tváři mu stékal potůček potu.

Panebože, pomyslel si. Nech nás dojet do Tribeky. Pokud to bude nutné, odstavím auto a půjdu domů pěšky. Zpomalil, aby jel co nejúsporněji.

„Co blázníš?" utrl se na něj Arthur. „Nejsme tady na nedělním výletě."

„Nechci dostat pokutu," zamumlal Wally a zabočil na výjezd na dálnici West Side. „Budit pozornost je to poslední, co teď potřebujeme." Snažil se mít co nejlehčí nohu na plynu, ale udržovat přiměřenou rychlost. Už to nemůže být víc než tak sedm kilometrů, uvažoval a pevně svíral volant. No tak, děvče. Prožili jsme spolu dobré i zlé. Jen mě tam dovez a slibuju, že tohle už ti nikdy neudělám.

Cestou po dálnici měl Wally pocit, že jejich šance dostat se na místo stoupají. Jižně od Sté ulice sebou auto zacukalo.

„Co to je?" vyštěkl Arthur.

„Co máš na mysli?"

„Co je s tím autem?" Arthur se podezíravě naklonil a podíval se na kontrolku nádrže. „Nemáme benzin, ty idiote! Co to s tebou je? Mohli jsme si vzít moje auto!"

„Byls příliš rozčilený, abys řídil," namítl Wally a zajel poskakujícím autem na krajnici. Tam se zastavilo úplně.

„Chtěl jsem natankovat..."

„Chtěl jsi! Ty si sedneš při výpadku proudu za volant a nezkontroluješ, kolik máš benzinu?"

„Byl jsem vystresovanej!" Wally s nadějí otočil klíčkem. Motor zavrčel, zasténal, ale odmítl naskočit.

„Pojďme," navrhl Arthur a chystal se vystoupit.

„Jít? A auto mám nechat tady? Vždyť mi ho odtáhnou!"

„No, taky můžeš zavolat na policii a oznámit to. A když už s nimi budeš mluvit, požádej je, aby nás hodili do Tribeky."

Arthur vystoupil a zabouchl dveře.

Můj sen se zase nesplní, pomyslel si Wally, vzal ze zadního sedadla baterky a zamkl auto. „Pokud ho neodtáhnou, tak ho ukradnou," zamumlal.

„Myslíš, že půjdou kolem zloději, co si s sebou náhodou nesou kanystr benzinu?" zeptal se Arthur sarkasticky.

Vyrazili po pěšině podél řeky. Pokud je člověk v tom správném rozpoložení, procházka není špatná. Noc — byla tma, ticho a klid - měla záhadně nadpozemskou krásu.

„Doufám, že nás nikdo nepřepadne," poznamenal Arthur s obvyklou dávkou pesimismu. „Je to tady úplně opuštěné. Člověk neví, na koho tu může narazit. Právě proto jsem si pořídil ten paralyzér. Víš, že ve většině států jsou legální? Ale v New Yorku nebo v New Jersey ne.

Četl jsem na netu, že ženský už se nescházejí kvůli prodávání nádobí, ale kvůli paralyzérům. Kupují si je na osobní obranu!"

„Co všechno se na tom netu nedočeš! Jsi vážně studnice vědomostí!"

„Práce s počítačem mě baví."

„No, ať už je to legální nebo ne, možná jsi ten paralyzér ztratil na místě činu. A to je náš problém. Právě proto jsme teď tady." Několik minut kráčeli mlčky.

„Podívej!" zašeptal Arthur. „Někdo se k nám blíží." V dálce k nim kráčela osamělá postava. Arthurovi se roztřásla kolena.

„Možná bychom měli přejít přes dálnici na druhou stranu."

„Co ty jsi za chlapa?" prohodil Wally znechuceně. Jdeme dál. Jsme dva, on je jen jeden."

Jak se k nim postava blížila, rozeznali, že je to nějaký zanedbaný pobuda s plnovousem. Nesl ruksak, pohled upíral na silnici a něco si pro sebe mumlal.

Je dementní," zašeptal Wally.

Když se cizí muž přiblížil, provázeli ho nepříjemný zápach a Wally podlehl nutkavé touze chovat se přátelsky. „Dobrá večer," pozdravil.

Muž krátce vzhlédl, ztratil rytmus kroku, zakopl a spadl na zem. „Podívej, cos mi udělal!" zavrčel překvapivě kultivovaným hlasem.

„Omlouvám se. Pomůžeme vám," vyhrkl Wally a natahoval se po mužově paži. Muž se ale bleskově otočil a uštědřil mu ránu. Wally spadl dozadu, z nosu se mu spustila krev a muž se rozběhl.

Arthur sice ten večer nechoval k Wallymu příliš vřelou náklonnost, ale vyrazil za útočníkem. Dostihl ho, chytil popruhy jeho batohu a zatáhl. Jak mu stahoval batoh, pořádně ho pošťouchl. „Můj kamarád chtěl být k tobě jen příjeipný," křikl na něho. „Zavoláme policii."

Muž vystřelil k řece a rychle zmizel.

Zaskočený Arthur svíral špinavý ruksak. Neměl v úmyslu toho člověka pronásledovat, okolí bylo úplně pusté. Ztěžka oddechoval, otočil se a vrátil se k Wallymu, který seděl na zemi, zakláněl hlavu a snažil se zastavit proud krve. K nosu si tiskl tričko.

„Máš kapesník?" zeptal se Wally nazlobeně.

„Ne. Matka mi sice říkala, že slušný člověk ho vždycky nosí, ale asi nejsem slušný člověk." Arthur se posadil vedle

kamaráda a postavil batoh na zem. „Nemůžu uvěřit, že ten cvok tu tohle nechal. Asi ze mě musel mít vážně strach.“

„Myslíš, že je v tom batohu něco, čím bych si mohl utřít tu krev?“

„Nějak se mi nezdá, že by tam měl čistý obvazy, ale jestli chceš, abych se podíval...,“ začal Arthur váhavě. Pokud bylo něco, z čeho měl Arthur opravdu obavy, byly to bakterie.

„Jen se zběžně mrkni. Neboj, za chvíli jdeme dál.“ Wally se natáhl po jedné z baterek, které ležely na zemi, a podal ji Arthurovi.

Ten znechuceně otevřel přezku batohu a zjistil, že uvnitř je nacpaná nějaká příkrývka. „Deka?“ mumlal Arthur a začal ji vytahovat. Okamžitě cítil, že v příkrývce je něco zabalené. Jednou rukou ji rozbaloval, druhou si svítil. Při pohledu na věci v batohu vytřeštil oči.

„Co to tam máš?“ zeptal se Wally a upíral pohled k obloze.

„Wally!“

„Copak?“

„Myslím, že ten chlapík je zloděj!“ „No, to jsme pěkná trojice.“

„Nedělám si legraci. V té dece jsou zabalené skleněné objekty, které mají velkou cenu. Ced’ jsem o galerii, která se otvírá na Manhattanu a specializuje se právě na takovéhle sklo.“

„To mi uniklo. Cets to na netu?“

„Jasně.“ Arthur vytáhl z batohu druhou příkrývku a opatrně ji rozbalil. „Ted* už je mi jasný, že je to z té galerie!“ vydechl vítězoslavně. Jak to?“

Vytáhl rubínový skleněný pantofli cek. „Tahle plastika byla hlavním kouskem jejich kolekce. Byla vyfocená u toho článku. Wally, máme u sebe kradený věci! Co budeme dělat? Kdybysme ty plastiky odnesli na policii a oni našli ten paralyzér, nikdy by neuvěřili, že jsme to neukradli my!“

V přeplněné hale hotelu Gates se Kit usadila na skládací židli, kterou jí přinesl někdo ze zaměstnanců. Berle měla odložené na podlaze vedle sebe. Dexter sice prohlašoval, že pokud to bude nutné, bude čekat na Georginu celou noc, ale zmizel zpátky v baru, aby utápěl svůj smutek nad pošpiněným jménem firmy. Kit chtěla mít na očích hlavní vchod, kdyby se Georgina náhodou vrátila. V duchu jí ale bylo jasné, že je pravděpodobnější, že by se v hotelu objevila anglická královna.

Georgina se určitě hned tak nevrátí, uvažovala Kit. Je někde venku v temné noci s tím chudákem klukem. Kdybych s ní nešla do toho klubu, možná by se do tohohle maléru nedostal. Kdyby tam šla Georgina sama, možná by se s ním vůbec nepotkala. Aby se cítila o něco lépe, snažila se sama sebe přesvědčit, že by si třeba našla někoho jiného. Udělala to už předtím, když si vyšla sama. Přesto se Kit nemohla zbavit pocitu, že je za osud Chipa Jonese nějakým způsobem zodpovědná.

Občas se Kit stávalo, že ji pronásledovala jedna vzpomínka. Bylo jí asi osm nebo devět let a hrála si před domem s dětmi ze sousedství. Jeden z kluků po ní chtěl nějakou sladkost. Kit slíbila, že mu dá žvýkačku, ale musí si s ní dát na kole závody kolem bloku. Uprostřed toho závodu přepadl ten kluk přes říditka a vyrazil si přední zuby.

Strašně se potom trápila. Často myslela na to, že mu měla tu žvýkačku prostě dát. Byla to nehoda s trvalými následky. Nechtěla jsem mu ublížit a dodnes mě to pronásleduje. Jak může Georgina prostě vyrazit a úmyslně ubližovat nevinným lidem? Nedokázala to pochopit. A co je zárukou, že nepřejde k dalším násilnostem? „Kit!“

Dívka se otočila. Před ní stáli Regan, Billy, Melanie a šéf ochranky. Všichni měli zarudlé tváře a byli zadýchaní.

Vypadali, jako by právě uběhli maratón. Ale zdálo se, že dostali novou chuť do práce. „Našli jste něco?“ zeptala se.

„Fotografie jejích obětí,“ řekla Regan. „Ukážu ti je v autě.“ Obrátila se ke Calovi. „Nevím, jak vám poděkovat. Mé telefonní číslo máte. Až získáte adresu toho baru, dejte mi vědět.“

„Určitě. A budeme se dívat i po Georgině.“

„Kit, kde je Dexter?“ zeptala se Melanie.

„Vrátil se do baru. Je pořádně rozhozený.“

„Má proč. To on přijímal Georginu, Regan. Hned jsem zpátky. Je mi jedno, co mi řekne, ale chci mu sdělit, že odcházím s vámi.“ „Vyjdete s námi?“ podivila se Kit.

„Ano. Jen my dvě známe Georginu osobně. Ráda bych pomohla.“ Melanie se otočila a spěchala pryč. „Počkáme venku,“ navrhla Regan.

U auta si Regan všimla, že se Kit chystá usadit vzadu s Billym. „Melanie z předního sedadla lip uvidí,“ vysvětlila kamarádce. „Já se posadím za tebe. Budeme mít oči otevřené a budeme moct sledovat obě strany ulice.“

„Kit, myslím, že budeš potřebovat zařízení na noční vidění,“ zažertoval Billy a lehce se dotkl jejího ramene. „Není toho moc vidět, je pořádná tma.“

„To je jedno,“ pokrčila Kit rameny. „Regan, mohla bych se podívat na ty fotky?“

Regan v autě rozsvítila a podala snímky Kit. „Ach bože,“ vyhrkla dívka při pohledu na popálené ruce. Je to vážně potvora.“ „Obávám se, že máš pravdu,“ souhlasila Regan. „A dozvíme se toho ještě víc,“ řekla a vytáčela číslo Herba McFaddena, detektiva z Atlanty. Zatímco mu popisovala fotografie, které našli, objevila se Melanie a nasedla.

JVtáme také důvod se domnívat, že Georginina milovaná babička žila v New Yorku,“ pokračovala Regan. „Byla barmankou v nějakém baru na Upper East Side. Zřejmě to

byla drsná dáma, ale i v baru měla fotografii své vnučky. Nezmiňovala se o ní Georginina kamarádka Paulette?"

„Ne, ale zeptám se. Mluvila o nějakém klukovi, který Georginu na škole opustil. Rekl bych, že se k ní choval velmi neurvale. Paulette tvrdí, že právě kvůli tomu to Georgina dělá."

„Pokud by se každý, koho někdo opustil, uchýlil k tomuhle způsobu odplaty, většina z nás by chodila ocejchovaná," poznamenala Regan.

„Pomsta má různou podobu," podotkl McFadden. „Minulý týden tady v Atlante vzala nějaká podváděná žena patnáct značkových obleků svého manžela, naházela je na dvoře na hromadu a zapálila. Myslím, že ten chlap může mluvit o štěstí."

„To zní, jako byste ho hájil," namída Regan. „Sedím v autě s jednou z Georgininých spolupracovnic a s kamarádkou, která šla s Georgi-nou dnes večer do klubu. Je tu i komik z toho klubu. Chceme projet město, jestli je někde nezahlédneme. Víím, že je to spíš rána naslepo. Nezmínila se Paulette o nějakých Georgininých zvycích, které se vztahují k jejím výpravám? Něco, co by nám mohlo pomoci?"

„Říkala, že Georgina popíjí s vyhlédnutými oběťmi koktejly margarita."

„Margarita?" ujistila se Regan. „Ano."

„Specialitou její babičky byla právě margarita. A kamarádka Kit říkala, že Georgina ten koktejl pila už večer v klubu."

„To je zajímavé. Dvě nebo tři skleničky mají na člověka větší vliv než dvě nebo tři piva. Paulette tvrdí, že Georgina pítí jen předstírá, zatímco ti chlápci do sebe tequila opravdu lijí. Když se s nimi chystá opustit bar, přidá jim do pití uspávací kapky."

„Dejte mi vědět, jestli Paulette ví něco o Georginině babičce. Nebo jestli se rozpomene na něco jiného, co by mohlo pomoci."

„Určitě.“

Regan zavěsila a nastartovala.

„Ty fotky jsou hrozné," prohodila Kit tiše.

„Měla je nacpané v polštáři. Asi se jí na nich hezky spalo," poznamenala Regan a rozjela se. „V tomhle městě je opravdu hodně barů. Asi zavolám Calovi, jestli nezná na Upper East Side nějaké podniky proslulé právě margaritou. Alespoň bychom měli kde začít.“

Rodiče Chipa Jonese sledovali ve své chatě v Maine zprávy O výpadku elektřiny. Sue a Chris Jonesovi tvořili i před padesátkou atraktivní pár. Oba byli světlolasí, měli sportovní postavu. Vychovali dvě světlolasé, sportovně založené děti - Chipa a dceru, která žila v Kalifornii. Život k nim byl vlídný.

„Měla jsem pocit, že se Chip dobře baví," řekla Sue manželovi, když si vedle něho sedla na pohovku. Na jednom konci prostorného pokoje stál krb, na druhém kuchyňský kout. Otevřenými dveřmi povíval dovnitř větřík od moře. Na chatě trávili léto i dovolenou.

„Hrozná představa," poznamenal Chris. „Všechno to začalo úderem blesku do neprořezaného stromu. Jedna větev spadla na vedení vysokého napětí a odstartovala řetěz událostí, které vedly k masivnímu výpadku proudu." Chris byl hodný a slušný člověk, jen trochu upjatý. Vždycky měl dokonale uklizený dvůr, jeho náradí v garáži

1 v suterénu bylo seřazené s chirurgickou přesností. Představa přerostlého neprořezaného stromu pro něj byla nepříjemná.

Zazvonil telefon. Sue sáhla po sluchátku vedle pohovky. „To je Natálie," prohodila, když se podívala na číslo volajícího. Natálie byla jejich pětadvacetiletá dcera, která pracovala v jedné televizní stanici v San Diegu. „Ahoj, zlato."

„Nazdar, mami. Jste v pořádku? Jde vám proud?"

„Nic nám nechybí. Tady je velice příjemný večer."

„To je dobře. Mám dneska noční směnu. Zrovna jsem sem dorazila a všechny zprávy se týkají výpadku proudu. Když jsem řekla šéfovi, že Chip se právě přestěhoval do New Yorku, požádal mě, jestli bych mu nezavolala, aby s ním mohli udělat po telefonu rozhovor. Snažila jsem se, ale na jeho mobilu je schránka. Mluvili jste s ním?"

„Ano. Byl někde venku ve městě a zdálo se, že se dobře baví. Možná budou s mobily nějaké potíže.“

„Ale on si mobil nikdy nevypíná," namítla Natálie a v hlase jí zněly obavy. „Kde byl, když jste s ním mluvili?"

„Říkal, že se s někým prochází po městě.“

„S kým?" o neříkal.

„Myslíš, že by mohl být s Philem?"

„To opravdu nevím. Chceš Philovo číslo? Zkus mu zavolat.“

„Dobře, to by bylo skvělé.“

Sue vstala a odešla do kuchyně. Našla v seznamu vedle telefonu Philovo číslo a nadiktovala ho dceři. „Díky, mami. Jak se daří Chipovi v práci?"

„Myslím, že vyloženě nadšený není. Ale teprve začal, vždycky chvíli trvá, než si člověk zvykne.“

„Máš pravdu," souhlasila Natálie. Věděla, že Chip není moc spokojený s tím, co dělá. Ale má čas zaměstnání změnit. Je tak chytrý, zábavný a příjemný, že si byla jistá, že může dělat cokoli, co bude chtít. Ale vždycky měla o mladšího bratra strach, připadal jí na svůj věk velice naivní. „Zavolám Philovi. Jak se má táta?"

„Dobře. Sledujeme zprávy, mluví se tam pořád o tom výpadku proudu.“

„Pozdravuj ho ode mě. A kdyby se ozval Chip, popros ho, aby mi zavolal.“

„Dobře, holčičko. Kdybys s ním mluvila ty, dej nám vědět.“

Sue zavěsila a vrátila se k manželovi na pohovku. „Natálie si dělá starosti," řekla. „Máni pocit, že má strach o Chipa, když ho nemůže zastihnout. To je hloupost, co?" zeptala se manžela a hledala u něj ujištění.

Chris ji objal kolem ramen. „Samozřejmě. Chip je dospělý chlap a dokáže se o sebe postarat. Vždyť jsi s ním před chvílí mluvila.“

„Máš pravdu," souhlasila Sue a opřela si hlavu o manželovo rameno. Jsem si jistá, že je v pořádku," prohodila s

přesvědčením, které ale necítila. „Měla jsem jen pocit, jako by trochu moc popíjel.“

Na obrazovce se objevila jedna z vysokých budov na Manhattanu. „Newyorčané jsou žádáni, aby dali pozor na své sousedy. Zvláště na ty starší. Vedro v bytech může představovat pro lidi s dýchacími problémy skutečné nebezpečí. Pokud se týče kriminality, došlo k několika zatčením za krádež a mluví se i o několika vloupáních, ale jinak je situace celkem klidná. Starosta všechny vybízí k opatrnosti...”

Sue najednou pocítila závan strachu. Intuice jí napovídala, že Chip má nějaké potíže. Okamžitě sáhla po telefonu.

„Komu voláš?“ zeptal se Chris.

„Chipovi,“ odpověděla bez váhání.

Ale z jeho telefonu se ozývala jen hlasová schránka.

„Chipe, prosím, zavolej nám. Bez ohledu na to, kdy tu zprávu dostaneš. Je to velice důležité.“

„Miláčku,“ prohodil Chris lehce podrážděně. JMluvila jsi s ním před několika minutami. Třeba se seznámil s nějakou dívkou a baví se. Už je velký. Nech ho na pokoji.“

Jen jsem potřebovala slyšet jeho hlas,“ řekla Sue. „Možná zavolám Philovi...”

„Počkej pár minut. Jestli s ním hovoří někdo z televize, jak se zmiňovala Natálie, určitě bys ho neměla rušit.“

„Dobře,“ souhlasila Sue a snažila se nepodléhat panice. Jako každá matka měla o své děti neustále strach. Tohle bylo ale poprvé, kdy měla pocit, že se děje něco opravdu zlého.

„Není ti nic?“ zeptal se Chip Georginy, když se blížili k Šedesáté šesté ulici. „Ne. Proč se ptáš?“

„Nevím. Jako bys měla najednou úplně jinou náladu.“
„Náladu?“

„Prostě jsi najednou zmlkla, to je všechno.“

„Zamyslela jsem se. Téhle části města se říkalo Germantown. Žili tu Němci. Věděl jsi to?“ „Ano, věděl.“

„Slyšel jsi někdy o tragédii parníku General Slocum?“ zeptala se Georgina. „Jaké tragédii?“

O tragédii parníku General Slocum. Stalo se to na East River v roce 1904. Parník plný žen a dětí směřoval na piknik na Long Island, ale když míjel Devadesátou ulici, zachvátil ho požár. Zemřelo víc než tisíc lidí. Kdyby kapitán zvládl situaci lépe, mohlo jich přežít daleko víc. Poslali ho do vězení, ale nakonec dostal milost.“ Jak to víš?“ zeptal se Chip.

Vyprávěla mi o tom babička, pomyslela si Georgina. Ale o tom ti nemůžu povídat. Nemůžu ti vyprávět, že kromě doby, kdy jsem si myslela, že jsem šťastná s Huckem, jsem nejhezčí část života trávil s babičkou právě tady v okolí a v místech, kde bydlela. Měla moc ráda historii a věděla o všem, co se v tomhle městě stalo. Georgina pokrčila rameny. „Někde jsem o tom slyšela a uvízlo mi to. Nemyslíš, že toho kapitána měli tvrdě potrestat?“ zeptala se a najednou mluvila hlasitěji.

Chip se zastavil a upřel na ni pohled. „Asi ano. Musela to být hrozná tragédie.“

„Nesnáším, když lidé udělají něco špatného, po chvíli se na to zapomene a mohou žít dál, jako by se nic nestalo. O téhle katastrofě třeba většina lidí v New Yorku určitě neslyšela.“

„Asi máš pravdu,“ souhlasil Chip. „A co ta margarita? Ten bar je jenom kousek odsud.“

Jemu je to úplně jedno, pomyslela si Georgina. Nezajímá ho tak obrovská katastrofa a bylo by mu úplně jedno, co mi provedl Huck.

Chip ji vedl po schodech do baru a doufal, že uvnitř zastihne pár kamarádů. Ta holka se začínala chovat divně, jako by se pohybovala v nereálném světě. Co se stalo s tím usměvavým děvčetem, které mělo rádo filmy Woodyho Allena?

V malém baru byla tma a plno. Chip zavolal přes hlavu ostatních na barmana: „Můžu dostat dvě margarity?“

„Budu se snažit. S ledem je problém. Míchám poslední.“

„Děkuju.“ Chip vytáhl peněženku. Byl v pokušení zkontrolovat mobil, jestli tam nemá nějaké zprávy, ale raději to neudělal. Byl si jistý, že Rose by se zlobila. Hodně jí záleželo na tom, aby telefon vypnul. O chvíli později mu barman podal pití v plastických kalíšcích.

„Díky, kamaráde,“ řekl Chip a zaplatil.

„Děkuju. Chvilku to byla zábava, ale jinak je to tu bez elektřiny dost šilené.“

„To určitě,“ souhlasil Chip s úsměvem. Otočil se a jeden kalíšek podal Georgině.

„Pokud za chvíli zavírají, možná bychom si mohli objednat ještě jednu skleničku s sebou,“ navrhla Georgina. „Nechci ho znovu obtěžovat. Má toho vážně moc. Kromě toho myslím, že já už bych pít neměl. Začínám ten alkohol pociťovat.“ Chip se zhluboka napil. „Nepůjdeme ven?“

„Dobře. Dala bych si cigaretu. Co ty?“

„Já nekouřím,“ zasmál se Chip.

„Nekouříš?“

„Ne. Ale líbila ses mi a chtěl jsem se s tebou dát do řeči.“

Georgina ho políbila na tvář a silně mu stiskla paži.

Před barem se posadili na obrubník. Dívka odložila kalíšek a sáhla do kabelky pro cigaretu. Zapalovala si ji a zamumlala: „Snažím se s tím přestat. Ale zase bych se s tebou asi

neseznámila, kdybych nestála před tím klubem a nekouřila. Takže alespoň něco dobrého z toho zlozvyku je."

„Jasně," prohodil Chip a cítil lehké podráždění. Byl by rád, kdyby tu zastihl kamarády. S Rose to nebylo špatné, ale původní zájem vyvanul. Něco jako by se přecvaklo. Najednou mu připadala dost komplikovaná a podivná. Znovu se napil. Za chvíli svou margaritu dopije. Georgina se svého pití sotva dotkla. Většinu nalila do jeho kalíšku.

„Co to děláš?"

„Jsi větší než já. Kdybych pila tolik jako ty, opila bych se. A o to nestojíme, že ne?" zeptala se koketně. „Mně úplně stačí cigareta."

„Když myslíš. Je hrozné vedro, do člověka to padá celkem snadno, ale neměl jsem nic k večeři. Přesto...," řekl a dopil kalíšek. „Zaběhnu si dovnitř," prohodil. „Musím... musím si zajít na pány."

Georginu zachvátila panika. „Půjdu s tebou," vyhrkla bez rozmýšlení. „Taky potřebuju zajít na toaletu." Nechtěla ho spustit z dohledu. „Kromě toho mi budeš hrozně chybět." Objala ho, natáhla se a políbila ho na ústa. Přitom mu z poutra na opasku vytáhla mobil.

Chip se v tu chvíli chystal vstát a téměř ztratil rovnováhu. „Promiň. Jsem trochu nejistý. To pití bylo vážně silné."

„To bude v pořádku," zasmála se Georgina, vstala a objala ho kolem pasu. „Pojďme dovnitř. Na toaletě se můžeme i opláchnout

a osvěžit. Potom si najdeme lavičku v parku." Opřela se mu hlavou o hrud' a pohladila ho na zádech. „Bude to romantické."

„Nemůžu se zdržet moc dlouho. Právě jsem nastoupil do nové práce a ráno musím brzy vstávat. Potřebuju být odpočatý...," vysvětloval, ale trochu se mu pletí, jazyk.

V Georgině narůstal vztek. On se jí snaží zbavit. Jsem v New Yorku jen na pár dní," prohodila mile. „Zůstaň se mnou ještě chvíli. Slibuju, že pak budeš spát jako miminko..."

Dveřník hotelu Treetops byl překvapený, když se Lorraine objevila tak brzy zpátky. Uklonil se a tvářil se, že si nevšiml, že je bosá. „Pro dnešní večer jste svůj průzkum dokončila?”

„Vlastně ne. Ale je to dlouhé vyprávění." Boty držela v pravé ruce. „Ulomil se mi podpatek. Nepředpokládám, že byste tu měli nějaké náhradní boty. Má zavazadla se ztratila..."

Muži se na tváři znovu objevil vyděšený výraz. „To je mi moc líto. Ale nahoře ve vaší mramorové koupelně najdete pár froté pantofli. Pozornost hotelu."

„To je skvělé. Myslíte, že správce má nějaké lepidlo?"

Dveřník ukázal k pultu správce. „Jona najdete támhle a určitě vám moc rád pomůže."

Jon byl vážně působící mladík s bujným obočím, který vypadal, jako by na křehkých ramenou nesl tíhu celého světa. „Určitě vám zkusím podpatek přilepit, ale nic vám neslibuju. A pokud nemůžete počkat alespoň do zítřka..."

„To nemůžu," přerušila ho Lorraine. „Dělejte, co bude možné. Za chvíliku jsem zpátky." Spěchala do svého pokoje a okamžitě namířila do příjemně osvětlené koupelny obložené bezovým mramorem. Vedle moderní váhy ležely na bílém koberečku bílé pantofle. Na dveřích visel měkký froté župan. Všechno tu vypadalo velice poklidně, jako v lázních. Lorraine se toužebně zadívala na velkou vanu. Moc ráda

bych si dopřála koupel, pomyslela si. A potom se zabalila do županu a vklouzla bolavýma nohama do měkkých pantofli. Pantofli, které nejsou na to, aby v nich člověk pobíhal po New Yorku. Obula šije.

Pokud bude situace tak zoufalá, jak se zdá, stejně v nich budu muset na ulici, pomyslela si. No, alespoň že se nesvítí. A pojedeme na Clayově kole.

Pohlédla v koupelně do zrcadla. Vypadala sice trochu unavená, ale jinak byla se svým vzhledem jako obvykle spokojená. Lorraine si byla vědomá, že je krásná a žádoucí. Věděla, že má předpoklady stát se herečkou. Znovu se jí stáhl žaludek. Musí ty dopisy dostat zpátky. Vyběhla z koupelny, prošla svým apartmá a sjela výtahem do haly.

„Obávám se, že ten podpatek je příliš úzký a není na něm dost místa na nanesení lepidla," informoval ji smrtelně vážně Jon. „Dělali jsme, co jsme mohli. Ale ještě bych si tu botu neobouval. Měla byste to nechat uschnout."

„Děkuji vám," řekla Lorraine. „Doufám, že to dopadne co nejlépe."

„No," pokračoval správce, „našli jsme ve skřínce jedny boty, patří ženě, která maluje na stěny toalet v hale ty krásné květiny. Jsem si jistý, že by jí nevadilo, když šije půjčíte. Není to sice vyloženě módní hit, ale je to vaše velikost." Jon vytáhl boty z hnědého sáčku a podal jí je.

Lorraine v hrůze zírala na barvou potřísněné laciné hnědé šněrovací polobotky. Byly z umělé broušené kůže a měly silné tkaničky. „Nevím, co říct," vypravila ze sebe. „Nemám ponožky, takže bych nerada..."

Jon vytáhl z hnědého sáčku nylonové šlapky. „Neočekávám, že se do těch bot zamilujete," pronesl vážně, „ale neradil bych vám běhat po New Yorku bosá. A naše pantofle taky nejsou úplně nejlepší na chození venku."

„Nevím, jak vám poděkovat," řekla Lorraine. „Nejlepší by bylo, kdybych už nemusela ven. Jste velice hodný."

Jon na ni zůstal zírat. „Naším cílem v hotelu Treetops je vyhovět hostům naprosto ve všem."

„A vy to děláte," ujistila ho Lorraine překotně. „Všichni to děláte. Ty boty jsou prostě skvělé."

Lorraine si vzala sáček a spěchala ven ze dveří. Byla vděčná, že dveřníka zaměstnávali jiní hosté. Počká na Claye na lavičce na druhé straně ulice, odkud uvidí na vchod do hotelu. Ať se kouká vrátit co nejdřív, pomyslela si, když v pantoflích přebíhala ulici. Jedna jí sklouzla z nohy a nějaké auto ji přejelo dřív, než se dostala na druhý chodník. Svezla se na lavičku a zalovila v hnědém sáčku. Myslím, že stejně nemám jinou možnost, pomyslela si. To bude něco, až Clay tyhle boty uvidí.
Kde vlastně je?

Když s Kentem odcházeli z klubu, Bečky se v myšlenkách stále vracela k páru, který viděla odjíždět taxíkem. Kdybych tak dokázala nějak pomoci, uvažovala. Regan Reillyová říkala, že nemohou veřejně oznámit, že po ulicích Manhattanu pobíhá Šílená dívka s mladíkem jménem Chip Jones, kterému by mohla ublížit. Jednak nemají důkaz, že spáchala ty ostatní trestné činy, jak tvrdí její přítelkyně, a navíc, při výpadku proudu by se to stejně málokdo dozvěděl. Někdo ale musí toho Chipa Jonese znát.

Kent byl ženatý a bydlel v Yonkers. „Bečky, můžu tě odvézt? Dneska se taxík shání určitě špatně.”

Přes léto bydlela Bečky v bytě starší sestry své kamarádky v Green-wich Village a spala v obývací na rozkládací pohovce. Sestra často pracovně cestovala a ani teď nebyla doma. Bečky se nechtělo vracet samotné do neznámého ztemnělého bytu. „To je od tebe hezké, Kente, zvlášť když sám bydlíš na úplně opačné straně. Můžeš chvíli počkat? Jen si zavolám. Jedna kamarádka si dnes vyšla s partou. Pokud ještě neskončili, ráda bych se k nim připojila.”

Jistě, půjdeme k mému autu, parkuju dole v ulici.”

Bečky vytáhla mobil. „Mamka si ze mě vždycky dělá legraci, že v její době se člověk těžko mohl připojit k přátelům, když se s nimi předem nedomluvil. Mobily neexistovaly.”

„Na druhou stranu,” poznamenal Kent, „muselo být krásné, když lidé nebyli dvacet čtyři hodin sedm dní v týdnu dostupní.”

Bečky souhlasně přikývla a vytočila číslo kamarádky Alexis. Pocházely z úplně jiných poměrů, ale spřátelily se v prvním ročníku na vysoké. Alexis byla bohatá, v životě jediný den nepracovala a byla možná trošku snobská. Jako jedináček musela přežít rozvod svých rodičů, když otec odešel za mladší ženou. Bečky pocházela z velké rodiny, studium jí

umožňovalo stipendium a vždycky pracovala, aby si vydělala na knížky.

Alexis se do telefonu ozvala s mladistvou naléhavostí v hlase, jako by každé zazvonění představovalo možnost něčeho krásného nebo úchvatného. „Ahoj, Bečky! Věřila bys tomu výpadku proudu?“ vyhrkla. Za ní byl slyšet hluk.

„Ahoj, byla jsem v práci, ale klub jsme zavřeli. Kde jsi?“

„Jsme v baru na rohu Osmdesáté osmé a Druhé, tam, kde jsme byli minulý týden. Zavolala jsem tátovi, aby pro mě přijel, ale bude tu nejdřív tak za hodinu. Nechceš sem přijít?“

„Tys volala tátovi?“ ujistila se překvapeně Bečky.

„Ano, chce si získat zpátky mou náklonnost, takže mi bylo jasné, že mě vyzvedne. A má v domě generátor, takže mu funguje klimatizace!“

„1 o mas stesti.“

„Přijď sem! Je tu spousta hezkých kluků. Když budeš chtít, můžeš pak odjet se mnou k mému tátovi. Stejně bude divné, když budeme po tak dlouhé době zase spolu sami. Nejsme na sebe zvyklí.“

„Jsi si jistá, že mu to nebude vadit?“

„Naprosto.“

„Díky. Možná s tebou pojedu. Bylo by nepříjemné vracet se sama do temného bytu. Zítra večer musím být v práci, pokud už půjde proud. Neřekla bys, co se dneska v klubu přihodilo!“

„Copak?“

„Budu ti to vyprávět, až se tam dostanu.“

„Bezva. Uvidíme se za chvíli.“ Alexis zavěsila a obrátila se ke kamarádce Dodie, která upírala pohled na vchod do baru.

„Výborně!“ vyhrkla Dodie. „Phil, ten hezký kluk, se vrací. Před chvílí jsme si začali povídat, ale zazvonil mu telefon od nějaké televizní reportérky. Myslela jsem, že ho už neuvidím.“

„Je vážně hezký," souhlasila Alexis. „Myslíš, že má nějaké zajímavé kamarády?"

Když se Jack s Keithem vrátili do kanceláře, žádné nové zprávy o Chipu Jonesovi je nečekaly. Jack předal paralyzér jednomu ze svých detektivů, posadil se ke stolu a zavolal Regan. „Na toho tvého mladíka ještě nic nemáme. Jak to jde?”

„Směřujeme do baru na Upper East Side.” Vylíčila mu nález fotografií v hotelu i rozhovor s detektivem z Atlanty.

„Naše hlídková auta se po nich taky dívají, zvlášť v odlehlých oblastech. Průběžně mě informuj, Regan. Buď opatrná.”

„Budu.”

Když Regan zavěsila, zaparkovala mezi auty před mexickou restaurací na Sedmdesáté páté ulici, o níž Cal tvrdil, že tam dělají skvělé margarity. „Zaběhneme se tam s Melanií podívat,” řekla Regan Kit a Billymu.

„Budeme se zatím rozhlížet tady,” ujistila ji Kit.

„Je už dost pozdě. Spousta podniků už zavřela. Musíme postupovat rychle,” řekla Regan a zmizely s Melanií uvnitř. Bar byl plný, ale Georginu nikde neviděly.

Barman vypadal unaveně. „Dneska večer tu byla spousta světlovlasých kluků z vysoké. A taky spousta dívek s melírem. Je mi líto, ale nepomůžu vám.”

Vrátily se do auta a Regan si povzdechla: „Mohou být naprosto všude. Ale zkusíme ten bar na Osmdesáté šesté ulici, o kterém se zmiňoval Cal.” Rozjeli se tmou po bezútěšné Třetí avenue.

Wallymu nepřestávala téct krev z nosu. „Praštil mě pořádně. Hodil by se led a nějaké tampony.”

„Dneska v noci led těžko seženeš,” poznamenal Arthur.

„Mám tě dopravit na pohotovost?” zeptal se lhostejně.

„Kvůli krvácení z nosu? Nemyslím.”

Seděli ve tmě na pěšině u řeky Hudson jižně od Devadesáté šesté ulice. „Měli bychom odsud vypadnout,” prohodil Arthur a pečlivě balil skleněné plastiky zpátky do příkrývek. „Co když se ten magor vrátí s partou stejně šílených kamarádů?”

„Myslím, že z toho obavy mít nemusíme,” zamumlal Wally.

„Moc společenský nebyl. Ale co s tím střevíčkem a ostatním sklem?”

„Svět to považuje za krásné a cenné umělecké předměty,” vysvětloval Arthur, který už ztrácel s Wallyho nedostatkem rozhledu trpělivost. „Nejlepší by bylo je někde schovat, dokud se nepoohlédneme po mém paralyzéru.”

„Určitě je chceme předat policii?”

„Samozřejmě!” vyhrkl Arthur rozhořčeně. „Mohlo by to být to jediné, co nás může zachránit. Slyšel jsi někdy o dohodě o přiznání viny?” „Tak zavoláme Jacku Reillymu.” „Kdo to je?”

„Majitel toho bytu, kdes večer byl.” „A proč mu chceš volat?” vyhrkl Arthur.

Wally si dodal odvahy. Jfe velitelem policejní jednotky.”

Arthur zamrkal. „Cože?”

„Slyšels.”

„To nemůžeš myslet vážně,” vyštěkl Arthur. „Kdybych to věděl, nikdy bych tam nechodil, bez ohledu na to, o kolik peněz jsem na sázkách přišel!”

„Proto jsem ti to neřekl.”

„Nejradši bych tě uškrtil, Wally. Prostě uškrtil.”

„To je mi jasný. Ale nejdřív zavoláme Jackovi. Pokud to okamžitě neoznámíme, vzbudilo by podezření, kdybychom se pak objevili. Řekneme Reillymu, že nám cestou do města došel benzin, a vyličíme, co se stalo. Budeme vypadat jako hrdinové. Alespoň na chvílku. Znáš to, patnáct minut slávy. Určitě nebude potom tak hrozné, když najde u sebe v bytě ten tvůj paralyzér.“

Arthur chvíli mlčky uvažoval. „Myslíš?“ zeptal se.

„Myslím. Krom toho, kdyby nás cestou odsud s tím ruksakem zastavili poldové, protože uvidí, jak jsem zakrvácený, vsadím se, že by jim brzy došlo, že máme ukradené věci.“

„Kéž bych tě nikdy nepotkal.“

Wally pokrčil rameny. „Stalo se. Vytáhni mobil.“

„A co kdybychom se vypravili do toho bytu zjistit, jestli tam ten paralyzér není?“

„To nemá smysl. Podívej se na mě. Pokud nás chytí, jak jdeme do toho bytu a z bytu, potom by nám předání těch plastik moc nepomohlo. Určitě by si mysleli, že jsme je šli vykrást. Vymyslím si nějaký důvod, proč musím k Reillym zajít zítra, i když Rod jede do Connecticutu. S trochou štěstí ten paralyzér najdeme dřív než oni.“

Arthur zasténal.

„Nemůžeme riskovat další potíže a tohle je naše šance získat plusový body, to je jasný. Představ si, jak šťastný bude majitel té galerie. Možná nám dají i nějakou odměnu.“

Arthur důrazně zavrtěl hlavou. „S tím nepočítej! Copak jsi nečetl o ty ženský, která vytáhla z odpadků na chodníku obraz, rozpoznala jeho cenu a našla majitele, kterým ho ukradli před mnoha lety?“

„Ne.“ |

„Dali jí almužnu! Po vši té námaze. Bylo to fakt trapný. A co zedník, který našel peníze ve zdi starého domu, podělil se o

svůj objev s novým majitelem a potom za svou pravdomluvnost nedostal nic?"

„Cteš na tom internetu taky nějaký dobrý zprávy?"

„Svět má spoustu problémů," řekl Arthur smutně. „Ale četl jsem o tom, jak nadšení byli majitelé těch skleněných plastik. Sbírali je po celém světě.

„Tak jim uděláme radost."

Arthur vytáhl mobil. „Myslíš, že fungují informace?" „Zkus to."

Naštěstí se dovolali. Arthura propojili na tísňovou linku newyorské policie, a ten podal telefon Wallymu.

O chvíli později zvedl telefon Jack Reilly a představil se.

Jacku? Tady Wally. Pamatujete se na mě? Pracujeme s Rodem u vás v bytě."

Jackovi se mihl tváří tázavý výraz. Jak se máte, Wally? Je všechno v pořádku?"

„Legrační, že se ptáte právě vy. Vypravili jsme se s kamarádem Arthurem večer do města..."

Když mluvil, Arthur si uvědomil, jak velkou chybu dělají. Vypravit se do města při výpadku elektřiny znělo opravdu absurdně.

„... a na dálnici West Side nám došel benzin."

„To je smůla," zamumlal Jack a uvažoval, kam tahle konverzace bude směřovat dál.

„Tak jsme vystoupili a vydali se po pěšině podél řeky. Míjel nás nějaký divný chlapík a zničehonic mi jednu vrazil. Začala mi téct krev z nosu. Strašně to bolí. Vsadím se, že budu potřebovat ten nos ošetřit."

„Mám poslat pro sanitku?" zeptal se Jack.

„No, nejdřív to dokončím."

„Dobře."

„Můj kámoš Arthur se za tím mizerou rozběhl. Na to kámoši jsou, ne? No, Arthur mu strhl ze zad batoh a víte, co udělal

ten mizera? Vyvlékl se z něho a utekl jako vyděšený králík. Ukázalo se, že ten batoh je plný skleněných plastik."

„Skleněných plastik?" ujistil se Jack s telefonem v ruce.

„Jo. Jedna z nich je takový skleněný střevíček. Arthur si myslí, že to patří nějaký galerii, která se má otevírat. Cte o všem na internetu."

„Dneska večer skutečně jednu novou galerii vyloupili," potvrdil Jack. „Kde vlastně jste, Wally? Za chvíli jsme u vás."

Když Wally zaklapl telefon, Arthur si lehl do trávy a promnul si oči. „Nemyslím si, že bylo správný volat poldy."

„Na to už je teď pozdě."

Během chvíle se ozvaly sirény alespoň tří hlídkových vozů a vzápětí byla auta i vidět.

„Doufám, že poldové mají aspirin," prohodil Wally. „Strašně mě bolí hlava."

Georgina zůstala stát před toaletou, Chip vešel dovnitř. Malá temná chodbička nebyla zrovna nejpříjemnějším místem na čekání, ale zlobila se stále víc. Měla pocit, jako by se Chip snažil vymanit z její blízkosti, a to nemohla dopustit. Začíná už pociťovat projevy kapek na spaní, které mu dala do pití. Musí ho odvést na nějaké opuštěné místo a musí to udělat co nejrychleji.

V baru byla tma a horko. Georgině vířily hlavou znepokojivé myšlenky. Nedaleko odsud pracovala kdysi její babička. Georgině se po ní strašně stýskalo. Proč musela umřít tak hrozným způsobem?

Dveře toalety se otevřely a objevil se Chip s mokkými vlasy. Zaskočilo ho, že Georgina je tak blízko. Měl pocit, jako by ho pronásledovala. „Musel jsem se trochu opláchnout,“ vysvětloval. „Pojďme odsud.“

Prošli do ztemnělého baru, který byl stále ještě plný a lidé se dožadovali poslední skleničky.

„Vážně už musím domu,“ řekl Chip. „Necítím se moc dobře.“

„A co budu dělat já?“ zeptala se Georgina popuzeně. „Půjdu v té tmě do hotelu sama?“

„Ne, samozřejmě že ne. Doprovodím tě. Třeba bychom se mohli znovu setkat zítra večer,“ dodal a snažil se uvolnit napětí.

Lžes, pomyslela si Georgina. „Můj hotel je na Upper West Side.“

„Opravdu?“ ujistil se Chip zaskočeně.

„Opravdu.“ „No tak pojd'me. Třeba budeme mít štěstí a chytne taxík.“ „Moc jsem jich dneska neviděla.“

Chipa napadlo, že by jí mohl nabídnout, aby přespala v jeho bytě na pohovce. Na Upper West Side je to daleko. Ale něco mu říkalo, že by bylo dobře se té dívky zbavit. Bylo mu

jasné, že s ní budou problémy. Nechtěl, aby věděla, kde bydlí. Byla náladová a chovala se divně. Jeho kamarád krátce chodil s podobnou holkou. Vyklubala se z ní podivínka. Jednu chvíli byla neodolatelná, vzápětí z ní byla čarodějnice. Kamarád si dokonce musel nechat změnit číslo mobilu, protože mu nechávala spoustu uječených vzkazů. Představil si, jak bude kamarádům vyprávět o téhle.

„Tak pojd',“ vybídl ji.

Vy kročili podél bloku. Georgina svírala v ruce plastický kalíšek se zbytky nápoje. Předstírala, že se napila. „Na,“ řekla. „Dopij to, prosím.“

„Děkuju,“ odmítl Chip. „Už jsem měl dneska dost.“

„Ber to jako nápoj lásky,“ pronesla Georgina velitelským tónem. „Náš večer ve městě končí. Slyšela jsem, že odmítnout nápoj lásky přináší smůlu.“

Chip usoudil, že bude dobré vyhovět, aby měl klid. Bylo tam stejně už jen pár loků. Vypil teplou tekutinu a kalíšek odhodil do koše.

Kráčeli na západ směrem k Páté avenue a Central Parku. Pokud musíme projít parkem, tak klidně, pomyslel si Chip. Většího podivína, než je tahle holka, stejně potkat nemůžeme. V baru vyšel nějaký chlápek z pánské toalety a podal barmanovi absolventský prsten. „Jayi, tohle leželo na umyvadle,“ prohodil.. „Málem jsem si toho nevšiml, taková je tam tma.“

„Díky,“ řekl Jay. „Ten, kdo to ztratil, se pro to určitě zítra vrátí.“ Otočil se k hostům. „Poslouchejte všichni, budu zavírat. Končíme.“

Když se dav konečně rozešel, Jay zatáhl kovovou roletu. „Tenhle zvuk miluju,“ zamumlal si pro sebe, „zavírací hodina.“ Zamkl pokladnu, prsten uložil v jedné z přihrádek. Napadlo ho, že je opravdu veliký. Jak to může někdo zapomenout?

Jay vyšel předním vchodem a právě za sebou zavíral, když u chodníku zastavilo auto. Vyskočily z něj dvě mladé ženy. „Promiňte," začala jedna z nich.

„Omlouvám se, ale máme zavřeno. Dneska už toho bylo dost," zažertoval. „Doufám, že zítra zapnou svědo brzy. Pracovat ve tmě je hrozně únavné."

„Jen chvíličku. Jmenuji se Regan Reillyová a jsem soukromý detektiv." Ukázala na dívku vedle sebe. „Mohly bychom si s vámi chvíli promluvit?"

„Co se děje?" zeptal se Jay vážně.

„Snažíme se najít jeden mladý pár. On se jmenuje Chip Jones. Je výrazně vysoký, má světlé vlasy. Ona má dlouhé tmavé vlasy s melírem a ofinou. Máme obavy, že ta dívka je nebezpečná a mohla by mu ublížit. Možná tu popíjeli margaritu."

Jay zamrkal. „No," prohodil, „míchám spoustu margarit. Náš bar je tímhle pitím známý. Dneska jsem v té tmě prodal spoustu pití a v baru bylo plno. Bylo vážně těžké zkoumat, jak kdo vypadá. Ale nějaký vysoký blondák si před zavřením dvě margarity objednal. Ale neviděl jsem, s kým přišel."

Regan si povzdechla. „Vím, že to může znít bláznivě, ale stejně se zeptám. Nevšiml jste si náhodou, že by měl velký školní prsten?"

Jayovi málem vypadly oči z důlků. „Nemůžu uvěřit, že se mě ptáte právě na tohle."

„Proč?" zeptala se Regan.

„Někdo zapomněl takový prsten na pánské toaletě. Jeden chlápek ho našel a před několika minutami mi ho přinesl. Je opravdu velký, to je jistý."

„Kam jste ho dal?" zeptala se Regan.

„Nechal jsem ho uvnitř." Aniž by ho o to žádaly, Jay odemkl dveře do baru. Ve světle Reganiny baterky všichni tři spěchali do temné tiché místnosti, kde bylo cítit rozlité pivo.

Jay otevřel pokladnu a vytáhl prsten. Byl z Chairsworthu, prestižní univerzity v Massachusetts. Regan namířila světlo na vnitřní stranu prstenu a zhluboka se nadechla. „Copak, Regan?“ zeptala se Melanie. Jsou tam vyryté iniciály CRJ. To je určitě prsten Chipa Jonese,” vyhrkla Regan a upřela pohled na barmana. „Víte, kdy ten vysoký chlapík odešel?” „Nemůže to být tak dlouho. Říkal jsem, že si objednal pití, když už jsem naléval jen poslední skleničku.”

Když se Clay konečně dostal k domu, vyběhl tři patra do ztemnělého bytu. Odemkl dveře, nadechl se a vešel. Malý obývací osvětloval bezpočet zapálených svíček. Jeho spolubydlící Bob a jeho dívka Dianě právě večereli na malém stolku v kuchyňském koutě. V bytě byly ještě dvě ložnice a koupelna.

„Co se tady děje?“ zeptal se Clay.

„Kdes byl?“ zeptal se Bob přátelsky. „Máš hlad?“

„Máme spoustu jídla,“ vysvětlovala Dianě vesele. „Musíme sníst všechno z lednice, než se to zkazí. Můžu ti připravit talíř?“

„Ne. Nemám chuť,“ odpověděl Clay. „Stejně za pár minut zase odcházím. Je tady strašný horko. Jeden kamarád pořádá večírek na střeše na terase. Možná zůstanu spát venku.“ Trochu popuzený došel do koupelny. Dianě byla v jejich bytě skoro pořád. Měla sice vlastní bydlení, ale sdílela je se třemi dalšími děvčaty, takže trávila čas s Bobem u nich. Nikdy nebyl v bytě přes noc sám. Dianě byla velice pohledná tanečnice s dlouhými černými kudrnatými vlasy a Bob jako herec s typickým americkým vzhledem dostával spoustu práce v reklamách.

Mohli by si konečně pořídit něco svého.

Clay se nemohl dočkat, až si bude moci dovolit bydlet sám. Možná využije něco z peněz, které teď večer získá, a najde si něco jiného.

V koupelně ležely na podlaze Dianiny stepovací střevíčky a taneční kostým byl přehozený přes okraj vany. Její věci se válely všude. Při pohledu na střevíčky si Clay uvědomil, že vypadají přibližně stejně velké jako ty, které měla Lorraine. Má šije půjčit a doufat, že si toho Dianě nevšimne? Později by je vrátil zpátky. Proč ne? pomyslel si. Odešel do svého pokoje a sáhl po malé nylonové tašce, v níž nosil obvykle

fotografie, životopis a všechno ostatní, co potřeboval na konkurzy. A v koupelně do tašky přihodil boty.

Usoudil, že dívka si toho dnes večer určitě nevšimne. Je tak nepořádná, že si nevzpomene, kde je nechala. Ti dva popíjejí víno a brzy usnou. Clay doufal, že bude zpátky dřív, než se probudí. Bude daleko bohatší, tašku bude mít plnou hotovosti a šperků.

Vrátil se do svého pokoje pro kolo zaparkované za pohovkou. Vyjížděl s ním ven, když ho zarazil podivný zvuk. Podíval se dolů. Jedno z kol bylo úplně prázdné. „Co se tady dělo?“ zamumlal.

„Ach ne,“ zasmála se Dianě. „Omlouvám se.“

Clay se na ni podíval. „Cože?“

„Potřebovala jsem se dnes dostat na konkurz na jednu hru na Broadwayi. Bylo mi jasné, že vyrazím pozdě a díky husté dopravě to nemůžu stihnout. Metrem to trvá věčnost. Měla jsem na sebe vztek a věděla, že pokud neuvolním všechnu tu negativní energii, zničí mi to konkurz. Tak jsem si půjčila tvoje kolo. Cestou zpátky jsem ale najela na hřebík a píchla duši. Je mi to vážně líto. Zítra to nechám opravit.“

Clay zůstal nevěřícně zírat. „Ty sis půjčila moje kolo?“

„Myslela jsem, že to pochopíš. Vždyť víš, jak to s konkurzy chodí, Clayi. Ale dobrá zpráva je, že jsem se jim moc líbila. Můj agent šije jistý, že se mi ozvou^

To není pravda, pomyslel si Clay. To nemůže být pravda. Tihle lidé jsou neuvěřitelní. Nenacházel slov.

„Hej, kamaráde, Dianě je to vážně líto,“ ozval se Bob a snažil se uklidnit situaci. „Pojď si s námi sednout, dáme si skleničku vína.“

Lorraine se zblázní, pomyslel si Clay. Prostě se zblázní.

Kent zastavil před Lonnieho barem, novým podnikem na rohu Osmdesáté osmé a Druhé, který se stal magnetem pro mladé lidi kolem dvacítky z celého okolí. Fungoval teprve dva týdny, ale už se o něm psalo na internetu a v různých časopisech a novinách. Hosty přivádělo i ústní doporučení známých.

„Dobře se bav," řekl Kent Bečky. „Ale buď opatrná. Sami jsme viděli, že dneska je venku spousta divných týpků."

„Neboj. A dojed' v pořádku domů." Bečky vystoupila, zavřela dveře a spěchala po chodníku. Těšila se na Alexis.

Stejně jako ve většině ostatních míst v New Yorku bylo i v tomhle baru horko a tma. Osvětlení zajišťovaly jen svíčky a od těch moc vidět nebylo. Podlaha lepila, uvnitř byl hrozný hluk, ale mladí lidé se zdáli naprosto spokojení. Bečky se nadšeně rozhlížela kolem. Alexis stála ve skupince u baru a snažila se objednat si pití. Měla na sobě jen neformální letní oblečení, ale moc jí to slušelo. Bylo na ní znát, že je bohatá. Bečky ji běžela pozdravit. „Ahoj!"

Alexis se otočila a objala ji. „Jsem moc ráda, žes přišla!" vyhrkla. Hnědé oči jí nadšeně zářily, zlaté kruhové náušnice cinkaly. „Pár mých přátel právě odešlo a Dodie si někde na druhém konci povídá s nějakým klukem. Nechala jsem je, aby měli soukromí. Dáš si pivo?"

Jistě. Za chvíli jsem zpátky. Nevadí, když se rozhlédnu?"

„Ne, to je v pořádku."

Nebylo snadné rozpoznat tváře, ale Bečky si chtěla rychle prohlédnout hosty, kdyby náhodou zahlédla ten pár, který večer odešel z klubu. Prodírala se davem až dozadu k toaletám, otočila se a vrátila se zpátky. Vysokého blondáka ale nikde nezahlédla. Minula Dodie, která byla tak zabraná do hovoru, že si jí ani nevšimla. Ten kluk je vážně hezky, pomyslela si Bečky.

Před Alexis stála na barovém pultu dvě piva. „To bylo rychlé," poznamenala a jedno podala kamarádce.

„Zaplatím ti to."

„O to se nestarej."

„Díky." Bečky se napila teplého piva. „Alexis, nebudeš věřit, co se mi dneska stalo." Rychle jí vyprávěla o Georgině i o tom, jak se jí vyptávala Regan.

„To myslíš vážně?" ujistila se Alexis. „Myslela jsem, že úplně nej-horší je Lorraine. Sice utrácí spoustu tátových peněz, ale nemyslím si, že by mu kdy fyzicky ublížila. A kdyby to udělala, osobně bych jí vyškubala vlasy."

„To se nedivím, kdyby chtěl někdo ublížit mému tátovi, brala bych to stejně."

„Máš štěstí, že rodiče žijí spolu," prohodila Alexis s trochou lítosti v hlase a napila se.

Já vím," řekla Bečky a cítila se trochu nesvá. „Alexis, oni si myslí, že ten kluk, kterého ta holka sbalila, měl zájem o lekce komiky a žije na Upper East Side. Neslyšelas nikdy o Chipu Jonesovi?"

„Ne," odpověděla Alexis a otáčela si pramínek vlasů kolem prstu. „Většina kluků tady se zajímá spíš o obchod."

Bečky přikývla. „Děkuju, žeš mě pozvala na noc k tvému tátovi. Jsem moc ráda, že nebudu sama. Jsi vážně skvělá kamarádka."

„To je v pořádku. Ted' když Lorraine vypadla, je konečně čistý vzduch. A táta má nádherný bazén. Zítra bychom se mohly chvíli opalovat. Věřila bys, že Lorraine se dneska ubytovala v hotelu Tree

tops? Pokoj tam stojí celé jmění! Táta před několika měsíci prodal její byt, ale neřekl jí to."

Bečky se zasmála. Žila v úplně jiném světě než Alexis. „Koukni, támhle jde Dodie."

Alexis se otočila. Kamarádka se k nim blížila, za ní kráčet kluk, s kterým před chvílí hovořila. Vypadal nervózní.
„Ahoj, Bečky!“ pozdravila Dodie. „Bečky, tohle je Phil.“ V
„Rád tě poznávám,“ řekl mladík a natáhl k ní ruku.
„Omlouvám se, že se vám nemůžu věnovat, ale musím jít...”

V autě ukázala Regan prsten Kit a Billymu. „Jsou na něm iniciály CRJ. Musí patřit jemu. Barman si myslí, že si tu dával poslední skleničku," vysvětlovala Regan. Vytáhla mobil a vyťukala Jackovo číslo.

„Požádám hlídkové vozy v té oblasti, aby dávaly zvlášť pozor," ujistil ji Jack. „Dneska večer se potýkají se spoustou problémů, ale zdůraznil jsem jim, že tohle je důležité." Na chvíli se odmlčel. „Nevěřila bys, za kým mířím."

Regan poslouchala, když jí vyprávěl Wallyho ságu.

„Ceká na mě na nějaké pěšince vedle dálnice West Side a z nosu mu teče krev. Pokud skutečně má ty ukradené plastiky, budu v pokušení ho na ten nos políbit, aby ho tak nebolel. Musíme dát té stavební firmě nějakou prémii, ať už to s bytem dopadne jakkoli."

„Když budete chytat toho zloděje u řeky, nezapomeňte se dívat i po Georgině a Chipovi. Obávám se, že mohou být kdekoli ve městě."

„Já vím, Regan," ujistil ji Jack. „Jakmile skončím, připojím se k tobě."

Regan zavěsila a rozjela se. Nestačila ujet ani pár metrů a mobil zazvonil znovu. Rychle po něm sáhla.

„Regan, tady Bečky. Vzpomínáte si, z toho klubu, mluvily jsme spolu. Jsem v jednom baru a právě jsem se seznámila se spolubydlícím Chipa Jonese."

„S jeho spolubydlícím?" ujistila se Regan zaskočeně.

„Ano! Právě odcházel. Mám o Chipa Jonese takový strach, že jsem jen vyhrkla: Neznáš náhodou Chipa Jonese? A on řekl, že ano. Chi-pova rodina se ho snaží celý večer zastihnout, ale nebere mobil."

„Je tam ten spolubydlící ještě s vámi?"

„Ano."

„Zeptejte se ho, jakou vysokou školu Chip studoval.“
„Moment... Chairsworth.“

„Kde jste?“ 1 „V Lonnieho baru na rohu Osmdesáté osmé a Druhé.“ „Jsme pár bloku od vás. Můžete vyjít ven?“

O dvě minuty později Regan zaparkovala před barem. Bečky stála na chodníku se dvěma děvčaty přibližně v jejím věku a mladíkem, zřejmě Chipovým spolubydlícím. Všichni čtyři cestující se z auta drali ven.

„Tentokrát tady nebudu čekat,“ zamumlala Kit a chopila se berlí.

Já taky ne,“ souhlasil Billy a chytil ji za loket.

Bečky všechny představila.

Regan je rychle informovala o tom, co zjistili o Georgině, a podala Philovi prsten. Mladík vypadal zaraženě. „Je jeho. Chip mi říkal, že by se rád zapsal do kurzů komiky. Přiměl mě slíbit, že to nikomu neprozradím.“ Na chvíli se zamyslel. „Už léta trpí astmatem a občas používá inhalátor. Je vysoký a docela silný, ale má dýchací potíže. Už dost na tom, že by ho ta podivínka mohla k smrti vyděsit, ale větší strach mám z těch kapek na spaní. Pokud ho někde nechá — dost špatně se dýchá už jen kvůli horku a vlhkosti...“ Mladík zmlkl.

„Chápu vás,“ prohodila Regan. „Musíme pracovat rychle, abychom je našli. Víme, že byli v baru U Sammyho na Osmdesáté šesté ulici nedaleko Třetí avenue. A byli tam chvíli před zavřením, takže musí být někde tady v okolí. Pokud se jim povede chytit taxík nebo nějakou jinou dopravu, mohou být samozřejmě kdekoli.“

„Právě jsem volal našeho vrátného,“ řekl Phil. „Domů se Chip zatím nevrátil.“

„Máte s Chipem nějaké kamarády, které byste mohli požádat, aby nám pomohli hledat? Měli bychom pozorně projít parky a podívat se také k řece, nevynechat žádné opuštěné místo ve městě, kam ho mohla zatáhnout.“

„Vrátím se do baru a zeptám se. Tady se setkává spousta lidí z okolí. Vsadím se, že rádi pomohou.“

„To by bylo skvělé. Jen si dávejte pozor na to, co budete říkat. Kdybychom ji našli a ona neměla na svědomí ty ostatní události, mohly by nastat potíže.“

„Dobře.“

„Měli bychom dát vědět Chipově rodině.“

Phil sebou trhl. „Už o něho mají strach.“

„Určitě mají,“ souhlasila Regan tiše. „Kde bydlí?“

Jeho rodiče jsou v Maine a sestra v San Diegu. Pracuje pro televizní zpravodajskou stanici. Před chvílí jsem s nimi telefonicky hovořil o výpadku proudu.“

„Nejdřív zavoláme rodičům.“

Sue a Chris Jonesovi podle očekávání propadli panice. Regan je ujistila, že dělají všechno, aby Chipa našli. „Policie o něm ví. Phil volá jeho kamarádům. A chystáme se ho jít hledat.“

„Byl vždycky k děvčatům velice zdvořilý,“ vysvětlovala Sue hlasem plným obav. „Pro takovou ženu je určitě snadným cílem. A kapky na spaní, proboha! Když jsem s ním mluvila, připadalo mi, že to trochu přehnal s pitím.“

Chris poslouchal. „Sedneme do auta a jedeme tam.“

„Buďte prosím opatrní,“ požádala Regan. „Řídit v noci, když jste tak rozčilení a plní obav, je nebezpečné. A až se dostanete do oblasti, kde nefunguje proud, na silnicích je naprostá tma.“

„Horší by bylo tu jen tak sedět,“ namítl Chris Jones odhodlaně. „A teď jdu zavolat naší dceři.“

„Požádejte ji, aby si tu informaci nechala pro sebe,“ varovala ho Regan. Je možné, že ti dva jsou prostě jenom spolu. Možná ani nechce vašemu synovi ublížit.“

„Neříkala jste, že její oběti jsou blondáci?“ zeptala se Sue zlomeným hlasem.

„Ano. Ale tady v New Yorku je pro ni těžké něco podobného uskutečnit. Nemá auto, takže se o to možná ani nepokusí.“
„Modlím se, aby to tak bylo,“ prohodil Chris tiše. „Ale moc tomu nevěřím.“

„Já taky ne, pomyslela si Regan. Když zavěsila, rozhlédla se po celé skupince. Tvořili ji Phil, Bečky, její kamarádky Alexis a Dodie, Kit a Billy. „Musíme si rozdělit úkoly. Phil to půjde oznámit do baru. My poprosíme všechny dobrovolníky, aby se rozdělili do skupin a prošli jednotlivé oblasti. Já budu objíždět kolem s —“

„Jede můj táta!“ vyhrkla Alexis, když se podél bloku blížil rolls-royce. „Pomůže nám. Může nás vozit. Bečky ví, jak ta šílená ženská vypadá.“

Regan se otočila. Řidič automobilu zastavil za jejím autem. Překvapeně se dívala, jak vystupuje Conrad Spreckles.

„Conrade!“

„Regan!“

„Vy dva se znáte?“ vykřikla Alexis.

„Zlato, Regan a jejímu muži jsem prodal ten byt.“

„Teď už vím, že jste v pohodě,“ obrátila se Alexis na Regan.

„Budoucí bývalá manželka mého otce měla ten byt moc ráda. Proto jsem tam nikdy nebyla. Těší mě, že už jí nepatří.“

„Alexis,“ pokáral ji Conrad mírně.

Věděla jsem, že za tím něco bude, když ten byt prodával a Lorrai-ne nebylo nikde vidět, pomyslela si Regan.

„Tati, jsem tak ráda, že jsi tady,“ vyhrkla Alexis a objala ho.

„Jedeš právě včas. Musíme pomoci najít někoho, kdo se dostal do problémů.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Conrad s náznakem dojetí v hlase. Zájem jeho dcery ho překvapil. Je to už strašně dlouho, co ho objala. A až doteď si neuvědomoval, jak moc se mu po ní stýská. „Regan, řekl bych, že vy to tu vedete,“ vypravil ze sebe. „Co bychom měli dělat?“

Temnotu na dálnici West Side prořezávalo několik blikajících červených světel zaparkovaných policejních vozů. „Au," sténal Wally, když mu zdravotníci ošetřovali nos. „To bolí!"

Stále seděli s Arthurem na zemi. Jack Reilly a jeho asistent Keith seděli na bobku a hovořili s nimi. Skleněné plastiky z batohu byly rozložené na špinavých pokrývkách, do nichž byly původně zabalené.

Detektivové pročesávali okolí a hledali uprchlého zloděje.

Arthurovi se točila hlava. Večer se vloupal do bytu Jacka Reillyho, zamkl jeho manželku na střeše a teď jim Jack děkuje za projevenou statečnost.

Jack poplácal Arthura po zádech. „Kdybyste se za tím zlodějem nerozběhl..."

„A co já?" zavrčel Wally. „Kdybych toho šílence přátelsky nepozdravil, nikdy by se tohle všechno nestalo."

Jack se rozesmál. „Máte pravdu, Wally. Poslyšte, rád bych vás vzal oba do své kanceláře. Mluvil jsem s majiteli té galerie. Jsou radostí bez sebe. Budou tam čekat a je mi jasné, že by vás rádi poznali. Musíme odvézt ty plastiky k nám a sejmut z nich otisky prstů, než je vrátíme majitelům. Sejmeme otisky i z toho špinavého batohu a uvidíme, jestli se podle nich dá něco zjistit. Obstarám něco k jídlu a pro vás čistou košili, Wally."

„A co moje auto?"

„Půjčte mi klíčky. Pošlu sem pár svých chlapců s benzinem, auto pak odvezou k mé kanceláři." „Dobře."

„Rádi bychom sejmuli otisky i vám, Arthure, protože víme, že jste se dotýkal těch plastik i batohu. Říká se tomu vyloučení otisků. Můžeme se pak soustředit na další, které sejmeme."

Arthurovi se dělalo mdlo. Ještě nikdy mu otisky prstů neodebírali. A teď ho budou mít v záznamech. A stejné otisky jsou na tom para-lyzeru. „Jasně," zamumlal. „Wally se některých plastik dotýkal taky."

„Tomu sejmeme otisky také. Stejně jako majitelům té galerie."

Wally s Arthurem jeli do města na zadním sedadle neoznačeného policejního auta. Vpředu seděli Keith a Jack. Příště už mě povevou v poutech, pomyslel si Arthur ztrápeně. Majitelé galerie, stále ještě v plážovém oblečení, čekali netrpělivě před policejním velitelstvím. Bylo jim jasné, že tenhle příběh by mohl udělat jejich galerii reklamu, proto zavolali novináře. Několik reportérů a fotografa už mělo dost rozhovorů s lidmi uvězněnými ve výtahu a přispěchali. Fotoaparáty cvakaly, když starší pár objímal Arthura a Wallyho s otekým nosem.

Jak vám můžeme poděkovat?" vykřikovali Leon a Zora Petersovi. „Musíte přijít na slavnostní vernisáž."

Jeden vzrušený reportér strčil mikrofon Wallymu před obličej. „Jak se cítíte?" ptal se se zájmem.

„Strašně mě bolí ten nos, ale jsem hrdý," odpověděl Wally prostě. Jsem hrdý, že jsme dokázali tomu zločinci zabránit, aby utekl s cennými uměleckými díly, která mu nepatří. Jsem si jistý, že newyorská policie ho za chvíli dostane za mříže. Tam lidi jako on patří. A mohli by zahodit klíč."

Reportér nadšeně pokýval hlavou a obrátil se na Arthura, který upíral na Wallyho šokovaný pohled. „A co vy? Pochopil jsem, že vy jste se rozběhl za tím mužem, který napadl vašeho kamaráda."

Arthur naprázdno polkl. Jsem rád kvůli majitelům té galerie," začal roztřeseně. „Když jsem šel bránit kamaráda, netušil jsem, že pomáhám lidem, které jsem nikdy neviděl..." Leon a Zora Petersovi stáli vedle Arthura a oba zářili.

Odpověděli ještě na několik otázek, potom nechali novináře novináři a odešli nahoru do Jackovy kanceláře. I tam převažovala dobrá nálada.

Jsem moc rád, že tomu tak bylo, ale proč jste proboha jeli v noci do města, když nefunguje proud?" zeptal se Leon s vykulenýma očima.

„No, mysleli jsme, že by to mohla být zábava," soukal ze sebe Arthur. „Slyšeli jsme, že při posledním výpadku proudu probíhala v ulicích spousta večírků. V New Jersey, kde bydlíme, se nic neděje."

Leon pokrčil rameny. „To zní jako dobrý důvod."

„Právě jsem se vrátil z práce, byli jsme dělat v Connecticutu," dodal Wally. „Cestou domů všechno kolem zhaslo. Když mě můj šéf vyložil před domem, právě se objevil Arthur a navrhl, že bychom se mohli jet podívat do města."

Tak proč jsi jen nenastoupil k Arthurovi do auta, pomyslel si Jack.

Do dveří Jackovy kanceláře nakoukl jeden z detektivů.

„Ano?" vzhlédl k němu Jack.

Detektiv svíral v dlani Arthurův paralyzér, stále ještě ho měl v igelitovém sáčku. „Zjistili jsme, že tenhle model je k dostání jen na internetu u jedné malé společnosti, která nepůsobí v oboru ještě příliš dlouho. Mají sídlo v Nebrasce. Je to nejlevnější model, jaký vyrábějí. Měli bychom být schopni zjistit, komu patří. Zítří si promluví s někým z té společnosti."

„Výborně." Jack se obrátil k ostatním. „Včera večer se nám někdo vloupal do bytu," vysvětlil. „Moje žena přišla domů ve chvíli, kdy tam ten lupič právě byl. Naštěstí sejí nic nestalo."

„Ach ne!" vykřikla Zora. „To je příšerné. Dneska se snad vynořili všichni zločinci, ne?"

„Máme štěstí, že tentokrát se při výpadku elektřiny nic zvláštního neděje," řekl Jack. „Zločinci vycházejí každou noc."

„Možná byste měli zkusit získat do svých služeb i tyhle dva," zažertoval Leon a ukázal na Wallyho a Arthura. „Podívejte, co udělali pro nás! A to se o to vlastně ani nesnažili. Bůhví, čeho všeho by byli schopní, kdyby se na to soustředili."

Wally a Arthur se přinutili k neupřímnému zasmání.

„Rekonstruujeme byt a Wally patří k firmě, která tam pracuje," vysvětlil Jack. „Díky tomu volal právě mně, když se to všechno seběhlo." Několikrát poklepal prsty na stůl.

„Mimochodem, Arthure, čím se živíte vy?"

„Dělám do počítačů," vyhrkl Arthur spěšně. Pak ještě honem dodal: „Proto jsem okamžitě poznal ty skleněné plastiky. Četl jsem o nich na internetu..."

„Támhle je taxík!" křikl Chip, když se s Georginou dostali na Pátou avenue. Skočil do tmavé ulice, mával rukama, taxikář šlápl na brzdy a v poslední chvíli se mu vyhnul. Chip otevřel zadní dvířka a naskočil.

„Kam jedete?" vyštěkl řidič na Georginu z okénka. Stála tam trochu zaskočená, nedokázala na Chipovu nečekanou akci zareagovat. „Je to dneska večer moje poslední jízda," pokračoval řidič. „Na ulicích je to nebezpečný. Je tma jako v pytli a díky šilencům, jako je váš přítel, kteří mi vběhnou pod kola, bych mohl způsobit nějakou nehodu. Tak mi řekněte, kam to bude, dámo, a nasedněte si."

Georgina se rozhodla ve zlomku vteřiny. Udala adresu a nasedla. Chip ležel se zavřenýma očima opřený o sedadlo. Řidič se rozjel ve chvíli, kdy zabouchla dveře. Georgina byla ráda, že si jí přestal všímat. Puštěné rádio bylo vyladěné na zpravodajskou stanici. Hlasatel právě oznamoval, že představitelé města jsou optimističtí a světla se brzy rozsvítí. Uprostřed hlášení řidič přeladil na hudební stanici.

Provoz byl velice řídký. Většina lidí už byla doma a pekla se ve svých rozžhavených bytech. Zítra bude město plné unavených podrážděných lidí, pomyslela si Georgina. Za necelých deset minut byli na místě. Řidič zastavil a spustil přepážku. „Která budova?" zeptal se.

„Vystoupíme tady na rohu," odpověděla Georgina a pohlédla na taxametr. Podala řidiči hrst bankovek. „To by mělo stačit."

„Díky," zamumlal řidič a zavřel přepážku.

„Jdeme, Chipe," řekla Georgina a zatřásla mladíkem. „Cože?" zamumlal a otevřel oči. „Kde to jsme?" Georgina otevřela dveře a pevně ho uchopila za ruku. „Vystupujeme." „Musím domů," protestoval slabě.

„Nemůžeš jít po těch schodech tak vysoko," prohodila Georgina pro případ, že by taxikář poslouchal.

Nemusela si dělat starosti, taxikář si luskal prsty v rytmu hlasité hudby.

Chip se pomalu omámeně vysoukal z auta. Všude byla tma a klid. Nikde žádné známky života. Georgina ho vzala za ruku.

„Pojď," lákala ho. „Chci ti něco ukázat."

Jsem strašně unavený," zamumlal, když ho vedla přes ulici a vzdalovali se od budov. „Potřebuju si lehnout."

„Za chvíli můžeš ležet." Kráčela před ním po travnatém pásu a pevně mu svírala dlaň. „Je tu moc hezky. Proč bys chtěl chodit někam jinam?" Zarazila se, když došli ke kamenné zídce. „Posadíme se za těmi keři. Je to tam příjemné a nerušené."

Je tu hrozná tma," namítl Chip a trochu se vzpouzel. „Skoro nic nevidím." Posadil se na zem, lehl si a okamžitě usnul.

Georgina si úlevně vydechla. Vážně jsem ho sem dostala, pomyslela si. Je na místě, o kterém jsem si myslela, že by tam nikdy nechtěl jít. Chvíli postála a upírala pohled do temnoty, potom se posadila vedle něho. Hlavou jí vířily myšlenky a pocity. Tady se to všechno stalo a Chipovi je to úplně jedno. Stejně pro něho nejsem dost dobrá, takže nemá cenu si dělat starosti. Rozzlobeně otevřela kabelku a vytáhla balíček cigaret. Připravila si značku, kterou chtěla použít na jeho paži. Ale to může klidně počkat, pomyslela si. Nejdřív si zakouřím. Vychutnávala si pocit, že ovládá svůj osud, a chtěla si ho užít. Jakmile ho označuje, bude muset okamžitě zmizet. Ale kdyby je teď někdo zahlédl, nebude mu připadat vůbec nic podezřelého. Jsou jen mladý pár unikající před děsným horkem v jejich bytě.

Nemůžu uvěřit, že jsem tady, pomyslela si znovu. Prostě nemůžu. Můj život mohl být úplně jiný. Zapálila si cigaretu, vytáhla mobil a zapnula ho. Našla dvě zprávy od Paulette, jednu od Melanie a jednu od Dextera. Proč jí volali?

Nechtěli s ní večer jít do toho klubu. Možná si po návratu do hotelu Kit stěžovala, že ji tam nechala samotnou. Co je na tom špatného? Mě opustili v životě tolikrát a taky jsem to přežila.

Nechtěla si zprávy vyslechnout, ale byla v pokušení zavolat Paulette. Byla to její jediná přítelkyně. Jenomže taky za moc nestála. Ne, rozhodla se, zavolám jí až zítra.

Georgina hodila telefon zpátky do kabelky a jen tak ze zvědavosti vytáhla Chipův mobil. Byl velice moderní a kvalitní. Připomínal miniaturní počítač, měl i klávesnici. Stiskla tlačítko a telefon se rozsvítil. Kéž bych tak věděla, jak si přečíst jeho vzkazy, uvažovala. Ale bez kódu to bylo beznadějně. Položila telefon vedle sebe na zem, lehla si a potáhla z cigarety.

Dívala se na hvězdy, které obvykle nebyly nad Manhattanem tak krásně vidět, a začala zpívat. Jeden verš písně. Netušila ale, že když odložila Chipův mobil na zem, stisklo se tlačítko vytáčení.

Chipovi rodiče právě spěchali ze dveří, když zazvonil jejich telefon. Oba se rozběhli zpátky dovnitř. Matka mířila do kuchyně, otec do obývacího pokoje. „To je Chip,“ vykřikla matka, když uviděla číslo volajícího. Oba telefon okamžitě zvedli.

„Haló, Chipe!“ křičeli s nadějí. „Chipe!“

Ale nikdo neodpovídal. Slyšeli jen tichý zpívající ženský hlas.

„Chipe!“ křičeli. „Chipe, řekni něco, prosím!“

Georgině se objevil na tváři tázavý výraz. „Co je to za zvuky?“ zamumlala tiše a stočila pohled k Chipovu mobilu. Zvedla ho a přiložila si ho k uchu. Slyšela křičet nějakého muže a ženu. „Chipe, tady máma — a táta — kde jsi?“

Přerušila spojení. Teď už se skutečně zlobila. Byli to dva lidé, kteří by ji nikdy nepřijali. Tím si byla jistá. Nepozvali by ji do Maine na prodloužený víkend na humra a bílé víno.

Je tady," vyslovila nahlas, když si byla jistá, že je telefon vypnutý. Jenomže s vámi právě teď nemůže mluvit." Potom se hořce rozesmála. „Možná s vámi už nikdy mluvit nebude."

Znovu si lehla do trávy a dokouřila cigaretu. Potom se cítila o trochu lépe. Život je nespravedlivý, pomyslela si. Nikdy jsem si nic neužila. Ne jako tenhle rozmazlený spratek, který tu leží vedle mě. Má oba milující rodiče. Jejich hlasy v ní ale probouzely vztek. Nikdo na celé planetě ke mně nic takového necítí, pomyslela si.

Chip tvrdě spal. Byl tak tichý a klidný, že se nad něj naklonila, aby se ujistila, že dýchá. Dýchal.

Shromáždění mladých lidí před Lonnieho barem se minutu po minutě zvětšovalo. Phil zašel dovnitř a oznámil všem, že se chystají jít Chipa hledat. Bar se okamžitě téměř vyprázdnil. Skoro každý měl mobil, snažil se spojit se svými přáteli a žádal je, aby se přidali a přinesli baterky.

„Když se něco takového stane, všichni si uvědomíme, že by se to mohlo stát někomu z nás," řekla drobná snědá dívka Regan. „Cítím se strašně. Obvykle se ztrácejí děvčata, ne kluci."

Já vím," souhlasila Regan. Zavolala k davu: „Chvilku mě všichni poslouchejte, prosím. Nejdřív vás chci ujistit, že si vaši pomoci velice ceníme. Rodiče Chipa Jonese už jsou na cestě z Maine a jsou strachy bez sebe. Barman Josh Gaspero nabídl, že nechá otevřeno a že můžeme bar používat jako základnu. Víím, že mobily teď nefungují spolehlivě. Ale vezměte si číslo linky do baru a občas zavolejte. Josh bude vědět, co se aktuálně děje. Také si vezměte Philovo a moje číslo. Pokud by se něco dělo, rádi bychom to co nejrychleji věděli. Na papír, který připravil Josh na barovém pultu, запиšte své jméno a číslo, abychom měli s každým spojení. Je vám jasné, že musíme hledat především v odlehlých oblastech, tak nechoďte sami. Rozdělte se do skupin."

Je nás sedm nebo osm, půjdeme společně do Central Parku," zavolal jeden mladík.

„Výborně," pochválila ho Regan. „Myslím, že by nebylo špatné, kdyby se zbytek z vás zaměřil na Upper East Side. Dívejte se podél řeky a v parku Carla Schurze. Pokud by se objevil někdo z vašich přátel s autem, můžete se rozjet i do dalších oblastí." Regan zazvonil mobil. „Promiňte, myslím, že jsou to Chipovi rodiče," řekla, odvrátila se a vzala hovor. „Regan, někdo nám právě volal z Chipova mobilu," řekl stísněně Chris Jones. Regan slyšela, že Sue vedle pláče.

„Co říkal?"

„Slyšeli jsme jen nějakou ženu zpívat, jakoby pro sebe. Potom zmlkla. O chvíli později se spojení přerušilo. Snažili jsme se zavolat zpátky, ale přepojovalo nás to rovnou do hlasové schránky."

„Zpívala? Co zpívala?"

Jen hodní umírají mladí" vyhrkla Sue a její hlas prozrazoval, že nemá daleko k hysterii. „Zpívala ten verš pořád dokola."

Regan se rozbušilo srdce. „Slyšeli jste v pozadí ještě něco jiného?"

„Myslím, že jsem slyšela klakson auta. Z dálky se taky ozýval zvuk policejních sirén."

„Myslíte, že volali odněkud zvenku?"

„Bud', nebo seděli u otevřeného okna. Ale proč by nám někdo něco takového dělal?" naléhala Sue. „Proč by se nám takhle vysmíval? A kde vůbec přišel na naše číslo?"

„Chip ho měl zřejmě navolené v telefonu," uvažovala Regan. „Říkali jste, že jste s ním dnes večer mluvili. Volali jste mu?"

„Ano," odpověděla Sue. „Volali jsme mu, jakmile jsme se dozvěděli o výpadku proudu."

„Ale miláčku, vzpomeň si, on nám volal zpátky, protože bylo hrozně špatně slyšet," vybavil si Chris.

„Pokud to tak bylo a byli jste poslední, komu volal, mohlo se náhodou stisknout tlačítko vytáčení. Má věčko nebo některý z těch nových přístrojů.?"

T

„Ten nový."

„Jedna moje kamarádka si nedávno vyslechla hovor nahraný na záznamníku. Ten člověk, co jí volal, určitě neměl v úmyslu nechat ji ho vyslechnout. Nechával jí vzkaz a neuvědomil si, že se číslo vytočilo znovu. Stejná věc se mohla stát i vám."

„Ale měl vypnutý telefon. A proč by zpívala tu píseň?“ vyptávala se Sue.

„To nevím, ale zavolám tomu detektivovi do Atlanty, který má ve vazbě Georgininu kamarádku. Ráda poskytne jakékoli informace, jen aby si zachránila kůži. Možná má ta písnička nějaký význam. Snažíme se zjistit, jestli je ve městě nějaké místo, které je pro Georginu důležité a kam by se mohla uchýlit.“

„Pokud má jeho telefon a on s námi nemluvil, nutně to znamená, že už je omámený...,“ začala Sue.

„Ne, takhle neuvažujte,“ zarazila ji Regan. „Je tu spousta lidí, kteří se chystají jít do ulic vašeho syna hledat. Oznámili jsme to i policii.“

„Hned sedáme do auta,“ ozval se Chris. „Nechávám telefon přesměrovaný, kdyby volali. Zůstaňte s námi v kontaktu. Regan, prosím, najděte ho.“

Když Regan zavěsila, zavolala detektivu McFaddenovi do Atlanty a požádala ho, aby se Paulette zeptal na tu píseň a zjistil, kde žila její babička. O písničce se před ní Georgina nikdy nezmínila, ale dívka si vzpomněla, že babička žila někde na Lower East Side. Adresu ale neznala.

Regan znovu oslovila shromážděné a sdělila jim, o čem právě mluvila s Chipovými rodiči. „Musíme jednat rychle. Chip už je možná pod vlivem té drogy. Nezapomínejte, že nejdůležitější je bezpečnost. Buďte prosím opatrní.“

Regan se obrátila ke Conradovi, který stál s Kit, Alexis, Bečky, Dodie a Philem.

„Kam máme vyrazit?“ zeptal se Conrad.

„Počkejte. Philovi kamarádi procházejí Upper East Side...“

Phil pňkyvl. „Zůstaneme s Dodie taky tady poblíž. Znam tu a budu udržovat kontakt s Joshem. Nechci, aby pátrací skupiny ztrácely odhodlání, kdybychom během několika příštích hodin -“ zarazil se neschopný pokračovat.

„To je skvělý nápad, Phile," prohodila Regan. „Conrade, mohl byste s Bečky a Alexis projet Tribeku? Víím, že tu část města dobře znáte. Je tam spousta opuštěných míst podél řeky, kde by mohli být. Já se svou skupinou prohledáme Lower East Side. Tam žila Georgi-nina babička. Možná vzala Chipa po stopách svých vzpomínek."

„Samozřejmě, Regan." Conrad vykročil k autu, ale vzápětí se vrátil a chytil Regan za ruku. „Dokážu si představit, jak musí být jeho rodičům. Budeme jezdit tak dlouho, dokud ho nenajdeme."

„Děkuju, Conrade. Mimochodem, máte moc milou dceru."

Muž se usmál. Já víím. Mám velké štěstí."

Když všichni nasedli do aut, Regan se zaobírala jedinou myšlenkou. Pokud měla Georgina v úmyslu spáchat na Manhattanu zločin, aniž by měla auto, musela mít nějaké místo promyšlené předem. Nemohla jen tak projíždět kolem a hledat ideální místo, jak to dělala v ostatních městech. Ale kde na Manhattanu by to mohlo být?

A z jakého důvodu by si to místo vybrala?

Rod, majitel stavební firmy, seděl se svou manželkou Lee u stolu na verandě, kterou sám postavil na dvorku před kuchyní. Děti už spaly a oni si v klidu vychutnávali skleničku. Na stole měli postavený ztišený starý tranzistorák, který vysílal nové zprávy o výpadku proudu.

„Drž nám palce," řekl Rod. „Pokud výpadek vydrží do zítřejšího rána, nebudu se muset Reillyovým vymlouvat, proč se u nich objevím až ve středu."

Lee, temperamentní energická žena, se zasmála. „Nechápu, jak všechny ty uskoky zvládáš. Já bych z toho měla hrůzou sevřený žaludek."

„Neboj, zlato," prohodil Rod a mávl rukou. „Nakonec jsou se mnou všichni spokojení." Když zaslechl znělku před zprávami, zesílil rádio. „A teď," oznamoval mužský hlas, „tu máme zvláštní zpravodajství z policejního velitelství. Co pro nás máš, Gino?"

„Máme pro vás šťastný konec jednoho případu. Během výpadku proudu došlo k vloupání v jedné galerii v SoHo, odkud si lupiči odnesli cenné skleněné plastiky. Dvěma mužům došel na dálnici West Side benzin, tak se vydali po pěšině podél řeky. Tam se střetli se zlodějem a získali zpátky ukradené předměty. Oba muži jsou z New Jersey. Jmenují se Wally Madison a Arthur -"

„Cože?" vyhrkl Rod a natáhl se po rádiu.

„S hrdiny jsme se setkali před policejním velitelstvím. Jack Reilly se je chystal odvézt do své kanceláře spolu s majiteli té galerie. Není potřeba zdůrazňovat, že ti byli nadšením bez sebe. Mám nepotvrzenou zprávu, že dnes se někdo vloupal i do bytu Jacka Reillyho. Pokud víme, nic se neztratilo."

„Co dělal Wally v New Yorku?" vyhrkl Rod. Klid zmizel a bylo na něm znát rozčilení.

„Manželka Jacka Reillyho se vrátila těsně před výpadkem elektřiny domů. Lupič byl v bytě a zavřel ji venku na střeše. Potom uprchl. O vývoji situace vás budeme informovat."

„Dobrý bože," vydechl Rod. „Někdo se vloupal do jejich bytu. To je hrozný."

„To je, ale Jack Reilly je šťastný, že Wally objevil ty ukradené plastiky. To by pro vás mohlo být jen dobré," prohodila Lee prakticky.

„Máme za sebou dlouhý den a zítra nás čeká další. Překvapilo mě, že se Wally vydal tak pozdě ven. Dneska mi připadal nervózní. Zavolám mu."

Rod odešel do kuchyně a zvedl telefon. Wallymu se na mobil ale nemohl dovolat, proto se rozhodl vytočit číslo kanceláře Jacka Reillyho.

„To jsem já!" vykřikl Rod, když Jack zvedl telefon. „Právě jsem v rádiu slyšel, co všechno se přihodilo Wallymu. To je neuvěřitelné. A je mi moc líto, že se k vám někdo dostal do bytu."

„Vidím, že zprávy se šíří rychle. Naštěstí je Regan v pořádku, to je jediné, na čem záleží."

„Jak se dostali dovnitř?"

„Nejsou tam žádné stopy po násilném vniknutí. Museli mít klíč."

„Jacku, chci vás ujistit, že na klíče dávám pozor. Wally, Frank i já jsme byli právě na cestě z Connecticutu, když vypnuli proud."

„S tím si nedělejte starostí, Rode. Když jsme koupili ten loft od Conrada Sprecklese, nevyměnili jsme zámky. Mohl to být někdo z jejich známých, kdo měl klíč. Možné je všechno. Nepovažovali jsme výměnu zámku za důležitou, protože byty nebyly propojené a v tom novém nebylo co ukrást. Jakmile jste ale prorazili průchod, měli jsme nechat zámky vyměnit. Postarám se o to hned zítra ráno."

V tu chvíli v kuchyni zablikalo světlo. Rod vydechl a sevřel se mu žaludek. „Stalo se něco?“

Jo, jen jsem byl trochu překvapený. U nás v domě se začíná svítit.“

„To je fantastické!“ vyhrkl Jack, „Doufejme, že za chvíli už bude obnovena dodávka proudu všude. Chcete si promluvit s Wallym? Pomalu půjdeme. Chce nám pomoci s dalším případem. Regan se snaží najít mladíka, který trávil večer s jednou ženou. Je to ale násilnice. Chudák kluk nemá tušení, komu naletěl. Wally a jeho přítel Arthur se nabídli, že se přidají k pátracím skupinám.“

„Také bych rád pomohl,“ navrhl Rod.

„To je od vás moc hezké, ale jste v New Jersey...“

„Hned vyjedu. Tady už elektřina funguje, takže se nemusím bát o rodinu. Jen bych si na chvíli promluvil s Wallym.“ Íste, předávám.

Rod počkal, až Jack předá sluchátko.

„Ahoj,“ ozval se Wally huhňavě.

„Wally, jsi hrdina.“

„Mám sice rozbitej nos, ale dost lidí je díky mně dneska šťastných. Ale teď nastala ještě vážnější situace...“ Jedu tam, chci taky pomoci.“ „Určitě?“ „Ano.“

„Toho kluka hledá i Conrad Spreckles.“ „Cože?“

„To je dlouhé vyprávění. Regan právě volala Jackovi a všechno mu ťo vylíčila. Conradova dcera byla v jednom baru v New Yorku a nějak se do celé věci zamíchala.“

„Kde se můžeme setkat?“

„Budeme prohledávat Upper West Side. Za chvíli se tam vydáme.“ „Okamžitě vyrazím. Zavolám ti, až budu poblíž, a dohodneme se, kde se sejdem.“

Rod zavěsil. Opravdu chtěl pomoci. Ale měl také nepříjemný pocit vloupání k Reillyovým. Nechtěl dopustit, aby Jack podezíral některého z nich. Chtěl zjistit, kdo je ten Wallyho kamarád. Zdálo se mu, že Wally znervózněl, když

zjistil, že k Reillyovým se mají vrátit už v úterý, ne až ve středu. Ale bez ohledu na to, co se stalo, chtěl dát jasně najevo, že je naprosto spolehlivý. Tedy s výjimkou dodržování termínů.

Rod se otočil. Lee stála ve dveřích a dívala se na něho. „Drahoušku, na někoho, kdo si nic příliš nepřipouští, vypadáš trochu ustaraně.“

„Podle Cala je tohle adresa baru, kde pracovala Georginina babička," řekla Regan, když zastavila před restaurací se zdravou stravou. Bylo ale zavřeno, výlohy chránily bytelné kovové mříže.

„Z toho, co mi říkal o její babičce, mám pocit, že se musí obracet v hrobě," poznamenal Billy.

Regan si povzdechla. „Musela to být pro Georginu obrovská ztráta, když jí babička zemřela."

Melanie přikývla. „Připadalo mi to tak, když mi o tom vyprávěla."

„Zajímalo by mě, jestli Georgina byla od té doby v New Yorku."

„To nevím," přiznala Melanie. „Když jsme sem letěli, ptala jsem se jí, jestli už v New Yorku byla. Říkala, že ano, ale že už je to hrozně dávno. Nezmínila se ale o tom, že tu žila její babička."

Regan si povzdechla. Rozhlédla se po tiché ztemnělé ulici. „Nemyslím si, že by tu kolem bylo nějaké místo, kam by Georgina mohla zatáhnout chudáka Chipa. Ale protože sledujeme stopu její babičky, zkusíme to na Lower East Side." Zapnula rádio.

„V některých částech New Jersey se už obnovila dodávka proudu," oznámil hlasatel vzrušeně. „To znamená, že lidé mohou vylézt z postele a znovu zapnout klimatizaci..."

„Moc by pomohlo, kdyby se rozsvítilo i na Manhattanu," poznamenala Regan.

Kit se naklonila dopředu. „Byla jsem dnes s Georginou na jednom

semináři. A připadala mi celkem normální, jen byla velice tichá a na nic se neptala. Ale když si potom na party dala skleničku, začala se chovat agresivněji. A cestou do toho klubu mi připadala už hodně rozrušená."

„A pokud pila dál, kdoví, v jakém stavu je teď," řekla Regan. Pomalu projížděli ulicemi na Lower East Side pod Čtyřicátou ulicí. Na Druhé ulici mezi První a Druhou avenue objevili starý hřbitov zabírající polovinu bloku. Před vetřelci ho chránil vysoký tepaný kovový plot. Vrata jistil zamčený řetěz.

„Tohle je odlehlé místo, které by Georgina mohla vyhledat," prohodila Regan a zastavila.

„Jednu dobu jsem uvažoval o vtipech o chlápku, co navštěvuje hřbitov," ozval se Billy. „Začal jsem si k tomu něco hledat. V roce 1852 byl přijatý zákon, který zakázal pohřbívání na Manhattanu. Tohle je jediný hřbitov, který tu zůstal, a stala se z něj pamětihodnost.“

„Můj otec má několik pohřebních ústavů v New Jersey," prohodila Regan. „Ale tohle jsem nevěděla.“

„Ten zákon přijali během epidemie cholery—jedna byla na začátku třicátých let, druhá v roce 1849. Na Manhattanu zemřelo tolik lidí, že je téměř nebylo kam pohřbívát. Obyvatelé se také báli, že pitná voda by mohla být kontaminována vodou stékající z pohřebišť. Proto schválili ten zákon a na Manhattanu exhumovali tisíce koster, které přesunuli do Queensu, kde se právě začínalo pohřbívát. Poprvé byty nutné za pohřbení svých blízkých platit. V západním Queensu vzniklo tolik hřbitovů, že se té oblasti říkalo hřbitovní pás.“

Kit na něho pohlédla. „Vážně?"

„Neměj strach, z toho jsem si legraci nedělal. Je zajímavé, co všechno člověk najde na internetu.“

„Přemýšlím, jestli je v Queensu pohřbena Georginina babička," zamumlala Regan.

„Pokud ano, myslíš, že by tam Georgina mohla dovést Chipa?“ zeptala se Kit.

„To je nepravděpodobné,“ odpověděla Regan. Jednak by musela mít auto nebo taxíka, aby je tam odvezl a vyložil poblíž hřbitova, protože by těžko mohla říct, kam směřují. A pochybuji, že by našla nějakého řidiče, který by tu cestu byl při výpadku elektriny ochoten podniknout. Taky si nemyslím, že Chip by o své vůli opustil Manhattan. Pokud by byl už omámený, řidič by mohl pojmout podezření.“

„To mi připomíná jednu historku!“ vyhrkla Kit.

„Myslím, že vím kterou,“ prohodila Regan se zvednutým obočím.

„Jedna žena se seznámila na netu s nějakým chlapíkem,“ pokračovala Kit k Billymu a Melanii. „Dali si rande, které zřejmě dopadlo dobře. On jí sdělil, že by ji chtěl představit svým rodičům. Samozřejmě souhlasila. Jednou večer ji vyzvedl a ona si myslela, že ji čeká příjemná večeře s maminkou a tatínkem. Ale odvezl ji k jejich hrobu.“

„Aby se seznámila s rodiči!“ vyhrkl Billy.

Melanie zůstala s otevřenou pusou. „To je ale vážně divné.“

„Zkusím hádat. Na třetí rande už nedošlo,“ prohodil Billy.

„Nemyslím,“ zavrtěla Kit hlavou.

Regan se pomalu rozjela. „Pojedeme podle řeky po okraji Manhattanu. Pokud je Chip už omámený, nebude s ním nikde na ulici.“ Potom zastavila.

„Co se stalo?“ zeptala se Kit.

„Zavolám tomu detektivovi do Atlanty a požádám ho, aby zjistil všechno, co mohla říct Georgina Paulette o své babičce. Možná je ve městě nějaké místo, kam společně chodívaly. Třeba sedaly někde u řeky a dívaly se na lodě. Nechce se mi věřit, že by vzala Chipa na místo, které pro ni nic neznamena.“ Regan vytáčela číslo a pořád jí nešla z hlavy slova té písničky.

Jen hodní umírají mladí.

Lorraine čekala netrpělivě na lavičce naproti hotelu Treetops, když konečně zahlédla Claye, jak se chystá vejít. Vyskočila a mávala na něj: „Clayi!”

Zastavil se a otočil. Dveřník ho zahlédl a s širokým úsměvem na tváři vykročil ke dveřím.

„Vypadněme odsud!” zavrčela Lorraine.

Ale bylo už pozdě. „Slečno Lilyová!” vyhrkl. „Vítejte zpátky! S recepčním právě mluví telefonem jeden rozhlasový reportér. Chtěl s vámi hovořit. Zahlédl vás předtím v televizi...”

Clay na ni se zájmem pohlédl. „Tys byla v televizi?”

Lorraine si načechrala vlasy. „Když jsem vešla, byl právě v hale televizní štáb. Za chvíli jsem zpátky.”

O deset minut později se znovu objevila. Vykročili podél bloku směrem na západ. „Co tě tak zdrželo?” utrhla se na něj. „A kde máš kolo?”

„Mě! To ty poskytuješ rozhovory.”

„Jak bych to mohla odmítnout? V hotelu mi právě půjčili tyhle příšerné boty.”

Pohlédl dolů. „Souhlasím, jsou strašné.”

Lorraine jeho poznámku přešla. „Tak co se stalo?”

„Zkoušel jsem ti volat.”

„Mám vybitý telefon.”

Clay zvedl oči k nebesům. „Přítelkyně mého spolubydlícího si půjčila kolo a píchla ho. Chtělo se mi ji zabít. Mám těch dvou už plné zuby. Půjčil jsem si od ní taneční boty. Ležely v koupelně. Myslel jsem, že by ti mohly padnout.”

„No jistě. Stepovací boty. Přesně to se mi bude hodit, až se budeme plížit po schodech nahoru. Proč sis nepůjčil i nějaké pro sebe? Mohli bychom se tvářit, že jsme Fred a Ginger.”

„Opravdu se snažím, Lorraine. Moc informací jsi mi zatím neposkytl. Vzal jsem i nějaké nářadí pro případ, že by tvůj klíč nešel do zámku.“

„To je od tebe prozíravé.“ Na rohu oesté avenue a Central Park South se Lorraine otočila doprava. Zahlédla známé auto, když ho na chvíli ozářila světla protijedoucího vozu. „Ach ne!“ vykřikla a zatáhla Claye, aby zabočili dolů na Šestou.

„Co se děje?“

„To na rohu byl Conradův rolls-royce. Jel směrem na západ.“ „Jsi si jistá?“

„Ano! A řídil ho on. Když jsem s ním večer mluvila, byl v Connec-ticutu. Musí mě sledovat.“

„K ničemu to nepotřebuje. Bylas dneska večer v televizi i v rádiu. Živě z hotelu Treetops. Jsem si jistý, že by nepředpokládal, že se vypravíš na procházku.“

„Myslíš, že se vydal do bytu, protože objevili ten trezor?“ zeptala se Lorraine s náznakem paniky v hlase.

„Začínáš být paranoidní.“

„Co jiného by tam dělal?“

Jak to mám vědět? Ty jsi za něho vdaná.“

„Už dlouho nebudu. Ale jestli se dostane k těm dopisům, bude mít hroznou radost a zničí mi život.“

„Tak dobře. Oba máme dobrou motivaci dotáhnout to do konce. Já potřebuju peníze na vlastní bydlení, ty chceš ty dopisy. Jdeme.“

„A co když jsou Reillyovi už doma?“

Clay vytáhl mobil. „Ještě jednou tam zavolám.“ Vyhledal volaná čísla a znovu stiskl Reillyovy. Telefon začal vyzvánět. Zvonil a zvonil. „To zní mým uším jako nádherná hudba,“ řekl. „Vsaďm se, že oba někde honí zločince.“

„Kéž bychom tak chytli nějaký taxík,“ zakňourala Lorraine. Šestá avenue ale tonula ve tmě, v dohledu nebylo žádné auto. „I nejdelší cesta začíná prvním krokem,“ pronesl Clay a nabídl Lorraine rámě. Jdeme.“

Conrad se rozhodl jet do Tribeky po Central Park South. Jeho dceři neuniklo, že míjeli hotel Treetops. Na křižovatce s Šestou avenue Alexis vyhrkla: „Tati! Právě jsem zahlédla Lorraine!"

„Kde?" rozhlížel se Conrad na všechny strany.

„Na rohu Šesté avenue. Šla s nějakým klukem. Je tak tma, že se to dá těžko poznat. Na chvíli je ozářila světa protijedoucího auta. Zabočili na Šestou."

Je to možné," prohodil Conrad a uvažoval, kdo mohl být ten muž. „Ubytovala se přímo tady v hotelu Treetops. Ale není mi jasné, proč by v tuhle noční hodinu vyrážela na procházku, když bydlí v luxusním klimatizovaném hotelu."

Alexis pokrčila rameny. „Jsem moc ráda, že se jí zbavíš."

Conrad poplácal dceru po ruce. „Lorraine teď pusť z hlavy. Zajímá nás Chip Jones."

„Mám oči na stopkách," ozvala se ze zadního sedadla Bečky.

„Já taky," namítla Alexis. „Jak jinak bych zahlédla tu mrchu!"

„Alexis."

„Promiň, tati. Ale možná je to dobré znamení. Když dokážu v naprosté tmě rozeznat Lorraine, možná objevíme i tu čarodějnici, co je s Chipem Jonesem."

„To doufám."

„A zavřít by měli obě."

Když detektiv McFadden domluvil s Regan, vrátil se do vyšetřovací místnosti, kde u stolu s hlavou v dlaních seděla pětadvacetiletá Pau-lette Dobsonová. Byla k smrti unavená, nervózní a hrozně se bála. Působila velice nenápadně, byla drobná, neposlušné vlasy potřebovaly zastříhnout, měla světlou pleť, bledé oči a nevýrazné rysy.

„Ráda vám jakkoli pomůžu," zopakovala znovu a po příchodu detektiva se narovнала. Je mi hrozně líto, že jsem to neoznámila hned. Ale ona mi o tom řekla teprve nedávno."

Během večera si Paulette vybavovala, co zažila s Georginou. Seznámily se před třemi lety, když obě pracovaly v jedné jídelně kousek za Atlantou. Spřátelily se, když si chodily společně zakouřit. Začaly spolu chodit do barů a občas se vydaly nakupovat. Když se jednou vracely z obchodního centra, Georgina vytáhla z obrovské kabely halenku, kterou v obchodě ukradla. Paulette tomu nechtěla věřit. Georgina ji ale přesvědčila, že je to velice snadné a že by to měla také zkusit. Paulette byla hned při prvním pokusu úspěšná a pro obě se to stalo vzrušující hrou. Když měla ale Georgina několik dnů v kufse volno, nasedla do auta a odjížděla sama. Říkala Paulette, že je na samotu zvyklá, občas potřebuje být jen sama se sebou. Před dvěma dny po loupežné výpravě do obchodů a večeru, kdy hodně popíjely, seděly Paulette s Georginou v jejím bytě a obdivovaly lup. Tehdy Georgina vzrušeně vyprávěla kamarádce, co na svých výletech provádí.

„Když mi ukázala tu značku, kterou jim vypaluje, udělalo se mi špatně," pokračovala Paulette.

„Věděla jste, že se chystá na další cestu, ale neohlásila jste to, dokud jsme vás dnes neobvinili z krádeží v obchodě," namítl detektiv.

„Chtěla jsem! A udělala bych to, ale hrozně jsem se bála. Od sobotního večera jsem byla úplně zničená. Skoro jsem

nespala. Jak jsem to mohla oznámit policii, když Georgina měla v bytě takovou spoustu kradeného oblečení a na některých byly ještě bezpečnostní visačky?" Paulette se zarazila, aby nabrala dech. „Našla si novou práci. Překvapilo ji, že ji přijali, protože jim toho v dotazníku spoustu nalhala. Řekla mi, že nemá s obchodováním žádné zkušenosti, vymyslela si všechna ta místa, kde předtím pracovala. Ta firma si zřejmě nic z jejích informací neověřovala. Odjížděla ale pracovně, tak jsem doufala, že ve společnosti ostatních lidí z firmy nic zlého nepodnikne. Ale ona umí být nevyzpytatelná. Někdy s ní byla zábava, pořád se smála, a jindy z ní šel strach. Nebyla jsem si ani jistá, jestli to, co říkala o těch mladících, byla pravda. Dokázala velice přesvědčivě lhát a nemám žádný důkaz. Když se ale teď našly ty fotografie, nevím, proč mi je neukázala?"

„Jenomže ty fotografie se našly a mladík, s kterým teď je, je ve vážném nebezpečí."

Já vím," zakňourala Paulette. Je to moje vina. Měla jsem zavolat policii. Věděla jsem, že to skončí malérem. Ale ještě víc jsem se bála Georgininy pomsty. Teď už je mi to jedno." Zakryla si dlaněmi tvář, jako by se snažila ochránit před bolestí. „Také jsem se hrozně bála, protože jsem se jí svěřila s velice osobními věcmi ze svého života. Nechtěla bych o nich vyprávět nikomu jinému. Člověk hodně riskuje, když se někomu svěří."

McFadden pobaveně uvažoval, jestli té dívce dochází ironie toho, co říká. Ale uvědomoval si, že Paulette je snadno ovladatelná a poddajná. Georgina se jí vetřela do života a od té doby rozhodovala.

Když teď McFadden seděl znovu naproti Paulette, upíral na ni vlídný pohled. „Georginina babička žila v New Yorku. To jsme nevěděli, dokud mě kolegyně z New Yorku nepožádala, abych zjistil, jestli o ní něco nevíte. Vám to nepřipadalo důležité, když jsme spolu dnes mluvili poprvé?"

Paulette zamrkala. „Ne. Mluvili jsme o tom, co prováděla těm klukům, a o jejím bývalém příteli Huckovi. Byla jím posedlá.“

„Nezmínila se Georgina o nějakých místech, kam s babičkou při návštěvách New Yorku chodila?“

„Ne. O babičce se mnou vlastně mluvila jen jednou.“

„Kdy to bylo?“

„Krátko poté, co jsme se seznámily. Jednou večer přišla do jídelny nějaká paní. Georgině zvlhly oči. Nikdy předtím jsem ji tak neviděla. Spěchala na toaletu a já se šla podívat, jestli je v pořádku. Ukázalo se, že ta žena byla tak podobná její babičce, že ji to rozrušilo. Snažila se, aby se nerozplakala, ale říkala, že při pohledu na tu paní ji úplně přemohl smutek. Nabídla jsem jí, že si po práci půjdeme někam posedět. Sly jsme do jednoho baru, usadily se v rohu a ona si mi vylila srdce. Vyprávěla mi o babičce. Tehdy jsme se sblížily.“

McFadden čekal.

„Tatínek Georgině umřel, když byla malinká. Její matka žila s jinými muži a pořád se stěhovali. Georginina babička z otcovy strany žila v New Yorku. Georgina říkala, že ji moc ráda navštěvovala a chtěla bydlet u ní, ale matka jí to nedovolila. Georginy si sice moc nevšímala, ale přesto se nechtěla dcery vzdát. Babička o ni ale projevovala zájem, často ji brala na výlety. Když zemřela při té autonehodě, chystaly se právě na prázdniny. Myslím, že Georgina se za tu tragédii cítila odpovědná. Po tom večeru v baru už o babičce se mnou nemluvila. Pokud jsem na to přivedla řeč, odbyla mě. Jako by se styděla za to, že se mi svěřila.“

„Byla Georgina v tom autě, když její babička zahynula?“

„Ne.“

„Ale byly spolu na prázdninách?“

Paulette jako by ztrácela trpělivost. „Nebyly spolu na prázdninách. Chystaly se spolu na prázdniny. Babička jela taxíkem na letiště, když k té nehodě došlo. Měla v plánu

přijet do Miami a jet dál s Georgi-nou. Tehdy ještě nebyly mobily, takže když se Georginina matka o té nehodě dozvěděla, Georgina byla v Miami a čekala s někým z letecké společnosti, až si ji babička vyzvedne."

Na chvíli se v místnosti rozhostilo ticho. „Jednou z Georgininých obětí byl mladík, se kterým se seznámila v klubu v Miami," poznamenal McFadden.

„To je pravda."

„Nezmínila se, proč si vybrala právě to město?"

„Ne. Říkala mi, že jezdila do měst, kde byly dobré kluby, v nichž vystupovali komici. Její babička měla komiky moc ráda a chodily spolu do kina."

„Pokud babička zahynula v taxíku cestou na letiště, muselo k té nehodě dojít v New Yorku."

„Ano. Byla vymrštěna z auta a skončila mimo dálnici. Georgina říkala, že byla na místě mrtvá."

„Nevíte náhodou, kde v New Yorku k tomu došlo?"

„Ne, o tom se nezmínila. V New Yorku jsem nikdy nebyla, takže přesné místo by mi stejně nic neřeklo. Vzpomínám si jen, že se zmínila o Lower East Side, kde její babička žila." Paulette se na chvíli zarazila. „Myslíte, že místo smrti její babičky je nějak důležité?"

„Mohlo by být. Lidé často nosí květiny na místa, kde jejich blízcí zahynuli při autonehodě." Detektiv zvolna vstával.

„Určitě taková vídáte na cestě do obchodních center," dodal uštěpačně. „Možná Georgina nechce na tom místě položit květiny, ale zatáhnout tam svou oběť. Zavolám kolegyni do New Yorku. Měla pocit, že k té nehodě došlo mimo město."

„Ten pitomec Hucl'd" vyhrkla Paulette. „Kéž bychom tak věděli, kde je, a mohli si s ním promluvit."

„Proč?"

„Georgina říkala, že s ní mluvil o tom, že ji vezme do New Yorku, aby jí byl nablízku při její první návštěvě města po babiččině smrti. Slíbil, že půjdou i na místo té nehody."

Nasliboval jí toho spoustu, tvrdil, jak se o ni bude starat, aby byla zase šťastná. Vyrostl někde poblíž New Yorku, takže pokud by někdo věděl, kde k té nehodě došlo, byl by to on." Dívka si utřela oči. „Opustil Georginu kvůli její spolubydlící. To je opravdu strašné."

„Vyrostl poblíž New Yorku?"

„Ano."

„Jak se jmenuje celým jménem?"

„Hucklebeny Darling. Dokážete si to představit? Takový mizera, a jmenuje se Darling?" McFadden spěchal z místnosti zavolat Regan.

Regan se svými společníky nebyla ještě daleko od policejního velitelství, když se McFadden ozval. „... Paulette si je jistá, že ten Huck Darling ví, kde k té nehodě došlo. Říkala, že Georgině se ho nepodařilo vystopovat. Asi má kluk štěstí. Kolik lidí jménem Huckleberry Darling může běhat po světě?"

„Nám stačí jeden," prohodila Regan. Když zavěsila, zavolala na ostrahu hotelu Gates. „Cale, ukázalo se, že Georginina babička zahynula při autonehodě, k níž došlo v New Yorku."

„Vážně?" ujistil se překvapeně.

„Ano."

„Pár let jsem pracoval v Kalifornii. O té nehodě jsem jen slyšel, jak jsem vám říkal. Myslel jsem, že se to stalo, když byly na prázdninách."

„Jela taxíkem na letiště, právě se na prázdniny chystala. Nevzpomenete si náhodou, jak se jmenovala? Mohli bychom to zkusit najít na internetu, možná o té nehodě někde psali. Pokud je Georgině dvacet sedm a bylo jí dvanáct, když babička zemřela, došlo k tomu před patnácti lety."

„Opravdu nevím, jak se jmenovala. Nevzpomínám si ani na její skutečné jméno. Všichni jí říkali Alice."

„Proč?"

„Milovala seriál Novomanželé a měla podobnou povahu jako manželka Ralphi Kramdena. V rohu na stěně u baru byla televize, obvykle vyladěná na nějakou sportovní stanici. Vždycky večer si to přepnula, aby viděla opakování. Jednou se chystala televizi přepnout, když jsme se dívali na nějaké zajímavé basketbalové utkání, které se protáhlo. Chlapi v baru ztropili takový křik, že to okamžitě přepnula zpátky. Bylo to legrační. Myslím, že si s námi jen pohrávala. Naše družstvo prohrálo a ona nemohla být šťastnější. Byla opravdu výjimečná. Prožili jsme si s ní příjemné chvíle."

Regan si na chvíli představila, jaké to muselo pro Georginu být, když ve dvanácti netrpělivě čekala na milovanou babičku, která ji měla vyzvednout, a pak jí oznámili, že je mrtvá. Ze zahynula v New Yorku na dálnici. „Možná měla Alice stejné příjmení jako Georgina," uvažovala Regan. „Byla to matka Georginina otce."

„Možné to je, ale pochybuju o tom. Alice žertovala, že po třech manželstvích už na chlapy kašle."

„Dobře, Cale. Kdyby vás napadlo, kdo by mohl vědět, kde k té nehodě došlo nebo jak se Alice skutečně jmenovala, spojte se s ním, prosím. Mám pocit, že Georgina se chystá to místo nehody navštívit. Detektiv z Atlanty si myslí totéž."

„Zjistím, jestli bych se mohl spojit s nějakými kamarády z té doby."

Když Regan zavěsila, zavolala Jackovi. Jsme kousek od tvé kanceláře. Ráda bych zašla na pár minut nahoru. Mám nějaké nové informace od detektiva z Atlanty."

„Samozřejmě. Řeknu službě, že přijdeš. Wally je s ostatními v mé kanceláři, všichni se s tebou chtějí setkat a pomoci při hledání Chipa Jonse.“

O šest minut později už Regan se svými společníky spěchala chodbou k Jackově kanceláři. Kit šla o berlích, Billy na ni dával pozor.

Regan se rychle pozdravila s detektivy ve velké kanceláři. „Jak to jde?" zeptala se.

„V pořádku, Regan. Policisté po celém městě o Chipu Jonesovi vědí." Regan kývla. „Díky."

V Jackově kanceláři majitelé galerie překypovali nadšením a dobrou vůlí. „Dnes večer se nám dostalo požehnání," pronesla Zora zaníceně a s Leonem spěchali pozdravit Regan. „A teď vám chceme pomoci." Chytila Regan za ruku a procítěně se jí dívala do očí. Leon se chopil druhé ruky a potřásl jí.

„Děkuji vám," řekla Regan, pokývala hlavou a co nejzdvořileji se snažila vymanit z jejich zajetí. Naklonila se k Jackovi, aby ho letmo objala. Oběma bylo jasné, co si ten druhý myslí.

Když se objevila Kit s Melanií a Billym, všichni se představili a Kit okamžitě přisunuli židli. Regan si potřásla rukou s Arthurem a zarazilo ji, že má nezvykle vlhkou dlaň. Netvářil se jako někdo, koho právě oslavují za jeho hrdinství. Možná se jen stydí, napadlo ji. Wally kromě oteklého nosu vypadal jako obvykle.

„Vím, že vám Jack vysvětlil, co se děje," začala Regan. „Lidé po městě hledají Chipa Jonese a Georginu." Rychle je informovala, co zjistili o Georginině minulosti, jejím bývalém příteli Hucku Darlingovi a nehodě její babičky. „Ráda bych, aby někdo prohledal okolí silnic vedoucích ke třem největším letištím. Další skupiny hledají v Central Parku a Tribece. Georgina může být kdekoli, ale mám pocit, že se vypravila na místo, kde došlo k té nehodě. Můžu se plést, ale teď bych se na to ráda zaměřila. Než odejdeme, chci ještě zjistit, jestli by se nedaly získat nějaké informace o Hucku Darlingovi. Byl by ale zázrak, kdyby se nám podařilo s ním spojit."

Arthur byl nervózní a celý se třásl, ale přesto promluvil. Nejdřív mu z úst nevyšel žádný zvuk. Stresující bylo už setkání s Jackem Reillym, ale nemohl uvěřit, že Regan Reillyová, která stojí těsně vedle něho, je osoba, kterou večer zavřel na střeše. Musím se ovládnout, vybízeli sám sebe. Když pomůžu dnes se dvěma případy, možná mi odpustí kus trestu za vloupání.

Regan na něj upřela pohled. „Chtěl jste něco říct?"

„Zabývám se — zabývám se počítači."

Wally podrážděně vyskočil. „No a co, Arthure, to je jí úplně jedno."

„Nechte ho mluvit, Wally," vybídla ho Regan.

„Chtěl jsem říct, že jsem na internetu vystopoval přátele nějakých kamarádů. Hrozně mě to bavilo. Vyhledávače jsou skvělé, není to vždycky jednoduché, ale já vím, jak hledat. Promiňte, v téhle budově je určitě spousta lidí, kteří by odvedli lepší práci. Jen mě napadlo...“

„Hodí se jakákoli pomoc," ujistila ho Regan.

Jestli to někdo může dokázat, je to Arthur," vyhrkla Zora, jako by ho znala celý život. „Díky němu máme zpátky své sochy."

„Taky díky mně," připomněl se Wally.

„Samozřejmě, i díky vám, omlouvám se," připustila Zora.

„Ale Arthur strhl tomu člověku ze zad batoh plný našich cenných miláčků."

Další podivín, pomyslela si Regan, když Jack vstával od stolu. „Arthure, sedněte si k mému počítači, je vám k dispozici."

Arthur vyskočil a spěchal ke stolu. „Říkala jste, že se jmenuje Huck Darling a vyrůstal někde poblíž New Yorku? A že mu bude něco pod třicet?"

„Ano, a Huck je zkratka od Huckleberry."

Arthur zvedl obočí. „To je pro nás výhodné," zamumlal a posadil se ke klávesnici. Regan si všimla, jaká změna se s ním okamžitě udála. Prsty začaly poletovat po klávesnici, působil sebevědomě. Doufejme, že něco zjistí, pomyslela si a obrátila se k Melanii. „Mohla byste zavolat Dexterovi a zjistit, jestli Georgina uvedla v dotazníku jméno vysoké školy? Víím, že o předešlém zaměstnání lhala, ale Arthurovi by se hodilo jakékoli vodítko. Paulette název školy neznala, Georgina ji stejně nedokončila. Ale pokud vyplnila jméno školy, kde se seznámila s Huckem, a on tam studoval také, mohlo by nám to pomoci."

Jistě, Regan." Melanie vytáhla mobil, našla Dexterovo číslo a vyšla z kanceláře.

„Regan, pojeďu je hledat, kamkoli budete chtít," nabídl se Wally s pocitem, že všechnu pozornost na sebe poutá Arthur.

„Na východ, na západ, na sever, na jih..."

„Moc si toho cením, Wally," ujistila ho Regan. Obrátila se k mapě na stěně Jackovy kanceláře. „Podívejme se na to. Je tu celý New York," začala.

O chvíli později se do místnosti vrátila Melanie. „Dexter před chvílí hovořil s prezidentem naší firmy. Je vzteky bez sebe. Kromě dalších lží si Georgina do dotazníku vymyslela i jméno vysoké školy. Dexter má vážné problémy. Nemůžu uvěřit, že ji přijal, aniž by si vůbec něco ověřil!"

„Díky, Melanie," prohodila Regan. Dexter bude zřejmě brzo sám vyplňovat dotazník s žádostí o práci, pomyslela si. „Prohlédneme si tuhle mapu a rozhodneme, které dálnice..."

„Darling!" vykřikl Arthur.

„Co se děje?" zeptala se Regan.

„Georgina vzteky zešílí, až tohle zjistí!"

„Copak?"

„On je přímo tady! Huck Darling se přestěhoval do New Yorku. Našel jsem záznamy. Koupil si byt ve Schwab House na rohu Sedmdesáté čtvrté ulice a West End avenue. Musí mít dobrou práci."

Je tam nějaké telefonní číslo?" zeptala se Regan překotně.

„Ne."

„Má mobil?" zeptal se Wally.

Arthur popuzeně vzhlédl. „Co to po mně chceš, Wally? Nejsem vědma. Wally pokrčil rameny.

Regan pohlédla na Jacka. „Rozjedeme se tam," vybídla ho naléhavě.

„Pojedeme v mém autě s Kit, Billym a Melanii," oznámil Jack. „Wally, Arthur a Leon se Zorou mohou jet Wallyho vozem." Obrátil se k nim. „Setkáme se tam?"

Na odpověď radši nečekal.

Během několika vteřin byla Jackova kancelář prázdná.

Všichni spěchali na Upper West Side v naději, že Huckleberry Darling bude doma.

Je naší jedinou šancí, pomyslela si Regan, když v policejním autě se zapnutou sirénou a majákem projížděli ztemnělým Manhattanem.

Phil s Dodie procházeli po Osmdesáté osmé ulici k East End avenue a vešli do parku Carla Schurze. Kdysi to byla zahrada soukromého sídla, patřila k oficiální rezidenci starosty New Yorku. Teď to bylo přes pět a půl tisíce čtverečních metrů oázy s nádherným výhledem na řeku East River a okolní mosty. Phil s Dodie procházeli pěšinkami a nakukovali s baterkou do všech zákoutí. Našli ale jen několik lidí věnčících psy. „Nejsou tady," oznámil nakonec Phil. „Půjdem do Central Parku. Rád bych se ale nejdřív zastavil v Lonnieho baru a zjistil, jestli nepřišli další lidé, kteří by se k nám mohli přidat." „Samozřejmě."

Kráčeli mlčky. Nakonec prolomila mlčení Dodie. „Jak ti je?" „Moc dobře ne."

„Promiň. To byla hloupá otázka."

„Neomlouvej se. Já jen nemůžu přestat myslet na Chipa. Je to hrozně hodnej kluk. Vím, že k žádné dívce se nikdy nechoval nezdvořile. Vlastně je až příliš zdvořilý. Pokud je někdo, kdo si nezaslouží, aby si na něm nějaká ženská vylévala své frustrace, je to Chip." Phil pokrčil rameny. „Nedokážu si představit, že bych měl po zbytek života na ruce vypáleno něco takového. Ale jestli mu dala nějaké drogy, s nimiž si jeho tělo neporadí..."

Prerušila ho veselá taneční melodie. Phil šiji zvolil jako vyzvánění pro telefon, ale tentokrát mu lezla na nervy. Vytáhl mobil a přijal hovor. Ze San Diega volala Chipova sestra Natálie. Pochopitelně byla strachy bez sebe.

„Phile, je něco nového?" zeptala se rozechvělým hlasem.

„Ne, Natálie. Právě Chipa hledáme."

„Kéž bych tak mohla sednout do letadla, ale do New Yorku nic neletí. Dívala jsem se na ty kapky na spaní. Pro lidi s dýchacími problémy jsou velice nebezpečné. Vzpomínáš si, když měl Chip loni ten lehký zápal plic? Nesnášel to dobře."

„Ano," odpověděl Phil napjatě.

„A právě se vzpomínám z nachlazení. Když jsem s ním včera mluvila, ještě kašlal."

„Natálie, najdeme ho," přerušil ji Phil a nutil se do optimistického tónu.

„Rodiče se vrací do města. Mám strach i o ně. Jsou hrozně rozčilení, je pozdě a na silnicích je tma." „Nedali si to rozmluvit."

„Chápu je, zřejmě bych udělala totéž. Phile, prosím, brzy mi zavolej. I když nebudeš vědět nic nového. Sedět tady a čekat na telefon je mučivé."

„Slibuju, Natálie."

Dívka se rozplakala. „Je to můj mladší bráška. Potřebuje mou pomoc a já tam nejsem." „Ale Natálie, on tě má moc rád. Vždycky o tobě mluvil moc hezky." „Vážně?"

„Ano. Neměj strach, bude v pořádku."

„Nevím, co je to za holku," vyhrkla Natálie důrazně, „ale kdyby se mi dostala pod ruku..."

„Představ si tohle," navrhl Phil a snažil se hovor odlehčit, „až ji chytíme, osobně se postarám, abyste se vy dvě setkaly. Pustím vás společně do ringu. Myslím, že nebude mít šanci."

„To máš teda pravdu, bude bez šance. A nebudu potřebovat ani žádné kapky. Bude stačit jedna pořádná rána!"

„Takhle se mi Hbíš. Zase ti zavolám." Když zavěsil, tvář mu potem nela a chytl Dodie za ruku. „Musíme si pospíšet. Mám pocit, že jde o čas..."

Georgina se rozhodla vykouřit poslední cigaretu, než se dá do práce. Poklepala Chipovi na rameno. Ani se nepohnul. Neví o světě, pomyslela si. To je dobře. Nepotřebuju, aby se probudil a křičel bolestí. Myšlenky jí vířily hlavou. Vnímala zvuk aut projíždějících nahoře po dálnici. Patnáct let. Uplynulo patnáct let od chvíle, kdy nějakého hloupého řidiče rozptýlil zvuk projíždějícího parníku, ztratil kontrolu nad autem, to přeletělo přes svodidla a narazilo do taxíku, kterým jela babička. Měla namířeno na letiště Newark. Měly jsme si spolu užít nádherné prázdniny. Georgina vzhlédla nahoru k dálnici a oči se jí zalily slzami.

Tolik věcí se stává náhodou, pomyslela si hořce a zapálila si cigaretu. Vdechla kouř a posadila se. Huck se seznámil s její spolubydlící, protože trávil spoustu času v jejich pokoji. Nejdřív Georgině tvrdil, že se mu to děvče moc nelíbí. Kdyby to nebyla její spolubydlící, nikdy by si neuvědomil, že ho vlastně přitahuje. A teď jsem tady, na posvátném místě, slíbil, že ho navštíví se mnou. Slíbil, že bude vedle mě a utiší mě, až se ocitnu na místě, kde babička opustila tenhle svět. A kde teď je? uvažovala Georgina. Kde je teď ta její spolubydlící? Přejela dlaní po trávě. Tekla babiččina krev právě tady? Pokud ano, dávno ji smyl déšť. Stejně jako mé šance žít normálním životem. Dokouřila, zadusila nedopalek a vztekla ho odhodila co nejdál.

„No, Chipe, je čas uvést tě do Georginina klubu podvodníků. Víím, že ses stejně jako všichni ostatní jen tvářil, že se ti líbím. Vždycky to skončí stejně.“ Vytáhla značkovací železo. Trochu se jí trásly ruce.

Huck Darling a jeho manželka Isabelle si vyšli s několika přáteli do restaurace nedaleko jeho kanceláře na Wall Street. Seděli tam, když došlo k výpadku proudu. Nakonec si to skvěle užili. V restauraci se spontánně rozvinul skvělý večírek, majitel jim zdarma poskytl dezert, tolik zmrzliny, kolik dokázali sníst.

Huck jel naštěstí ráno do práce autem. Po večeři s Isabelle rozvezli přátele po městě a právě se chystali zajet do garáže jejich domu, když Huckovi zazvonil mobil. Volala jeho matka z New Jersey.

„Hucku, u nás už svědo svítí.“

„To je skvělé, mami. My jsme ještě ve tmě. Právě zajíždíme s Isabelle do garáže a chystáme se vyjít dvanáct pater...“

Isabelle zvedla oči vzhůru. „To bude strašné. A já mám podpatky...“

Je krásná a bohatá, ale není to s ní jednoduché, pomyslel si Huck. Ale stálo mu to za to.

Jestli jste ještě v autě, nechcete přijet sem? Pustím ve vašem pokoji klimatizaci. Až dorazíte, bude tam příjemně chladno.“

„Děkujeme za nabídku, mami, ale je už pozdě a já musím zítra vstávat brzo do práce. Jsem tam teprve krátce...“

„Budeš tam muset, když nepůjde proud?“

„No, to budeme vědět až ráno, že?“ pokusil se zažertovat.

Isabelle se naklonila k jeho telefonu. „Myslím, že bychom k vám mohli přijet,“ volala na svou tchýni. „Když si představím, jak vyšlapu všechny ty schody do horkého temného bytu plného krabic...“

„Vidíš, zlato? Prostě sem přijďte. Udělej manželce radost.“

Které z těch dvou zel je horší? přemítal- Huck. Vyjít s ukňouranou Isabelle v rozpáleném bytě nebo zažít ráno nepříjemnou jízdu z New Jersey a riskovat, že přijde pozdě do práce?

Isabelle na něho upřela tázavý pohled. „Tak co?“

Když kráčeli s Lorraine po Šesté avenue, Clayovi zazvonil mobil. Zvedl ho, aniž by se podíval, kdo volá. To není dobře. „Hej, kamaráde, vím, že ses kvůli tomu kolu naštvál. Ale cos provedl Dianě s jejíma tanečníma botama?“

„O čem to mluvíš?“

„Jak to myslíš, že nevíš, o čem mluvím! Zula si je v koupelně a teď jsou pryč.“

„Je tam tma jako v pytli. Podívejte se ještě jednou.“

„Dívali jsme se už mockrát. Jestlis je odnesl a považuješ to za nějaký* žertík, jak se s ní vyrovnat, tak dobře. Ale hned je přines zpátky, je strašně naštvaná.“

„Přijdu domů pozdě.“

„Co je s tebou? Půjčila si tvoje kolo, protože ho vážně potřebovala. Chápu, že se zlobíš, ale teď už to trochu přeháníš.“

„Ne, nepřeháním!“ křikl Clay. „Neměla si brát bez dovolení mé kolo!“

„Clayi, je to fakt důležitý. Volal její agent. Producenti té show chtějí, aby se tam hned ráno ukázala. Hledala jak šílená po celým bytě, i v tý tmě. Neusne, dokud tu ty boty nebudou zpátky.“

Clay zavěsil a vypnul telefon. „Můj spolubydlící si myslí, že jsem odnesl boty jeho přítelkyně, protože jsem se zlobil kvůli píchlé duši. To je v pořádku. Sebral jsem je předtím, než jsem o tom kole věděl. Teď mám alespoň nějakou výmluvu.“

„Každá výmluva je dobrá,“ povzdechla si Lorraine.

Na konci Čtyřicáté zamířili na západ. Kolem bloku se prohnalo několik hasičských aut a zastavilo na jeho konci. Z oken bytu ve čtvrtém poschodí šlehaly plameny. Nájemníci čekali na chodníku a přidávali se k nim další lidé.

Někdo nedával pozor na svíčku, postavenou příliš blízko k zácloně, a ta se vznála. Majitelé bytu se ze všech sil snažili požár uhasit, ale nakonec to vzdali a zalarmovali své spolubydlící.

Lorraine s Clayem se zastavili a sledovali dění. Plameny ozářily noční oblohu.

Zena postávající vedle Lorraine zalapala po dechu. Dívka se k ní obrátila.

„Neviděla jsem vás v seriálu Nejtemnější dny}" vyhrkla starší žena. Vlasy měla stažené do drdůlku, na sobě noční košili a přes ni přehozený tenký župan. Obutá byla do chlupatých domácích pantoflí.

Lorraine se usmála. „Ano, měla jsem tam loni hezkou roli. Objevila jsem se v několika epizodách."

„To mi nemusíte vyprávět! Je to můj nejoblíbenější seriál! Měli by vaši postavu vrátit zpátky do děje."

„Vy žijete v tom domě?" zeptal se Clay se zájmem. Pokoušel se změnit téma, aby mohli odejít. Teď skutečně zoufale potřeboval peníze na nový byt. „Ano, ale to bude v pořádku," ujistila ho žena. „Dostanou to pod kontrolu. Já bydlím v přízemí, to zůstane nezasažené." Obrátila se zpátky k Lorraine. „Napíšu producentům, že jsem vás dnes večer viděla a že by se vaše postava měla znovu objevit..."

Lorraine se při představě dopisů producentům zamračila.

„... byla jste tak přesvědčivá, tu potměšilou potvoru jste hrála skvěle." Zena se zasmála, potom přešla do šepotu. „Nebojte, neřeknu jim, že jste na sobě měla ošklivé, ale pohodlné boty." Zvedla jednu nohu. „Jsem na tom stejně jako vy, mám taky ráda pohodlí. Tyhle nosím doma celé dny. Nemůžu se přimět je vyhodit, i když už jsou hodně obnošené."

Lorraine se přes zatnuté zuby usmála. „Moc vám děkuji, ale prosím, producentům žádné dopisy nepište. Měla bych začít hrát ve filmu a budu mít spoustu práce —"

„Ve kterém?"

„Lorraine, už bychom vážně měli jít," připomněl Clay.
„A kdopak jste vy?" zeptala se žena.
Jsem také herec."
„Nikdy jsem vás v ničem neviděla."
„Ale uvidíte," vyhrkla Lorraine. „Je velice talentovaný. Ale vážně budeme muset jít."
„Prosím, počkejte jen chvíli. Chci se s vámi nechat vyfotit. Někdo tady určitě bude mít foťák. Moje matka mi nebude věřit, že..."

„Tati, je mi hrozně z toho, že ho nemůžeme najít. Nikdo o něm zatím neví," řekla Alexis, když ukončila hovor. Volala Dodie, která jí řekla, že žádné nové zprávy nemají a Chipova rodina je stále nervóznější.

„Budeme hledat dál, holčičko," slíbil Conrad a projížděl kolem West Side, kde kotvily výletní parníky. Je tu v noci hrozná tma..."

Alexis znovu zazvonil mobil. Zvonil vlastně pořád. Tentokrát to byla matka. „Kde jsi, Alexis? Volala jsem k tvému otci a překvapilo mě, že tam ještě nejste."

„Mami, nebudeš věřit, co se stalo," řekla dívka a potom mamince zevrubně vylíčila posledních několik hodin. Je s námi i Bečky. Zahlédla ten pár nastupovat před klubem do taxíku."

„Alexis, buďte opatrní."

„Vždyť jsme. Mimochodem, myslím, že jsem nedaleko hotelu Treetops zahlédla na ulici Lorraine."

Conrad šlehl po dceři pohledem. „Muselas to před matkou vytahovat?" zeptal se šeptem.

„Táta říká, že jsem o tom před tebou neměla mluvit."

„A co by mě na tom mělo zajímat? Že je venku na ulici, místo aby seděla v baru nejdražšího hotelu ve městě a rozhlížela se po producentech? Asi jí o něco jde."

„Určitě."

„Dej tam hlasitý poslech."

„Ahoj, drahá," pozdravil Conrad opatrně.

„Neboj se, nebudu dělat scény," ujistila ho Penny. „Chci jen říct, že je skvělé, že pomáháte hledat toho chudáka kluka. Jen na sebe prosím vás dávejte pozor. A informujte mě, co se děje. Neusnu, dokud nebudu vědět, že jste na cestě domů."

Conradovi se sevřelo srdce. Že by to něco věstilo?

Jack směřoval k dálnici West Side a napětí v autě stále narůstalo.

„Zajímalo by mě, jestli se Huck oženil," prohodila Regan. „Nezeptali jsme se Arthura, jestli je na kupní smlouvě ještě nějaké jméno."

„Mě by zajímalo, jestli si vzal tu spolubydlící," zamračila se Kit.

„Jestli je ženatý, mohl by být doma," uvažoval Jack.

Sjeli z dálnice na Sedmdesátou druhou ulici a hned zabočili doleva na West End avenue. Spěchali ke známému domu Schwab House mezi Sedmdesátou třetí a Sedmdesátou čtvrtou. Z budovy byl zezadu výhled na River Side Drive, dálnici West Side, na řeku Hudson a obrysy New Jersey.

Regan s Jackem vyskočili z auta jako první.

Domovník seděl ve foyer, na stole před sebou měl zapálené dvě svíčky. Vypadal unaveně.

Jack mu ukázal průkaz s odznakem. „Potřebujeme mluvit s jedním z obyvatel domu, Huckem Darlingem. Je to velice důležité. Víte, jestli je doma?"

Vrátný sebou cukl. „Máte štěstí, právě přijeli, i když jeho žena se ho snažila přesvědčit, aby odjeli do New Jersey. Ale nenechal se zviklat."

„Ve kterém poschodí bydlí?" vyptával se Jack. „Opravdu je to naléhavé."

„Ve dvanáctém. Když vyjdete ze schodiště, jejich byt je přes chodbu první vlevo. Ale nemyslím, že tam mohu pustit tolik lidí..."

Jack chytil Regan za ruku. „Chápu. Nahoru půjdu jen já a moje žena. Ostatní počkají tady."

Na ztemnělém schodišti brali schody po dvou. Když se dostali do dvanáctého patra, rozběhli se chodbou, našli dveře a zazvonili. Několikrát.

„Kdo je?“ zeptal se mužský hlas. „Jack Reilly z newyorské policie. Otevřete prosím.“ Dveře se otevřely na škvíru, ale zůstaly zajištěné řetězem. „Ukažte mi průkaz.“ Jack se rychle legitimoval.

Muž zavřel dveře, uvolnil řetěz a znovu je otevřel. „Co se děje?“ zeptal se. Jeho hlas prozrazoval neklid.

Regan neuniklo, že je světlovlasý. Kousek za ním stála pohledná žena. V bytě svítilo několik svíček. Přes okna obývacího pokoje byla vidět světla New Jersey.

„Omlouváme se, že vás rušíme, ale je to opravdu důležité,“ vysvětloval Jack. „Jste Huck Darling?“

„Ano.“

„Znal jste na vysoké škole Georginu Mathiesonovou?“

„Koho?“ zeptala se žena a přistoupila blíž. „Jakou Georginu?“

„Ano, znal, ale ne dlouho,“ odpověděl Darling nervózně a manželky si nevšímal.

„Řekla vám, kde přesně došlo k té nehodě, při níž zemřela její babička?“

„Myslím, že ano,“ připustil zvolna.

„Myslíte, že vám to řekla, nebo vám to řekla?“ zeptala se Regan a už si byla jistá, že tenhle člověk jí nikdy nebude sympatický. Bylo na něm něco divného.

„Řekla mi to.“

„Kde to bylo?“ vyptávala se Regan dál.

Ukázal na okno obývacího pokoje. „Přímo támhle. U West Side, severně od Sedmdesáté druhé ulice.“

„Přímo tam?“ ujistila se Regan a nedokázala skrýt překvapení.

„Ano, jednou jsem se tam šel podívat. Tehdy mě zaujala tahle budova. Byla to zřejmě hrozná nehoda. Georginy mi

bylo moc líto, ale rád bych, abyste věděli, že byla poněkud...“ začal vysvětlovat.

Bylo už ale pozdě. Regan s Jackem byli už pryč. Je to nestydatý hlupák, pomyslela si Regan, když sbíhali s Jackem po schodech do haly.

Georgina zapalovačem zahřívala železný cejch. Černý kov se rozpaloval stále víc. Byla by ze mě skvělá malá skautka, pomyslela si a zálibně se dívala na slova na značce Jsem had. Začala pociťovat nervozitu a vzrušení. Prerývaně dýchala a myšlenky jí vířily hlavou. Když je teď na místě, kde zemřela její babička, cítila větší rozrušení než obvykle.

Posunula se k Chipově pravé ruce. Moment, pomyslela si. On je levák. Večer jsem si toho všimla. Je daleko horší mít mou značku na ruce, kterou nejčastěji používá. Těsně nad zápěstím, aby svět ta slova dobře viděl.

Vstala a obešla nehybné tělo. „Můj první levák," zašeptala. „Ale určitě ne poslední."

„K té nehodě došlo na dálnici West Side, přímo kousek odsud!“ křikla Regan na Kit, Melanii a Billyho, když s Jackem vyběhli ze dveří domu.

„Kousek odsud?“ vyhrkla Kit nevěřičně. „A Georginin bývalý žije v tomhle domě?“

„Dokonce má z oken na to místo výhled,“ potvrdila Regan znechuceně a rozběhla se s Jackem na roh ulice. Melanie je následovala.

Billy váhal. „Kit, nechci tě nechávat samotnou...“

Já to zvládnu!“ ujistila ho. „Utíkej! Já vás doženu.“

Billy se otočil a rozběhl se po Sedmdesáté třetí ulici směrem k River Side Parku. Byl to úzký, asi šest kilometru dlouhý pruh mezi řekou a silnicí. Začínal na Sedmdesáté druhé ulici, kde dálnice West Side přecházela v dálnici Henryho Hudsona.

„Moment,“ zarazil všechny Jack, když se dostali ke vchodu do parku na Sedmdesáté druhé ulici, kde je vítala socha Eleanor Rooseveltové. Je tu tma jako v pytli, bez baterky není vůbec nic vidět. Rozdělíme se tak, abychom pokryli tu oblast severně od Sedmdesáté druhé ulice, ale abychom neztratili jeden druhého z dohledu. Pokud je Georgina v parku, doufejme, že nezašla moc daleko od místa nehody. Myslím, že k tomu došlo právě tady.“ Ukázal nahoru na dálnici, kde auta projížděla nad místem, které změnilo Georgině život.

Všichni čtyři se mlčky rozptýlili.

Musí být někde tady blízko, pomyslela si Regan, když spěchala přes trávník k podchodu pod dálnicí. Pokud Georginina babička vyletěla nahoře z auta, záleží na tom, na kterou stranu padala. Musela ale dopadnout buď někde tady, nebo na druhé straně podchodu blíž k řece. Georgina možná chtěla vzít Chipa k vodě, tam to bude ještě opuštěnější. A

jestli ho tam někde nechala a on se probudí zmatený, mohl by spadnout do vody a utopit se. Musím se tady rozhlédnout, napadlo Regan naléhavě. Otočila se, aby zavolala na Jacka, ale zarazil ji sotva slyšitelný zvuk.

Pár metrů před ní za shlukem keřů seděla na zemi Georgina otočená ke kamenné zídce zvedající se k dálnici. Právě škrtla zapalovačem. Zírala do plamínku a zahřívala cejch. Byla do toho tak zabraná, že vypadala jako v transu. Pravou rukou svírala rukojeť horkého železa. Chipova levá ruka ležela nehybně na zemi. Georgina s přimhouřenýma očima zkoumala, kam horké železo přiloží.

„Dost!“ ozval se za ní žensky hlas a zezadu ji osvítilo světlo. Vyděšeně vytřeštila oči, otočila se za světlem, ale hned se znovu obrátila k Chipovi. Ale bylo už příliš pozdě. Trup jí sevřely paže a strhly ji dozadu, co nejdál od Chipova těla.

Díkybohu, pomyslela si Regan, když obě dopadly dozadu na trávu. Georgina, která dopadla na ni, pevně svírala horké železo, začala křičet, zmítala se a mávala rukama, jak se zoufale snažila vymanit z Reganina sevření.

„Regan!“ křikl Jack a rozběhl se k nim.

„Pozor! To železo!“

Během chvilky stál Jack, Melanie i Billy kousek od nich.

„Namiřte na ně baterky!“ nařídil Jack.

„Au,“ vyhrkla Regan, když se jí kousek žhavého železa otřel o levou paži. Vší silou sevřela Georginu kolem pasu a překulila se doprava.

Georgina držela pravou paži nataženou, aby železo zůstalo v bezpečné vzdálenosti.

Jack se vrhl dopředu a přišlápl Georgině ruku tak, aby s ní nemohla pohnout. Sehnul se a chytil ji za zápěstí. Pevně držel. „Pusťte ten cejch!“ nařídil.

„To bolí!“ stěžovala si, ale v prstech stále svírala rukojeť.

„Rekl jsem, abyste to pustila.“

Jack přišlápl paži větší silou. Dívka bolestí vykřikla a povolila sevření. Jack se natáhl, sebral značku a podal ji Billymu. „Regan, jsi v pořádku?“ zeptal se, když pomohl Georgině vstát a nasadil jí pouta. „Nepopálila tě?“

„Jen trochu,“ odpověděla Regan a po čtyřech se plazila k Chipovi. Zatřásla jím a potom ho uchopila za zápěstí. „Má velice slabý pulz,“ vyhrkla. „Takhle se neprobere. Zavolejte záchranku.“

„Už jsem volala,“ křikla Kit, která se k nim belhala o berlích. „Už sem jedou. Myslím, že je slyším.“

Zvuk blížící se sanitky sílil a Jack se zamračil na Georginu.

„Modlete se, aby se z toho ten kluk dostal. Co jste mu dala?“

„Nic,“ protestovala. „Měli jsme jen pár skleniček, to je všechno.“

Regan držela Chipa za ruku a plácala ho po tváři. „No tak, Chipe. Je tu spousta lidí, kteří tě mají rádi a měli o tebe strach. Tví rodiče, tvoje sestra, kamarád Phil... po městě tě hledali lidé, kteří tě ani neznají... nemohou se dočkat, až tě uvidí a promluví si s tebou...“

Sanitka zastavila na Riverside Drive, za ní několik policejních aut. Zdravotníci spěchali do parku s nosítky. Zatímco Regan překotně vysvětlovala, co se stalo, rychle nasadili Chipovi masku s kyslíkem, zkontrolovali jeho životní funkce a dali mu flumazenil. „Odvezeme ho do nemocnice.“

„Bude v pořádku?“ zeptala se Regan dychtivě. Jack stál vedle ní, ochrannitelsky ji objímal kolem ramen. Kit s Billym postávali o kousek dál.

Jeden ze záchranářů přikývl. „Myslím, že ano. Životní funkce jsou v pořádku. Jestli mu dala něco na omámení a on k tomu pil, chvíli bude mimo. Ale je mladý a vypadá silný.“

Regan si s úlevou vydechla. „Zavolám jeho rodině. Setkáme se s vámi v nemocnici.“

„Ano, madam. Nemocnice svatého Lukáše," řekl muž a s ostatními zdravotníky tlačili nosítka z parku.

Jack k sobě přitáhl Regan blíž. „Určitě se ti nic nestalo? Vyfiklas bolesti. Ukaž mi, kde tě dostala." Namířil jí světlo baterky na levou paži. Na světlé kůži se rýsoval zarudlý šrám. „Regan! Podívej se na to!"

„Ach, Regan!" vydechla vedle Kit.

Regan jen pokrčila rameny. „Jsem strašně ráda, že nestačila udělat Chipovi tu značku. Nebo že mu to železo nehodila na obličej, když jsem ji chytla. Dokážete si představit, kdyby..." Přiběhla k nim Melanie. Od zdravotníků dostala studenou vodu a ledový obklad. „Tady, Regan. To je na tvoji ruku. Záchranářům se nechtělo věřit, žes jim neřekla, že tě popálila."

„Nechtěla jsem, aby se mnou ztráceli čas. Popravdě řečeno, začínám to cítit teprve teď a nijak moc to nebolí," řekla Regan, když jí Jack lil vodu na spáleninu. „Ale tohle je příjemné. Spálila jsem se už daleko hůř, když jsem se pokoušela připravit večeři," zažertovala. „Vzpomínáš si, Kit?"

Kamarádka se usmála. Jo, vzpomínám."

„Kdyby mi stihla otisknout tu značku JSEM HAD, to by mě vážně naštvalo."

Jack zavrtěl hlavou a něžně jí přidržoval na ruce ledový obklad.

Regan se usmála. „Poslyšte, opravdu mi nic není. Musíme jet do nemocnice. Pojd'me." Sáhla do kapsy pro mobil a vykročila. „Ze všeho nejdřív potřebuju vyřídit pár důležitých telefonátů."

Georginu před nimi vyváděli z parku v poutech. Na chodníku se shromáždila malá skupinka a sledovala, co se děje. Georgina se na ně sotva podívala, ale zaznamenala známou tvář a obrátila se k ní. Z obličeje se jí vytratila všechna barva. Zdálo se, jako by zahlédla ducha.

Svým způsobem tomu tak bylo.
Kousek od ní stál Huck Darling.
Je mi to moc líto, Georgino," řekl a vykročil k ní. „Nechtěl jsem ti ublížit..."
Georgina ho provrtávala pohledem a potom na něj plivla.
Trefila se. Přihlížející zalapali po dechu a ona nastoupila do policejního auta.

„No, konečně jsme skoro tady!" prohodil Clay. „Muselas tak dlouho klábosit s tou ženskou o svém fanklubu?"

„Pokud chce nějaký založit, nemohla jsem být nepříjemná."

„Nerad ti to připomínám, ale pokud nezískáš zpátky ty dopisy, žádný fanklub nebudeš potřebovat."

„Zavolej ještě jednou k Reillyovým a ujisti se, že nejsou doma."

Clay jí vyhověl. „Nikdo to nezvedá. Asi jsou někde ve městě."

Jak se blížili k Tribece, rozsvítilo se pouliční osvětlení. „Ach ne!" vyhrkla Lorraine. „Pro nás by bylo lepší, kdyby elektřina nešla a v domě byla tma!"

Clay zavrtěl hlavou. „Kíkal jsem ti, abychom nemámili čas. Je to jen pár bloků. Doufejme, že klíč pasuje do zámku. Pokud ano, vletíme dovnitř a za chvíli jsme venku. Myslíš, že dokážeš běžet?"

„Samozřejmě," odsekla, i když ji půjčené boty dačily. Když se rozběhli úzkou ulicí, uvědomila si, že už jsou skoro na místě.

Sue a Chris Jonesovi jeli v naprostém tichu. Pro oba bylo příliš bolestné hovořit. Modlili se, aby byl jejich syn v pořádku. Když jeli po Massachusettské dálnici, z reproduktorů se ozvalo zvonění telefonů. Oba sebou trhli. Na displeji se ukázalo číslo Regan Reillyové. Sue sepnula ruce a zavřela oči, když Chris odpovídal. „Regan?”

„Ano. Našli jsme Chipa. Je sice v bezvědomí, ale zdravotníci si myslí, že bude v pořádku.”

Sue unikl úlevný výkřik. Spustila hlavu na kolena. Chris ovi se zalily oči slzami. „Ach, Regan,” vypravila ze sebe Sue, když se zase narovнала. „Děkujeme vám. Stačila ho —”

„Ne, tu značku mu nevypálila. Bylo to sice o fous, ale dostali jsme se tam včas.”

„Díkybohu,” zašeptala Sue.

„Kde je Chip teď?” zeptal se Chris.

„Sanitka ho veze do nemocnice svatého Lukáše na západní straně Manhattanu. Je to na Amsterdam avenue, dva bloky od Columbus Circle.”

„Budeme tam, jak nejdřív to půjde,” ujistil ji Chris. „Bude to sice ještě pár hodin trvat a budou nám připadat jako věčnost. Ale nic nemůže být horší než těch několik předešlých.”

„Na shledanou.”

Arthura pomalu opouštěla trpělivost. Zora se cestou z policejního velitelství zastavila na toaletě a trvalo jí to neuvěřitelně dlouho.

„Trochu se mi z toho rozrušení bouří žaludek," začala vysvětlovat, když konečně nastoupila do Wallyho auta.

Ušetři mě detailů, pomyslel si Arthur. Regan s Jackem odjeli už před několika minutami a on měl pocit, že jde o čas.

Když se konečně blížili k výjezdu z dálnice West Side na Sedmdesátou druhou ulici, zahlédl majáky několika hlídkových vozů.

„Už jsou tam!" vyhrkl Arthur a ukázal na Regan a Jacka. Vztekle bouchl do sedadla. „A my o všechno přišli!"

Wally zastavil. „Podívej, támhle je Rod," ukázal. „Stihl to."

„Koho to zajímá?" zamumlal Arthur, vyskočil a spěchal k Regan, která právě vytahovala mobil.

„Arthure!" přivítala ho a objala. „Díkybohu, že jste našel Huckovu adresu. Georgina byla s Chipem přímo v River Side Parku. Dorazili jsme právě včas. Chyběla minuta a poznamenala by ho na zbytek života. Omámila ho - byl úplně mimo - ale bude v pořádku."

Arthur v duchu zuřil. Ta Zora je příšerná. Jsem moc rád, že jsem mohl pomoci," zamumlal.

„Neumíte si představit, co prožívají Chipovi rodiče. Hrozně se jim ulevilo. A jeho kamarád Phil je už na cestě do nemocnice. Zítra chce uspořádat v Lonnieho baru na Upper East Side, kde jsme začali s pátráním, velkou oslavu. Musíte přijít. Všichni se s vámi budou chtít seznámit a poděkovat vám." U chodníku zastavil Conradův roUs-royce.

Jack poplácal Arthura po zádech. „Myslím, že bych vám měl nabídnout práci. Jste velice šikovný a určitě byste neudělal nikdy nic špatného."

„Ale udělal."

„Arthure, nebudte příliš skromný," dobírala si ho Regan.
„Musím se k něčemu přiznat." „Ne!" zasténal Wally.
„Prosím ne!"

A sakra, pomyslel si Rod. Obávám se, že vím, co bude následovat.

„Asi bych s tím nedokázal žít, pokud to nedám do pořádku."

„Co?" zeptala se Regan.

„To já byl dneska večer u vás v bytě."

Regan zamrkala. „Vy?"

Je to tak. To já vás zamkl na střeše. Wally objevil ve vašem bytě ukrytý trezor. Chtěli jsme zjistit, jestli v něm něco je. Vám by to nechybělo, protože jste o něm nevěděli. Byl jsem tam opravdu jen kvůli tomu. Wally říkal, že je snem každého stavaře najít při rekonstrukci ukrytý poklad. No, ale já z toho měl spíš noční můru!"

„Cože?" ozval se Conrad. „Ukrytý sejf? Kde?"

„Ve skříni."

„Tati!" vyjekla Alexis. „Vsadím se, že ho tam nechala nainstalovat Lorraine. A taky se vsadím, že tam měla namířeno, když jsme ji zahlédli na ulici!"

„A co by tam teď dělala?" zeptala se Regan.

Já jí teprve dnes večer sdělil, že jsem vám ten byt prodal. Poslední tři měsíce byla v Anglii."

„A my nenechali vyměnit klíče," vyhrkl Jack.

Všichni naskákali do aut a rozjeli se k Tribece.

Lorraine s Clayem se dostali do domu, klíč díkybohu padl. Tiše vyšli po schodech k bytu. Když druhým klíčem odemkli, podlomila se jí kolena. „Jsme tady, a zašeptala, když vešli. Opatrně a co nejtíšeji přešli přes místnost ke skříni. Clay svítil, Lorraine odstranila falešnou stěnu a zadala kód - 0101. Bylo to datum jejího narození. Prvního ledna. Zámek pípнул a Lorraine otočila klíčem.

Když otevírali trezor, Clay si pohrával s představou, ve které části města si bude hledat nový byt.

Regan s Jackem během poslední hodiny už podruhé běželi do schodů. Jack odemkl a rozsvítil světlo.

Od skříně se ozvalo překvapené vyjeknutí a dveře se zabouchly.

Jack zvedl oči k nebi a vykročil. Rázně otevřel dveře. „Vyděte s rukama nad hlavou!“ křikl.

Jak se dveře otevřely, uvnitř stála Lorraine Lilyová a její společník, oba v šoku.

„Je tady!“ vykřikla radostně Alexis a vytahovala mobil, aby všechno natočila. „Bečky, tohle je úžasné. Mám se to bude hrozně líbit! Zvlášť pohled na ty příšerné boty!“

„Ty boty jsou vážně hrozné,“ souhlasila Bečky.

„Ven!“ nařídil Jack.

„Obsah sejfu je můj!“ vyhrkla Lorraine. „Přišla jsem si jen pro to, co mi patří!“

„Co se tady děje?“ ozval se Clay. „Lorraine, chceš říct, že už tu nebydlíš?“ otočil se k ostatním. „Občas jsme tu spolu zkoušeli. Jsme kolegové...“

„Jsi mizerný herec, Clayi,“ zaječela Lorraine. „Jedeme v tom spolu a dobře to víš.“

Conrad zavrtěl hlavou. Ten pohled mu dělal radost. „Lorraine, ty opravdu umíš překvapit. Tak co je v tom sejfu? Peníze, které jsi vytáhla z mých účtů?“

„Chci jen svoje dopisy," protestovala.

„Cože?" vydechl Clay.

„To musí být ale zajímavé dopisy," prohodil Conrad.

„Nemůžu se dočkat, až si je přečtu."

„Ne!"

„Můžeme se ale dohodnout. Můžeš dostat své dopisy zpátky, pokud přistoupíš na to, že nechceš žádné výživné ani nic z mého domu. Dopisy necháme v bezpečnostní schránce pro případ, že by sis to rozmyslela a chtěla se soudit. Reillyovi musí samozřejmě rozhodnout, jestli podají oznámení..."

Arthur s Wallym a Rodem stáli u dveří s Kit, Billym, Melanií, Zorou a Leonem.

„No, kdyby ještě chytili toho mizeru, co se vloupal do naší galerie, bylo by to dokonalér završení večera," poznamenala Zora. „Nemám pravdu, miláčku?"

„Dokonalé zakončení," souhlasil Leon a pokyvoval hlavou.

Rod se obrátil k Wallymu. „Díky, povedlo se ti zničit mi firmu. Tobě a tvému kamarádovi."

„Zachránil mě před krachem!" namítl Conrad s úsměvem.

„Nemějte obavy, Rode. Tohle vám firmu nezničí. Ujisti'uji vás, že získáte spoustu zakázek. A rád zaplatím za jakékoli právníky. Kdyby se Arthur nepřiznal, nechtyli bychom Lorraine."

„A nebýt Arthura, nikdy bychom nezískali zpátky své nádherné plastiky," připomněla Zora.

V místnosti zavládlo na chvíli ticho. „Arthure, ten paralyzér byl váš?" zeptala se Regan. „Ano. Ale nikdy bych ho na vás nepoužil, Regan. A koupil jsem ho ve státě, kde je to legální."

Clлипovi rodiče dorazili do nemocnice za svítání. „Hledáme svého syna Chipa Jonese. Kde je?“

Sestřička se usmála. „Už na vás čeká. Pojd'te za mnou.“

Sue s Chrisem procházeli ambulancí a pevně se drželi za ruce. Sestřička odhrnula závěs. Na židli vedle Chipovy postele tvrdě spal Phil.

Chip se unaveně usmíval a ukázal na kamaráda. „Věřili byste, jak je tenhle chlapík klidný?“

Oba se se slzami v očích rozesmáli a objali syna. Bylo jim jasné, že je to nejkrásnější objetí v jejich životě.

15. července, 21.00

Následujícího večera se v Lonnieho baru odehrávala velkolepá oslava. V New Yorku obnovili dodávku proudu, Chip byl zpátky u své rodiny, mezi přáteli, a získal i nové známé, na které nikdy nezapomene. Z Kalifornie přiletěla prvním možným letadlem jeho sestra.

„Sla bych i pěšky, u svěřila se Regan. „Moc vám děkujeme.“ „Natálie, to není jen moje zásluha. Sama vidíte, kolik lidí vašeho bratra hledalo,“ vysvětlila Regan a rozhlížela se kolem sebe.

Conrad seděl vedle své bývalé manželky Penny, ruku měl položenou na opěradle její židle. Alexis zářila. „Všechny pozvu na oslavu svých narozenin. Tati, nezapomeň na to. Večírek bude od soboty za týden.“

„Samozřejmě že na to nezapomenu! Možná bych mohl jet dneska s vámi domů a pomoci s přípravami,“ navrhl a stiskl bývalé manželce rameno.

Penny upíjela ze své skleničky. „Když tě vezmu zpátky, některé z mých kamarádek se mnou už v životě nepromluví.“

„Komu záleží na tom, co si myslíš?“ prohodil Conrad, naklonil se a políbil ji na tvář.

Povytáhla obočí a usmála se.

Nikdy neříkej nikdy, pomyslel si Conrad s nadějí.

Kit s Billym seděli na stoličkách u baru. Konečně měli možnost se trochu poznat. Nebylo by to hezké? pomyslela si Regan. Phil objímal kolem ramen Dodie. Melanie všem líčila, že se chce přestěhovat do New Yorku. Bečky připíjela na Chipovy komediální začátky. Lany ho přijal do prvního ze svých kurzů. Chip si přitůkl s rodiči.

Odpoledne přiletěli z Los Angeles Nora a Luke. „Regan, nechce se mi věřit, že jsme všechno prošvihli,“ prohodila Nora. „Ale jsem moc ráda, že jsme tu alespoň na oslavu.“

Rod a Wally s Arthurem seděli u rohového stolu se Zorou a Leonem. Zora ani na chvíli nezavřela pusy. „A Arthure, myslím, že pokud někdo může najít toho banditu, co nám ukradl naše sochy, budete to vy. Prostě to vím. Říkám vám, že pokud se na to soustředíte...”

Jack s úsměvem pohlédl na Regan. „Miláčku, nechce se mi věřit, že je necháme jít, i když se nám vloupali do bytu.”

„Ale Jacku,” prohodila Regan a v očích se jí zablýsklo. „Budeme první lidé v historii, kterým dokončí stavební firma rekonstrukci bytu včas.” Pohlédla na Wallyho a Roda, kteří oba vypadali trochu zamračeně. „Něco mi říká, že by mohli skončit dokonce dřív...”

Jack se se smíchem sklonil a políbil ji. „Regan, je mi úplně jedno, kde budu bydlet... pokud tam budu s tebou.”